

mgyoe.com

SAMPLE B

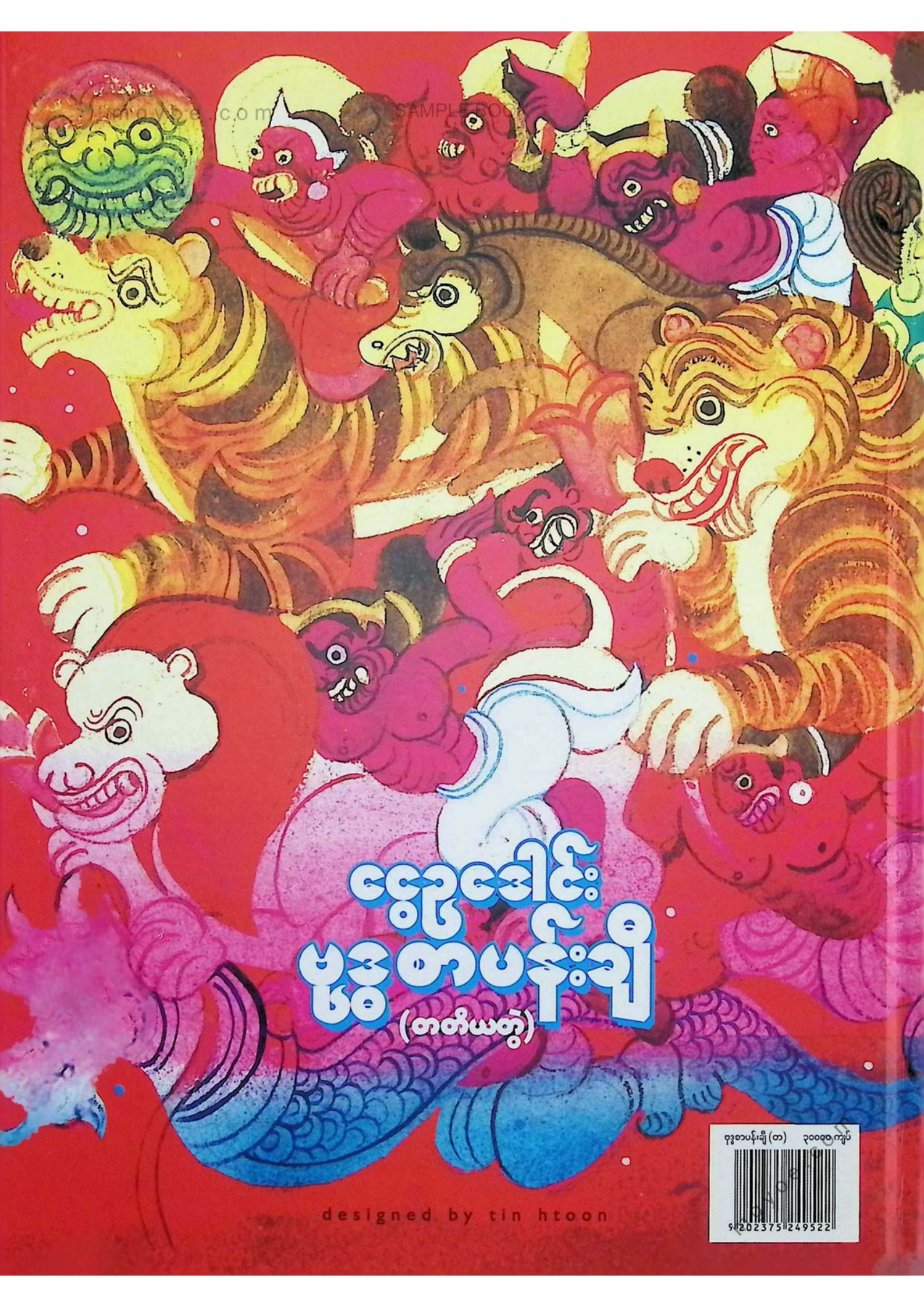
ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်

ဣန္ဒြေဒေါင်း ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက် (တတိယတွဲ)

KTW
25

mgyoe.com

လှေခေါင်း
မုဒတပန်းချီ
(တတိယတွဲ)

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (တ) ၃၀၀၀၀ ကျပ်

9 7202375 249522

designed by tin htoon

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (တတိယတွဲ) ငွေဥဒေါင်း

ပဉ္စဂံ စာအုပ်တိုက်

အမှတ် - ၁၀၃၀(ခ)၊ သမာဓိလမ်း၊ ၄-ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉၇၈၀၃၁၈၁၄၆၊ ၀၉၉၇ ၂၈ ၂၅ ၈၁၇

pyinsagam@gmail.com

(၅၀၀၀၀၀၀) မြန်မာ့စာပေ

အစုအဝေး

မြန်မာ့စာပေ
အစုအဝေး
အစုအဝေး
အစုအဝေး

အနုပညာပညာရှင်
2015

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ
(အတိယတွဲ)

မွေ့ဒေါင်း

[ဆရာငွေဒေါင်း၏ (၁၁၀) ပြည့်နှစ် အမှတ်တရ]

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
ကျော်သူဝင်း
နောက်ကျောဖုံးပန်းချီနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ
ကျော်သူဝင်း

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ပန်းချီတင်ထွက်

စာစီ
လူမော်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်မိုးစိန် (အောင်သာပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၆၉၀)
အမှတ် ၃၆၂၊ ရွှေနှင်းဆီလမ်း၊ ၅ ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးဆန်းအောင်သူ (ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်-၀၀၀၆၇)
အမှတ်-၁၆၇(A)၊ ၃၅-လမ်း(လယ်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

၁။	နောင်ချစ်ဗုဒ္ဓ	၁၃
၂။	ကျားကြီးရာဇာ	၂၅
၃။	ဇွဲ	၃၇
၄။	ဂူတွင်းမှာ အတူတွေ့စဉ်က	၄၄
၅။	ကြည်ညိုသူ	၅၄
၆။	လူပြန်တော်	၆၃
၇။	အပြုံး	၇၁
၈။	မျက်နှာငယ်သူ	၈၀
၉။	အလံပြာဆရာကြီး	၉၀
၁၀။	ပြဿနာအရှင်	၁၀၁
၁၁။	ဦးကြီးတို့သခင် ဘုရားရှင်	၁၁၃
၁၂။	လူငယ်တို့အရှင်	၁၂၃
၁၃။	သူခိုး	၁၃၁
၁၄။	အချစ်နှင့် မာန	၁၃၉
၁၅။	ဇမ္ဗူတလူ	၁၄၉
၁၆။	ကျွဲကန်းကြီး	၁၆၁
၁၇။	မုန်းစရာကြီး	၁၆၉
၁၈။	ဘုန်းဘုန်း ပြန်လာပြီ	၁၈၀
၁၉။	မောင်ကလေး အနာထပိဏ်	၁၈၈
၂၀။	ချစ်သားတို့ ဝါကပ်ကြကုန်လော့	၁၉၇
၂၁။	နှစ်ယောက်သား တွေ့ကြရာဝယ်	၂၀၀
၂၂။	မောင်ဆန်	၂၁၁

၂၃။	ဦးပဉ္စ၊ ဒေါ်ပဉ္စ	၂၂၅
၂၄။	ကုသိန္နာရုံ	၂၃၂
၂၅။	ငွေစန္ဒာ	၂၄၀
၂၆။	အင်္ဂုလိမာလ	၂၅၄
၂၇။	အာဠဝက	၂၆၉
၂၈။	လမ်းသစ်ဖွင့် ကဆုန်	၂၈၇
၂၉။	ရွှေပြည်တော်သို့	၂၈၉
၃၀။	မာရ်နတ်	၃၁၅
၃၁။	ဘုရားပွင့်ခိုက် လှူလိုက်ရသော လုပ်အား	၃၂၉
၃၂။	တစ္ဆေမကလေး သုသု	၃၃၂
၃၃။	ယမင်းရုပ်ကလေး	၃၄၁
၃၄။	အချော့တော်	၃၄၉
၃၅။	ဇရာဒေဝီ	၃၅၉
၃၆။	ဘဝသံသရာ	၃၆၆
၃၇။	စွဲမိပြီဆိုမှဖြင့်	၃၇၃
၃၈။	အမုန်းဆေး	၃၇၉
၃၉။	ကြာသင်္ဂန်း အလှူရှင်	၃၈၆

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

နိဒါန်း

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ဟူသည် ‘ဗုဒ္ဓ’ ‘စာ’ နှင့် ‘ပန်းချီ’တည်းဟူသော ဝေါဟာရသုံးရပ်ကို တွဲစပ်ထားသော အမည် ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ် ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်သော ကြောင်းရပ် အတွေးအသိမျိုးစုံကို ပန်းချီ ပန်းရုပ်ကဲ့သို့ စွမ်းနိုင်သမျှ လှလှပပ ရေးခြယ်ထားသောစာဟု ဆိုလိုပါ၏။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ‘ဓမ္မစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ‘သံဃစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

တစ်ဖန် ‘ပန်းချီ’ ဆိုသည်မှာ ပကတိရုပ်ဝတ္ထု အစစ်အမှန်လည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ရုပ်ဝတ္ထုအစစ်အမှန်တွင် ပန်းချီဆရာ၏စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးခြယ်ထားသည်ကို ‘ပန်းချီ’ ဟု နားလည်ရပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော်များ၏ အကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စာပန်းချီရေးဖွဲ့ထားသော ဤဝတ္ထုများသည်လည်း ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်လာ ဖြစ်ရပ်အစစ်အမှန်များလည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ဓမ္မပဒ၊ ဗုဒ္ဓဝံသာ၊ နိကာယ၊ ဝိနယ စသော ထိုထိုကျမ်းဂန်တို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန်များကို မူတည်ကာ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ တပည့်သံဃာတော်များ၏ ကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို ပန်းချီကား တစ်ခုစီ၊ တစ်ချပ်စီပမာ ရေးခြယ် ဆွဲဆောင်၍ ပြထားသော ဝတ္ထုများဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဤစကားကိုဆိုရသည်မှာ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များကို ဖတ်ရှုရာ၌ ဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာအချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူတို့အား ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော် မူရင်း ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များကဲ့သို့ မယူဆစေဘဲ ဤစာ၊ ဤအဖွဲ့များကိုဖတ်၍ ရတနာသုံးပါးသို့ ကြည်ညိုရှိညွတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ရပ်အလျောက် တွဲပါလာသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အတွေးအမြင် သိမှတ်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာကို ရရှိခြင်း၊ ဤစာ ဤအဖွဲ့များမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာ တော် မူရင်းကျမ်းဂန်များသို့ ချဉ်းကပ်စေလိုခြင်းတို့သည်သာ စာရေးသူ၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲကြီးများမှာ မူလ ဆန်းညွှန်ဦးတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော အတွဲသုံးတွဲကို စုပေါင်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မူလထုတ်တွင် မပါသော နောက်ရေးသည့် အချို့အပုဒ်များကို အစီအစဉ်ကျစေရန်အတွက် ထပ်ဖြည့်ထားပါသည်။

တစ်ဖန် မူလထုတ်ဝေခဲ့သော ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များမှာ အစီအစဉ်ကျကျမဟုတ်ဘဲ ရေးပြီးသမျှတို့ကိုသာ တန်းစီ၍ ထည့်သွင်း ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေရာ ဤအတွဲများတွင်မူ ဖြစ်နိုင်သမျှ အစီအစဉ်ကျအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များ ရေးသားပုံမှာ ဖြစ်တော်စဉ်များအတိုင်း ရေးသားခြင်းမဟုတ်မူဘဲ စိတ်ကူးတွေ့ထိ သမျှတို့ကိုသာ ခုန်ကျော်ရေးသားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲတွင် မပါဝင်နိုင်သေးသည့် အခြား ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ စာတမ်းများလည်း ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။ ဆက်လက်၍လည်း မပြတ် ရေးသားနေဆဲဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် တစ်ချိန်သောအခါတွင်မူ ရှေ့နောက် အစီအစဉ် ကျသော စာပန်းချီ ဗုဒ္ဓဝင်ပမာ ဖြစ်လာရမည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ထားပါသည်။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ဖတ်ရှုရာ၌ အချို့သော အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များမှာ ထပ်သယောင် ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရှိကြရပါမည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ကြေးမုံသတင်းစာမှ စတင်၍ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ နှစ်၊ လ ကြာမြင့်သောကြောင့် ထပ်၍သွားရသည်များလည်း ရှိသည်။ တမင် ထပ်၍ရေးသည် လည်း ရှိသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ‘တရားဦး’ (၁၉၆၂) ကို ရေးခဲ့စဉ်က သတင်းစာ နေရာကို ငဲ့ရသောကြောင့် အားမလိုအားမရ ရှိခဲ့သည်ကို ၁၉၇၉ တွင် ‘သစ္စာအမွန်’ အမည်ဖြင့် ထပ်၍ရေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ စာရေးသူ၏ သတိချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် မမှားသင့်ဘဲနှင့် မှားသည့် အချို့သော အချက်များကို ထောက်ပြခြင်း၊ အားပေးအားမြှောက်ပြခြင်းဖြင့် ကူညီကြသော ဆရာတော် သံဃာတော်နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်များအား လည်းကောင်း၊ အချို့သော ဗုဒ္ဓစာပန်းချီများအတွက် မိမိတို့၏ကဗျာကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်း၊ ကဗျာရေးသားကူညီခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြသော အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက် ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၊ ခင်လေးမောင်နှင့် မောင်စိန်ထွန်း (အမရပူရ) တို့အားလည်းကောင်း၊ ရေးသားခိုက်တွင် လိုအပ်သော ကျမ်းဂန်အချက် အလက်များကို ရှာဖွေပေးခြင်း၊ ထောက်ပြဝေဖန်ခြင်းဖြင့် ကူညီသော ဇနီးဖြစ်သူ နန်းရွှေခင်အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးစကား ဆိုအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ငွေဥဒေါင်း

ရှုခင်းသာခြံ၊ မင်းလမ်း၊ စပ်စံထွန်းရပ်ကွက်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ငွေဥဒေါင်း

[၁၉၁၅ - ၁၉၉၇]

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဟင်္သာတစီရင်စု အဖျောက်ရွာ ဇာတိ။ ၁၉၁၅ ခု ဇွန်လ ၂၃ ရက်တွင် ဖွားသည်။ အဖ ပန်းပဲ ဆရာ ဦးဒေါန၊ အမိ ဒေါ်သက်တင်။ မိခင်ဘက်အဘိုးမှာ လှေသူကြီး ဖြစ်သည်။ မွေးချင်း သုံးယောက်တွင် အကြီးဆုံး၊ အမည် ကြီးမောင် ဖြစ်သည်။

ဖခင်က အိမ်တွင် သင်ပုန်းကြီး နှစ်ခေါက် စာသင်ပေးခဲ့သည်။ ခုနစ် နှစ်အရွယ်တွင် ဆရာဦးထွန်းရင်၏ မြန်မာစာသင်ကျောင်း ပထမတန်း တက်ရသည်။ ခြောက်လခန့်အကြာ ဖခင်ကွယ်လွန်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်သည်။ ၁၂ နှစ်တွင် သာမဏေဝတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပင် အတန်းပညာ ဆက်သင်သည်။ မြန်မာ ခုနစ်တန်းကို အလွတ်ဖြေဆို အောင်မြင်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ကျောင်းရှိ စာနယ်ဇင်းများနှင့် စာအုပ်မျိုးစုံ ဖတ်ခွင့်ရရာ စာဖတ်စာရေး ဝါသနာ ထက်သန်လာသည်။ ကောဇာသစ်မဂ္ဂဇင်း၌ ဆင်းရဲသား ကလောင်အမည်နှင့် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။ ပထမဆု ငွေ ၁၅ ကျပ်နှင့် ဖောင်တိန် ချီးမြှင့်ခံရသည်။ သူရိယမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင်လည်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။

၁၆ နှစ်တွင် ဦးလေး ဦးပဉ္စင်း သီတင်းသုံးရာ ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင် ဆားလင်းကျောင်းတိုက် ရောက်သည်။ မဟော်သမာ သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးပို့ရာမှ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ခန့်အပ်ခံရသည်။ လစာငွေ ၁၅ ကျပ်ရသည်။ မင်္ဂလာအမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးများ ရေးရသည်။ ဗန္ဓုလဂျာနယ်တွင် “မာနနှင့် ကာမ” ဝတ္ထုတိုကို ဉာဏ်မြင့် ကလောင် အမည်နှင့် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။ ထိုစဉ် ဆရာကြီးပီမိုးနင်းနှင့် ဆုံတွေ့ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက “ကောင်အိုလေး” ဟု ခေါ်ဝေါ်သည်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် စာနယ်ဇင်းအချို့တွင် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို ရေးသည်။ ဘီလပ်ပြန် ပန်းချီကျော် ဦးဘညဏ်၏ ရွှေတောင်တန်း ပန်းချီသင်တန်းကိုလည်း ခေတ္တ အစမ်းတက်ကြည့်သည်။ ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက်မှ စာနယ်ဇင်းမျိုးစုံ ငှားရမ်း ဖတ်ခွင့်ရသည်။

ပြည်သူ့မျက်လုံးဂျာနယ် အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် လေးလခန့်လုပ်ပြီး ဈေးသည်၊ ဆိပ်ကမ်းတာလီစာရေး၊ သစ်တောဌာနအမှုထမ်း ဘဝမျိုးစုံ ကျင်လည်ခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ဆိုက်ကားထောင်၊ စာအုပ်ကုန်သည်၊ စစ်ပြီးစ ကုန်လှေသမား၊ အဝေးပြေးကုန်ကားသမားအဖြစ် အသက်မွေးသည်။ ကုန်ကားနှင့် မန္တလေးရောက်စဉ် ဆရာကြီး ငွေဥဒေါင်းထံ စာရေးသူအဖြစ် တပည့်ခံ၍ ငွေဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ယူပြီး စာပေလောက၌ ပြန်လည်ကျင်လည် ခဲ့သည်။ ငွေဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ဖြင့် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “မောက်သာမောက်” ဆောင်းပါး စတင်ရေးသည်။

mgvye.com SAMPLE BOOK

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ရှုမဝ၊ စာပေဗိမာန်၊ ဖဆပလစာစောင်၊ ကြေးမုံသတင်းစာ၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ မန္တလေး ဟံသာဝတီသတင်းစာတို့တွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါး အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး ဟံသာဝတီသတင်းစာမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ကြီးမောင် အမည်ဖြင့် စာကြေးမုံ၊ မဏ္ဍိုင်သတင်းစာတွင် စာကြမ်းပိုး အမည်ဖြင့် စာအုပ်စင်ကဏ္ဍ၊ သမာဓိ၊ ဟံသာဝတီသတင်းစာတွင် မောင်ဝိဇ္ဇာအမည်ဖြင့် စာအုပ်ဝေဖန်ရေးများ ပင်တိုင်ရေးခဲ့သည်။ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ငွေဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ဖြင့် စာဝင်္ကပါ လစဉ် ခန်းဆက်ရေးခဲ့ရာ စာပေသမားများ၏ နှစ်သက်မှုခံရသည်။

စာဝင်္ကပါ - သုံးတွဲ (၁၉၆၃ - ၆၄)၊ သီးခြားစာဝင်္ကပါ (၁၉၆၅)၊ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ - ခြောက်တွဲ (၁၉၇၆-၉၃) တို့မှာ ထင်ရှားသော လုံးချင်းစာပေလက်ရာများ ဖြစ်သည်။ သီးခြားစာဝင်္ကပါနှင့် ၁၉၆၅ ခု အမျိုးသားစာပေ၊ စာပဒေသာ စတုတ္ထဆု၊ ကြီးမောင် ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေဗိမာန်က ပထမဆုံးထုတ်ဝေသည့် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီနှင့် ၁၉၆၆ ခု အမျိုးသားစာပေဆု၊ စာပဒေသာ တတိယဆုများ ချီးမြှင့်ခံရသည်။

အငြိမ်းစားယူပြီး တောင်ကြီးမြို့တွင်နေထိုင်နေစဉ် ၁၉၉၇ ခု ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဇနီး ဒေါ်နန်းရွှေခင် ကျန်ရစ်သည်။

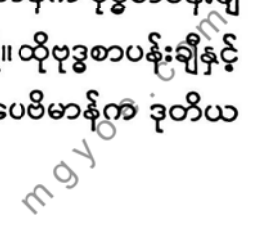
စာအုပ်တိုက်၏အမှာစာ

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာရေးသူ ဆရာဌေးဒေါင်း ကိုယ်တိုင်က “ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော် များ၏ အကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သရွေ့ စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားသည်” ဟု ဖွင့်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဆရာဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်းပင် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) သည် ဘုရားရှင်၏ ဖြစ်တော်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင်ကိုလွန်၍ တပည့် ရဟန်းသံဃာများ၏ ဖြစ်စဉ်ကိုပါ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးဖွဲ့ထားရာ စာဖတ်သူများ အထူးနှစ်သက်၍ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ရသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

“ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ” သည် စာဖတ်သူများ အထူးနှစ်သက်ခံရသည်သာမက စာရေးဆရာ ဌေးဒေါင်း (၁၉၁၅-၉၇) ၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဟုလည်း သတ်မှတ်ခံရသည်။ စာပန်းချီဟူသော အသုံးကပင် တစ်မူထူးလှပါ၏။ စာအကြောင်းအရာနှင့် လိုက်ဖက်လှသည့် အသုံးဟုပင် ဆိုချင်ပါ၏။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာပေအမျိုးအစားအားဖြင့် ဝတ္ထုဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အကြောင်းအရာ (ဇာတ်လမ်း) ကို ရသပါပါ ဝတ္ထုဟန် ရေးဖွဲ့ထားသည့် စာဖြစ်သည်။ စာပေအမျိုးအစားအားဖြင့် စာပဒေသာဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို လွန်ခဲ့သော နှစ် ၆၀၊ ဆရာဌေးဒေါင်း ၄၆ နှစ်အရွယ်က စတင်မွေးဖွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဆရာဌေးဒေါင်း ကြေးမုံသတင်းစာ ရောက်သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာသတင်းစာများသည် ဘာသာရေး ရက်ကြီးနေ့ကြီးများတွင် ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ ဝေဝေဆာဆာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ ထို့အတွက် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင် ဆရာဌေးဒေါင်းသည် ဘာသာရေးဆောင်းပါးရေးရန် တာဝန်ကျလာသည်။ ဆရာသည် ရေးရိုးရေးစဉ် ဘာသာရေးဆောင်းပါး မရေး၊ အများနှင့်လမ်းခွဲပြီး ဗုဒ္ဓဝင်လာ ဘုရားလောင်း သုမေဓာနှင့် သုမိတ္တာ အကြောင်းကို ဝတ္ထုဟန် “မေတ္တာပန်းပွင့်” အဖြစ် စာပန်းချီ ရေးခဲ့သည်။ ကြေးမုံသတင်းစာတွင်သာမက မြဝတီ၊ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း များတွင်လည်း ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ အရေးအဖွဲ့များ ဆက်လက်ရေးခဲ့သည်။

ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ရေးခဲ့သည့် မေတ္တာပန်းပွင့်၊ အနော်မာသို့၊ တရားဦး၊ မဟာကရုဏာရှင် ဗုဒ္ဓ၊ မိုက်မှောင် ကင်းသောည၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းပါ အောင်နိုင်သူ၊ လယ်မှူးကြီးဗုဒ္ဓ၊ တောင်ကြီးပြိုချိန်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းပါ အိုးစရည်းနှင့် လက်ငင်အိုး၊ ရက်ကန်းမယ်၊ စုစုပေါင်း စာပန်းချီ ၁၀ ပုဒ်ကို စုစည်း၍ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်က ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ အမည်ဖြင့် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကလောင်အမည်မှာ အမည်ရင်း ကြီးမောင် ဖြစ်သည်။ ထိုဗုဒ္ဓစာပန်းချီနှင့် ၁၉၆၆ ခု အမျိုးသားစာပေဆု၊ စာပဒေသာ တတိယဆု ချီးမြှင့်ခံရသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်က ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်သည်။

ဆရာငွေဥဒေါင်းသည် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆက်လက်ရေးသား၍ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ထုတ်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (ပထမတွဲ) တွင် စာပန်းချီ ၃၉ ပုဒ်၊ ဒုတိယတွဲ ၃၅ ပုဒ်၊ တတိယတွဲ ၃၁ ပုဒ်၊ စတုတ္ထတွဲ ၃၆ ပုဒ်၊ ပဉ္စမတွဲ ၂၃ ပုဒ်၊ ဆဋ္ဌမတွဲ ၂၂ ပုဒ် ပါဝင်ရာ စုစုပေါင်း ၁၈၆ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ကို ဆရာငွေဥဒေါင်း၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ဤ သတ်မှတ်ချက်သည် ဆရာဘဝနှင့်ယှဉ်ကြည့်လျှင် အကြောင်းအကျိုး ဆီလျော်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဆရာသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဘာသာရေးစာပေနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ပိဋကတ်စီရိုများမှ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ တထာဂတ ဥဒါနဒီပနီ၊ ငါးရဲ့ငါးဆယ် စသော ဗုဒ္ဓစာပေများ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အောင်မြေဘုံစံဆရာတော်၏ ဓမ္မပဒဝတ္ထု မြန်မာပြန်၊ ဆရာမြို့၏ သုတ္တန်ပိဋကတ် မြန်မာပြန်များ ဖတ်ခွင့်ရသည်။ ဆရာသည် နဲ့ကြီးဆရာတော်၊ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး၊ ဗုဒ္ဓဝင်ဦးထွန်းစိန်တို့၏ ဗုဒ္ဓစာပေတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ထို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် အကြောင်းအရာတို့ကို စာရေးဆရာဘဝ စာပေအတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝချိန် အသက် ၄၆ နှစ်အရွယ်မှစ၍ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ခဲ့ရာ ဆရာ၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဖြစ်ခဲ့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း အလွန်နှစ်သက် သဘော ကျရာ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီသည် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက် ပုံနှိပ်အကြိမ်ကို စနစ်တကျ ကောက်ယူရန်ပင် အခက်အခဲရှိခဲ့သည်။

ဤတွင် မမေ့မလျော့ ဖော်ပြရမည်မှာ ဆရာငွေဥဒေါင်းသည် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်ကို အရင်းတည်၍ ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

၂၀၂၅ သည် စာရေးဆရာငွေဥဒေါင်း (၁၉၁၅-၉၇) ၏ ၁၁၀ ပြည့်နှစ် ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ ၁၁၀ ပြည့်နှစ် အမှတ်တရ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို ထုတ်ဝေရသည့်အတွက် ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်အနေဖြင့် ဝမ်းသာကျေနပ်ရပါ၏။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ထုတ်ဝေခွင့်ပြုခဲ့သည့် ဆရာစာမူပိုင် မိသားစုဖြစ်သည့် ဦးခင်မောင်ငွေ၊ ဇနီး ဒေါ်နန်းခေမာတို့ကိုလည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ ဤတတိယတွဲတွင် စာမျက်နှာ (၃၂၈) မျက်နှာပဲ ရှိသောကြောင့် မူရင်း ပဉ္စမတွဲမှ စာပုဒ်ရေ (၈) ပုဒ်၊ စာမျက်နှာ (၆၅) မျက်နှာ ထုတ်နုတ်ပြီး ဤအတွဲတွင် ထည့်သွင်း ဖြည့်စွက် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်
၃ - ၈၆ - ၂၀၂၅

နောင်ချစ်ဗုဒ္ဓ

[၁]

အကယ်၍သာ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ လှုပ်ရှားပြုမူမှုများကို ကျွန်ုပ်စိတ်တိုင်းကျ စိစဉ်ခန့်ခွဲနိုင်ခွင့်ရှိပါမူ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ဘဝလမ်းကြောင်း ဗုဒ္ဓဝင်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ဖွယ်ရှိရာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်၏ တစ်သက်တာတွင် အရေးပါသော လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်တော်မူတိုင်းလိုလို၌ပင် ရင်အုပ်မကွာပါဝင်ခဲ့ရသူဖြစ်သော်လည်း ထိုလှုပ်ရှားမှုများအနက် ကျွန်ုပ် စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ခဲ့သော ကိစ္စများစွာ ပါဝင်ခဲ့ပေသည်။

နောင်တော်ကို ချစ်၍လည်းကောင်း၊ ကြောက်၍လည်းကောင်း၊ ရိုသေ၍လည်းကောင်း အချို့ကိစ္စများတွင် မျက်စိမှိတ်၍ လိုက်လျော သဘောတူခဲ့သော်လည်း အချို့ကိစ္စများတွင်မူ သဘောမတူနိုင်လွန်း၍ ဆန့်ကျင်မှုကြောင့် အပြစ်ပေးလျှင် ပေးတော်မူလေ့ရောဟု စွန့်စားကာ ဖွင့်ဟ ကန့်ကွက်လျှောက်ထားခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော် သည် ကျွန်ုပ်၏ သဘောအလိုသို့ လိုက်လျောမှု နည်း၍ မိမိစိစဉ်ပြီးသည့်အတိုင်းသာ တစ်ဇွတ်ထိုး ဆောင်ရွက်တော် မူလေ့ရှိခဲ့သည်။

ယင်းသို့ တစ်ဇွတ်ထိုး ဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် အပြီးသတ်အဖြေ၌ နောင်တော်သာ မှန်သည်ဟူသော အချက်ကို ကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါ၏။ သို့သော် နောင်တော်အပြုအမူများသည် အချို့ကိစ္စများ၌ ဆူးတောကို တိုးဝင်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အဟုန်ကြီးမားလှသော လှိုင်းတံပိုးကို ရင်ဆိုင်၍ တွန်းလှန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ရဲရင့်တော် မူလွန်းလှပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွချီတော်မူစဉ်က ကျွန်ုပ် သဘောမတူခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်အလားတူပင် များစွာသော တပည့်သား ရဟန်းတို့လည်း သဘောမတူခဲ့ကြချေ။ ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွချီသော နောင်တော်၏ အစီအစဉ်သည် ဆူးတောကို တိုးဝင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား ကောသမ္မိပြည်၏ ဘုန်းကြီးစွာသော ဘုရင်ဥတေနသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ ထို့ထက် ဆန့်ကျင်သူကား ထိုဘုရင်၏ အချစ်တော် မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားပင်တည်း။

နောင်တော်သည် မိမိသာသနာတော် တိုးတက်ရေး၊ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့အား ကယ်ချွတ်ရေးအတွက် များစွာသော ထိုထိုဆန့်ကျင်ဘက်ဒေသများသို့ ကြွချီ သာသနာပြုတော်မူခဲ့သည် မှန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သာသနာ

mgyoe.com

မရောက်မီက ရှိနေနှင့်ပြီးသမျှသော အယူဝါဒတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာပြုခဲ့သော ခေတ်တစ်လျှောက်၌ ဆန့်ကျင်မှုဆိုသည်မှာ အသစ်အဆန်း မဟုတ်လှတော့သော်လည်း ဆန့်ကျင်မှု ဆိုသည်တွင် အတိမ်နှင့်အနက်၊ အနုနှင့်အရင့် ဟူ၍ ရှိပေသေးသည်။

သာမန်အရပ်သူအရပ်သားတို့နှင့်သဘောမပေါက်မီ ဆန့်ကျင်ခြင်းမှာ အရေးမကြီးလှပေ။ အရပ်သားအရပ်သူ ဟူသည် အချဉ်းကပ်ရ လွယ်၏။ ပြောပြခွင့်၊ ဟောပြောခွင့် လွယ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မှန်ကန်သော တရား၊ ကောင်းသော အကျင့်၊ ကောင်းသော အပြုအမူတို့ကို အလွယ်တကူပင် သိရှိနိုင်ကြ၍ အလွယ်တကူပင် ပြေပြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် မာနတံခွန် လွှင့်၍ ဘဝင်လေခတ်သော မင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ရသောအခါ ခက်ခဲသည်။ ထို့ထက် မင်း၏ အချစ်တော် မိဖုရားဆိုသူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ရသောအခါ ပို၍ခက်၏။ ပို၍ကြမ်းတမ်း၏။ မာဂဏ္ဍီသည် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးလှသော ဥတေန၏ အချစ်တော်ဖြစ်၍ ကောသဗ္ဗီ၏ စေတစ်လုံးပိုင် မိဖုရားဖြစ်၏။ ထိုမိဖုရားသည် နောင်တော် နှင့် ကြီးစွာသော ဆန့်ကျင်ဘက်တည်း။

ထိုဆန့်ကျင်မှုမှာ ရှောင်တခင်ပေါ်လာသော အကြောင်း မဟုတ်။ ကောသဗ္ဗီသို့သွားလျှင် မာဂဏ္ဍီနှင့် ဆန့်ကျင် ရတော့မည်ကို နောင်တော် သိ၏။ နောင်တော် သိသကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သိကြပါ၏။ ကောသဗ္ဗီသို့ ကျွန်ုပ်တို့ သွားလျှင် မာဂဏ္ဍီ မည်သို့မည်ပုံ ဆန့်ကျင်တော့မည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုတင်သိရှိခဲ့ကြ၏။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် နောင်တော်သည် ကောသဗ္ဗီခရီးကို ရှောင်တော်မမူခဲ့ပါလေ။

မာဂဏ္ဍီဘက်မှ ကြည့်လျှင်လည်း နောင်တော်အား ဆန့်ကျင်ဖို့ရန် အကြောင်း လုံလောက်သည်ဟု ဆိုရပေ မည်။ အကြောင်းသော်ကား နောင်တော်သည် တစ်ချိန်က မာဂဏ္ဍီအပေါ်၌ တင်းမာတော်မူလွန်းခဲ့သည်။ ရက်စက်တော် မူလွန်းခဲ့သည်။

နောင်တော်သည် ကောသဗ္ဗီသို့ ကြွလာခြင်းမှာ ပထမအကြိမ် မဟုတ်ပေ။ မာဂဏ္ဍီတို့နေသော ကောသဗ္ဗီအနီးရှိ ရွာသို့ ကြွသွားတော်မူ၍ မာဂဏ္ဍီတို့မိသားစုနှင့် တစ်နေရာတွင် တွေ့ခဲ့သည်။

ထိုအခါ မာဂဏ္ဍီ၏ မိုက်မဲလှစွာသော ဖခင်သည် သူ၏ လှပသောသမီး မာဂဏ္ဍီကို သိမ်းပိုက်ရန် နောင်တော် အား ဗန်းတင်၍ ဆက်သည်။ တရားရှင် နောင်တော်အဖို့ အံ့ဖွယ်ကောင်းလှသော ထိုအပြုအမူကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ငြင်းပယ်လိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိသော်လည်း နောင်တော်သည် အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်တော်မူလိုက်သည်။

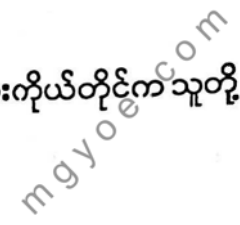
“သင့်သမီးထက် အဆများစွာသာသူတွေကိုပင် ငါ မလိုချင်၍ စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ သင့်သမီးလိုဟာမျိုးကို ငါ ခြေဖျားနှင့်မျှ မထိလို”

ဟု ရက်ရက်စက်စက် မိန့်တော်မူကာ ရာဂဆန့်ကျင်ရေးတရားကို ဖိ၍ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ထိုတရားတော်၊ ထိုစကားတော်တို့ကြောင့် မာဂဏ္ဍီ၏ မိခင်ရော ဖခင်ပါ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားကြသည် မှန်ပါ၏။ မာဂဏ္ဍီအဖို့ကား နောင်တော်နှင့် ကြီးစွာသော ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အလှကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုခြင်းသည် မာန်ဟုန်ပြင်းသော မြွေနှင့် ဆန့်ကျင်ရသကဲ့သို့ ရှိတတ်သည်။ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့လွန်းသော နောင်တော်ဖြစ်၍သာ ကျွတ်တမ်းဝင်လတ္တံ့သော တစ်ဖက်စွန်း အမြတ် သက်သက်ကိုရှု၍ ဆန့်ကျင်တော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍီသည် လှ၏။ လှလွန်း၍ အလှမာန်ဝင့်သည်။ အလှမာန်ဝင့်ဖို့ရန်လည်း သူ့မိဘများကိုယ်တိုင်က သူတို့

သမီး၏အလှကို ဗန်းတင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သမီး၏ အလှကို အထင်ကြီး၍ပင် နောင်တော်အား မစဉ်းမစား တင်ဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ထိုအလှသည် နောင်တော်ထံသို့ မရောက်၊ ကောသမ္ဘီပြည့်သခင် ဘုရင်ဥတေနထံသို့သာ ရောက် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်တော်အား ဆန့်ကျင်လိုသော မာဂဏ္ဍီအတွက် အင်အားရှိသွား၏။ မိမိအလှကို ရက်စက် စွာ ဆန့်ကျင်သော နောင်တော်အား အဘယ်မှာ ကျေချမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျော်လွန်၍ အဆုံးတိုင်ပြောရပါမူ အလှရှင် မာဂဏ္ဍီသည် သူ့အသက်ဆုံးသည်အထိ နောင်တော်ကို ဆန့်ကျင်သွားသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောသမ္ဘီသို့ သွားခဲ့ပါလျှင် ကောသမ္ဘီ၏ စေတစ်လုံးပိုင်ရှင်မကြီးအဖြစ်သို့ ရောက် နေပြီဖြစ်သော မာဂဏ္ဍီ၏ ကြီးမားသော ဆန့်ကျင်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့မည်ကို သိသည့်အတိုင်း မသွားဖို့ရန် နောင်တော်အား ကျွန်ုပ် ကြိုတင်လျှောက်ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော်သည် ကျွန်ုပ်လျှောက်ထားချက်ကို ပစ်ပယ်၍ ကောသမ္ဘီသို့ ရဟန်းပရိသတ် အလုံးအရင်းဖြင့် ကြွဝင်တော်မူသည်။

ကောသမ္ဘီသို့ ဝင်မိသည့်ခဏ၌ပင် မာဂဏ္ဍီ၏ ကြီးစွာသော ဆန့်ကျင်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမအရ ဘဝတစ်သက်တာတွင် လောကဓံအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ရန် ပြင်ဆင်ထားသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ နောင်သောအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းသည် ကောသမ္ဘီ၌ အောင်မြင်ကျယ်ပြန့်စွာ မျိုးစေ့ချနိုင်ခဲ့သည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်အချိန်ကမူ ကောသမ္ဘီ၌ မာဂဏ္ဍီ၏ ဆန့်ကျင်မှုဖြင့် ပထမဦးစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော လောကဓံမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ မျက်နှာအငယ်ဆုံး၊ အနေအထိုင် အကျဉ်းကျပ်ဆုံးသော လောကဓံတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

[၂]

နောက်ထပ် သာဓကတစ်ရပ် ထုတ်ပြလိုသေးသည်။ ထိုကောသမ္ဘီ၌ သီတင်းသုံးစဉ်တွင်ပင် ပါလိလေယျက တောသို့ နောင်တော်တစ်ပါးတည်း ကြွချီ ဝါကပ်တော်မူသည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။

နောင်တော်သည် သံယောဇဉ်ကြီး ဖြတ်တောက် စွန့်ပစ်တော်မူရာ၌ ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ ကပိလမှ သားမယား၊ မိဘနှင့် တပည့်တပန်း အသိုက်အဝန်းကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် စွန့်ပစ်ပုံမှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ မမေ့နိုင်အောင် ရှိရတော့သည်။

ကပိလနန်းတော်မှာ နောင်တော်အဖို့ စွန့်ပစ်ရက်စရာ မရှိပေ။ ခမည်းတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထက် ဆယ်ဆမက နောင်တော်အား ယုယ အလိုလိုက်၏။ ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ယုယ အလိုလိုက်သောအခါ နန်းတော်တစ်ခုလုံးကပင် နောင်တော်အား တဖူးဖူး မှုတ်ထားကြသည်။ နောင်တော် ပတ်ဝန်းကျင်မှန်သမျှသည် သာယာ၏။ ပြေပြစ်၏။ ဆန့်ကျင်မှုဟူ၍ မြူမျှမရှိ။ သို့ပါလျက် ကပိလနန်းတော် အသိုက်အဝန်းဟူသရွေ့ကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် စွန့်ပစ်ခဲ့ရာ ကပိလတစ်ပြည်လုံး သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

ရဟန်းဘဝသည် သံယောဇဉ်မှန်သမျှကို ဖြတ်တောက်ရသော ဘဝဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လူ့လောကု လူ့အသိုက်ဝန်းတို့နှင့် မကင်းနိုင်သေးပေရာ တပည့်ရဟန်း အသိုက်အဝန်းကိုမျှ သံယောဇဉ်ကလေးမထားလျှင် အဘယ်ပုံပြေပြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့ရာတွင် နောင်တော်သည် တကယ်တမ်းဆိုလျှင် သင်တို့ကို ငါဖြတ်နိုင်သည့်ဟူသော

သဘောကိုပြသည့်ပမာတင်းတင်းမာမာပင်သံယောဇဉ်ဖြတ်တောက်၍ပါလိလေယျကတောသို့ကိုယ်တော်ထီးတည်းကြွသွား သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

စင်စစ်ဆိုလျှင် ရင်အုပ်မကွာ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ကိုမူ ငဲ့ညှာ၍ ခေါ်ယူသွားတော်မူဖို့ ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် လိုက်ရပါလျှင် နောင်တော်အဖို့ နေရေးစားရေး အစစအရာရာ ပြေပြစ်ဖို့ရှိမည် မဟုတ်ပါလော။ ယခုမူ သူတစ်ပါးကိုလည်း မငဲ့၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း မငဲ့ စွန့်ရက်တော်မူလွန်းလှသည်။

အကယ်တွင်လည်း ထိုစဉ်က ကောသမ္မိ ရဟန်းပရိသတ်မှာ စွန့်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ထိုစဉ်က ကောသမ္မိ ရဟန်းပရိသတ်သည် ပညာမာန်မောက်လှသော ရဟန်းကြီးနှစ်ပါးကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲလျက် ရှိကြသည်။ တစ်ပါးမှာ ဝိနယ ပညာတတ်ဖြစ်၍ ဝိနယ ပညာဂုဏ်မောက်၏။ တစ်ပါးမှာ အဘိဓမ္မာ ပညာတတ်ဖြစ်၍ အဘိဓမ္မာ ပညာဂုဏ် မောက်၏။ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင် ဟူဘိသို့ ထို ပညာမာန် နှစ်အုပ်စုတို့အကြားတွင် သန့်သက်အိမ်၌ ရေခွက် တွင် ရေကျန်ထားသော ပြဿနာလေးတစ်ရပ်မှ အစပြုကာ နှစ်ပက္ခ ထက်ခြမ်းကွဲကြသည်။ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ တပည့်ရင်းအချင်းချင်း ဖြစ်ကြပါလျက် စေ့စပ်မရအောင် ကွဲကြသည်။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ တရားဆေးအစွမ်းတို့သည် ထက်မြက်လှ၏။ တရားတစ်ပုဒ်၊ သုတ္တန်တစ်ချက်မျှဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါအများကိုသော်လည်းကောင်း ဉာဏ်မျက်စိပွင့်စေနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွတ်တမ်းဝင်စေနိုင်ခဲ့သည်။ လူပြိန်းလူညံ့လူ့ဘဝဆုံးသူဟု ထင်ရစေလောက်သော အင်္ဂုလိမာလ၊ အာဠာဝကတို့ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုပင် တရားဆေးတစ်ခွက်မျှဖြင့် နတ်ရေကန်တွင် ပစ်ချသည်ကဲ့သို့ ကယ်ချွတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ပဋ္ဌာစာရီတို့ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါ ရူးသွပ်သူများကိုပင် ကယ်ချွတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တပည့်လည်းဖြစ်၊ ရဟန်းလည်းဖြစ်၊ ပညာတတ် ပညာချွန်ပုဂ္ဂိုလ်များလည်းဖြစ်ကြသော ကောသမ္မိ ရဟန်းတို့ကိုမူ နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် လက်လျှော့တော်မူရချေပြီ။ ညီညွတ်မှု၏အကျိုးကို ဟော၏။ မညီညွတ်မှု၏ အပြစ်ကို ဟော၏။ မာန၏အပြစ်ကို ပြ၏။ ဒေါသ၏အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်တော်မူ၏။ အချည်းနှီးသာတည်း။

စင်စစ်ဆိုသော် ပညာရှိဆိုသူတို့၏ ကောက်တကျစ် မာနပြဿနာတည်း။ ပညာရှိခြင်းသည် ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ထိုပညာရှိသည် သတိမရှိလျှင် ပညာနှင့်အတူ မာနပါ တွဲရှိလာတတ်သည်။ ပညာရှိတွင် မာနရှိလာလျှင် ခက်တော့သည်။ အကြောင်းမူကား မာနတကာတို့တွင် ပညာမာနသည် အချွတ်ရ၊ အပယ်ရ ခက်လှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းကြောင့် မာနရှိသူသည် ပစ္စည်းလျှော့ကျသောအခါ မာနလျှော့ကျနိုင်သည်။ ရာထူးဂုဏ်ထူး မာနရှင်သည် ရာထူးဂုဏ်ထူး မရှိသောအခါ မာန ပြေပျောက်နိုင်၏။ အဆင်းမာနရှိသူသည် အဆင်းကွယ်သောအခါ မာန ပြယ်နိုင် သည်။

ပညာကား လျှော့ကျသည် မရှိ။ ပညာရှိသည် ပညာရှိသာ ဖြစ်၏။ ထိုပညာရှိတွင် မာနကပ်လေသောအခါ ဆုပ်ကိုင်လေသော အယူဝါဒတစ်ရပ်ကို လက်မလွှတ်တော့ဘဲ လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲ ဟူဘိသို့ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေ ရောက်နေနေ မှန်မာန်သည်းသည်း မိုက်လုံးကြီးလျက်ပင် ရှိနေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တောကြိုအုံကြားမှ သာမန် လူပါမွှားများကိုပင် အဟောလွယ်၊ အသိလွယ်စေနိုင်ခဲ့သော နောင်တော်ဘုရားရှင်အဖို့ မိမိလက်ရင်းတပည့်ဖြစ်သော ကောသမ္မိရဟန်း မာနရှင်တို့အား အသိမစွက် အဟောခက်

ဖြစ်သောအခါ အကျိုးမရှိသော တပည့်ရဟန်း ပရိသတ်ကို စွန့်ပစ်၍ ပါလိလေယျကတောတွင် ကိုယ်တော်ထီးတည်း တစ်ဝါဆိုတော်မူခဲ့ရသည်။

နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် အကြောင်းရှိသည့်အခါ ရံဖန် တစ်ပါးတည်း ထွက်ကြွသွားတော်မူမြဲ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အချိန်တန်လျှင် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလာမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခုအကြိမ်၌လည်း ဝါဆိုရက်နီး အချိန်တွင် နောင်တော်ဘုရားရှင် တစ်ပါးတည်း ကြွသွားသောအခါ အချိန်တန်လျှင် ပြန်ကြွလာတော်မူလိမ့်မည်ဟု ထင်မိခဲ့သည်။ ဝါဆိုချိန်ရောက်လျက် မလာသောအခါတွင်မှ ပါလိလေယျကတောသို့ ဧကစာ ကြွချီ သီတင်းသုံး တော်မူကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဝါတွင်းလုံး တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကြကြဖြင့် နေခဲ့ရသည်။ မည်သည့် ရဟန်းတရားကိုမျှ ထိထိရောက်ရောက် အားမထုတ်နိုင်။ နောင်တော်ကိုယ်စား ဂန္ဓကုဋီအနီး၌သာ တရစ်ဝဲဝဲဖြင့် ယောင်ချာချာ နေခဲ့ရ သည်။ ဤသည်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ နောင်တော် ဘုရားရှင်အပေါ် မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်၏။

[၃]

ယခုလည်း နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရပြန်ချေပြီ။ တားမရဆီးမရ ဖြစ်ရပြန်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်မျှသာမက ရဟန်းအများကလည်း တားကြ၏။ နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို အသက်ပေး၍ ကြည်ညိုကိုးကွယ်သူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကလည်း တားကြ၏။ နက်ဖြန်နံနက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ နောင်တော်ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဆွမ်းခံဝင်တော်မမူရန် လျှောက်ထား တားမြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် မည်သူတားမြစ်ချက်ကိုမျှ လက်မခံ။ လက်မခံရုံမျှမက ဝေဠုဝန်အပါ အဝင် ရာဇဂြိုဟ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောင်းကြီး တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျောင်းတို့မှ ရဟန်းသံဃာ အားလုံးကိုပင် နက်ဖြန်နံနက် တွင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းဝမှ နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြရန် ဆင့်ဆိုရမည်ဟူသော နောင်တော်၏ အမိန့်အရ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် လိုက်လံဖိတ်ကြား လျှောက်ထားရ၏။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အစွမ်း၊ ကျောင်းဒါယကာကြီး ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်၏ အားပေးမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သာသနာ သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင် တစ်နေ့တခြား တိုးတက်ထွန်းပြောင်လျက်ရှိခဲ့ပေရာ ရဟန်းပရိသတ်မှာ ဝေဠုဝန်မျှဖြင့် မဆံ့တော့ဘဲ ရာဇဂြိုဟ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျောင်းများခွဲ၍ နေကြရသည်။

တစ်နေ့တခြား တိုးတက်ထွန်းပြောင်လာသည်ဆိုသည်မှာ တစ်ချိန်က အခြေအနေကို ဆိုရခြင်းဖြစ်၏။ ယနေ့ အဖို့ဆိုမှု ရဟန်းတော်တို့သည် တစ်နေ့တခြား မျက်နှာညှိုးနွမ်းလာခဲ့ကြရ၏။ ဆန့်ကျင်သူ ပေါများ၍ အနေကျပ်တည်း လာကြရ၏။ အကြောင်းကား ကျောင်းဒါယကာကြီး ဗိမ္ဗိသာရသည် အဇာတသတ်၏ ဗိုလ်မဟုတ်ကြောင့် ထီးနန်းကို မျက်နှာလွှဲသွားရှာလေပြီ။ အဇာတသတ်ဘုရင်ကား ကျွန်ုပ်တို့သာသနာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်တည်း။

မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လာရသည်ဆိုလျှင် များစွာသော ဒါယကာတို့ သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းတော်များအပေါ်တွင် မသိကျိုးကျွန် မထိမဲ့မြင် ပြုလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်လျှင် မျက်နှာလွှဲဖယ်သွားသောသူ၊ အိမ်တံခါးပိတ်ထားသူတို့ များစွာ တိုးတက်လာကြ၏။ နောင်တော် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွဲယူကြည်ညိုသော ဒါယကာတို့မျှသာ ကျွန်ုပ်တို့မှီခိုရာ ဂေါစရဂါမ် ကျန်ရှိ တော့သည်။

ဒေဝဒတ်နှင့် လူပေါင်းများသော အဇာတသတ်ဘုရင်သည် ယနေ့အဖို့မူ နောင်တော် ဘုရားရှင်အား သိသိ သာသာပင် တိုက်ခိုက်လာ၏။ ရည်မှန်းချက်မှာ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အသက်ကို ဖယ်ရှားပစ်ရန်အထိ ကြီးကျယ် လှသည်။

သာမန်အားဖြင့် စဉ်းစားလျှင် နောင်တော် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော လက်နက်မဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဘုရင်တစ်ဦး အနေဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ရန်မှာ အလွယ်မျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အဇာတသတ်သည် ဤမျှအထိလည်း နောင်တော် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မရက်စက်ဝံ့ပေ။ အကြောင်းကား ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် အသက် ပေး၍ ကိုးကွယ်ခဲ့သော အရှိန်အဝါရှိနေသေးသည့်အပြင် အဇာတသတ်ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် အပေါင်းအသင်း မကောင်း၍သာ ပျက်စီးရသော်လည်း ပြောပလောက်အောင် ယုတ်မာလှသေးသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒေဝဒတ်၏ အကြံပေးချက်အရ ပရိယာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ဆင်ဆိုးနှင့်လွှတ်၍ သတ်မည်။ ထိုဆင်ကား အင်အားကြီးမူတွင်လည်းကောင်း၊ အင်အားကြီးသည်နှင့်အမျှ ဆိုးသွမ်း ကြမ်းတမ်းမူတွင်လည်းကောင်း နာမည် ကြီးစွာသော အဇာတသတ် လက်သုံးတော် နာဠာဂီရိတည်း။

ထိုဆင်ကြမ်းသည် နေ့စဉ် အရက်ရှစ်အိုး သောက်သည်။ သို့ရာတွင် နက်ဖြန်အတွက်မူ ဆယ့်ခြောက်အိုးတိုက်၍ နောင်တော်ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံကြွလာရာလမ်းသို့ လွှတ်၍ တိုက်မည်ဟူသောသတင်း အတိအလင်း ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ထိုသတင်းသည် လျှို့ဝှက်သောသတင်း မဟုတ်၊ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပြုလုပ်သော သတင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား နက်ဖြန်နံနက်တွင် မင်းလမ်းမသို့ နာဠာဂီရိကို လွှတ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့သူမြို့သား အများပြည်သူတို့ ထိုနေ့ ထိုအချိန်တွင် အကူးအသန်း အသွားအလာ မရှိစေရဟု နန်းတော်မှ အတိ အလင်းပင် မောင်းကြေညာပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုသတင်းတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ရပ်ပါသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။

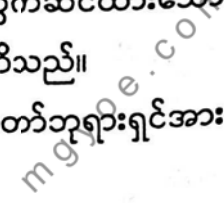
အဇာတသတ်သည် ဒေဝဒတ်၏အကြံကို မတွန်းလှန်နိုင်သောကြောင့်သာ လိုက်ပါရသော်လည်း ကိုယ်တိုင်မူ ကား နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် တကယ်ရက်စက်လိုဟန် မတူပေ။ ဘုရင် အဇာတသတ်ကိုယ်တိုင်က ရက်စက် လိုပါဘိမူ အလွယ်တကူ ရန်တုံ့မူနိုင်သော အခြား နည်းပေါင်းများစွာ ရှိ၏။ ယခုသော် နောင်တော်ဘုရားရှင် ရှောင် လိုက ရှောင်နိုင်ရန် နာဠာဂီရိဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။

နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည် မဟုတ်ပေ။ ရံဖန် တစ်ပါး တည်း ဆွမ်းခံကြွ၏။ ရံဖန် ရဟန်းအများနှင့် ကြွ၏။ ရံဖန် ဆွမ်းဖိတ်သော ဒါယကာတို့အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွ၏။ ရံဖန် ကျောင်းသို့ ဆွမ်းလှူဆွမ်းကပ် လာ၍ ကျောင်းတွင်ပင် ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးငြိမ်း၏။

သို့ဆိုလျှင် နက်ဖြန်နံနက်၌ နာဠာဂီရိတွင်မက ရာဇဂြိုဟ်တွင်ရှိသမျှ ဆင်အားလုံးကိုပင် လွှတ်စေကာမူ နောင်တော်ဘုရားရှင်အဖို့ ဆွမ်းခံမကြွဘဲ နေတော်မူလိုက်ရုံမျှဖြစ်၏။ ထိုနေ့နံနက် ဆွမ်းခံမကြွရန် ရဟန်းပရိသတ်နှင့် ဒါယကာအများကလည်း တားမြစ် လျှောက်ထားကြ၏။ သံဃာကုန် လုံလောက်အောင် ကျောင်းသို့ ဆွမ်းပို့မည်ဟု လျှောက်ထားကြ၏။

သို့ပါလျက်နှင့်ပင် နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ရှောင်တိမ်းလျှင် လွှတ်နိုင်အောင် အကွက်ဆင်ထားသော အဇာတသတ်၏ ပရိယာယ်ညွှတ်ကွင်းသို့ အဘယ့်ကြောင့် တိုးဝင်လိုပါသနည်း။ စိတ်မောလှပါဘိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်နေ့နံနက် ဆွမ်းခံချိန်ရောက်သည်အထိ သုံးကြိမ်တိုင်ပင် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား

ဆွမ်းခံမကြွဖို့ လျှောက်ထားသည်။ အခြား ကျွန်ုပ်၏ အားထားရာများဖြစ်ကြသော သာရိပုတ္တရာထေရ်၊ မောဂ္ဂလာန် ထေရ်ကြီးတို့ထံသို့လည်း ဆွမ်းခံမထွက်ဖို့ကိစ္စကို အကူအညီတောင်းသည်။ သို့ရာတွင် နော်တော်ဘုရားရှင် အလား တူပင် ကျွန်ုပ်၏လျှောက်ထားချက်ကို ပြုံးလျက်ပင် ခပ်မဆိတ် ငြင်းပယ်တော်မူကြသည်။ သူတို့သည် နောင်တော် ဘုရားရှင်၏အပေါ်၌ သေမကွဲရှင်မကွာ တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း မတုန်မလှုပ် ကျိုးနွံပြီးကြသူများပါပေ။

ထို့ကြောင့် တားဆီး၍မရသည့်အဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် သန္နိဋ္ဌာန်တစ်ရပ် ချမှတ်လိုက်၏။ တွေ့ဆဲတွေ့လတ္တံ့သော ဆင်ဆိုး၏အန္တရာယ်ကို နောင်တော်ဘုရားရှင်အားလည်းကောင်း၊ အခြား နောင်ကြီး ဆရာများအားလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏မျက်မှောက်တွင် အတွေ့မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သာ အလျင် ရင်ဆိုင်မည်။ ဆင်ဆိုးနှင့် တွေ့မည့်နေရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင် ရှေ့တော်သို့ထွက်၍ ပထမဆုံး ရင်ဆိုင် မည်ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၄]

ယင်းသို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သောကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်သွားပေတော့ရာ ဆွမ်းခံထွက်ကြမည့်အချိန်၌ ဝေဠုဝန် ကျောင်းဝမှနေ၍ ကြွလာသမျှသော ရဟန်းပရိသတ်ကို ကောင်းစွာ ကြိုဆိုနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝေဠုဝန်နှင့် အခြားကျောင်းကြီး တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျောင်းတို့မှ ရဟန်းများကို နောင်တော်ဘုရားရှင် အမိန့်အရ ယမန်နေ့က လိုက်လံဖိတ်ကြားရစဉ်အခါက အနည်းအကျဉ်းသာ ကြွလာကြ၍ များစွာသောရဟန်းတို့ကား ကြွလာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ အကြောင်းကား နာဠာဂီရိအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို အားလုံးပင် သိထားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

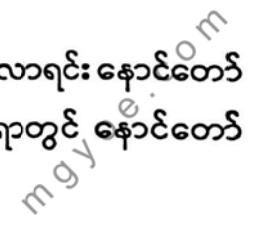
သို့သော် ကျွန်ုပ် အထင်လွဲမှားသည်။ ရဟန်းအားလုံးပင် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော မျက်နှာများဖြင့်လည်းကောင်း ကြွလာတော်မူကြသဖြင့် ကျွန်ုပ် အားတက်၏။ ဝမ်းမြောက်၏။ သာဓုခေါ်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟူသည် မိတ်ရင်းဆွေရင်း ခင်မင်သည်ဆိုစေ၊ ကျိုးနွံသည်ဆိုစေ၊ တပည့်ဖြစ်စေ၊ ဆရာဖြစ်စေ၊ သွေးရင်းသားရင်းပင်ဖြစ်စေတို့ဦး၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရအံ့သော ကိစ္စနှင့် ရင်ဆိုင်လာရသောအခါ စိတ်တူသဘောတူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ “ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း” ဟုပင် အစဉ်အလာစကား ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ဝေဠုဝန် ရဟန်းပရိသတ်သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်၌ အသက်နှင့်လဲ၍ပင် ကိုယ်ကျိုးစွန့် ကျိုးနွံကြသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ ရာဇဂြိုဟ် ရဟန်းပရိသတ်သည် ကောသမ္ဗီရဟန်းပရိသတ်နှင့် ကွာခြားလှပါသည်။

နေရောင်ခြည်သည် ပွင့်လင်းစွာ တောက်ပလျက်ရှိသောကြောင့် ထိုနေ့ နံနက်ခင်းအဖို့ သာယာသယောင် ရှိသော်လည်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့သည် ဆင်ဆိုးလွှတ်မည်ဆိုသော အန္တရာယ်ကြောင့် တရုတ်ရုတ်တသဲသဲ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်အထိပင် ဒါယကာအချို့သည် ဆွမ်းအုပ် ဆွမ်းဆိုင်းတို့ကို ဝေဠုဝန်သို့ ယူဆောင်လာရင်း နောင်တော် ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းခံမထွက်ရန် စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ် လျှောက်ထားကြဆဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော်

ဘုရားရှင်သည် ငြင်းပယ်တော်မူကာ သင်္ကန်းတော်ကို သပ္ပာယ်စွာရုံပြီး ဝေဠုဝန်အဝရှိ ရဟန်းပရိသတ်ရှိရာသို့ ဆွမ်းခံထွက်တော်မူလေသည်။

ထိုသို့ ကြွလာတော်မူသော နောင်တော်ဘုရားရှင်အား ယနေ့နံနက် ဖူးမြင်ရသည်မှာ အခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍ မျက်နှာတော်ကြည်လင်ကာ အသရေတော် ပွင့်လင်းလျက်ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရသည်။ ဆွမ်းခံကြွမည့် သံဃာတန်းတွင် ထေရ်စဉ် ဝါစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်ဘုရားရှင် နောက်တော်ပါးမှ ဆယ်ပါးခန့် အကွာတွင် ရှိရမည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့နံနက်အဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ချပြီး ရည်မှန်းချက်ရှိနေသောကြောင့် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးဟူသော အခွင့်အရေးကို ယူကာ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ နောက်မှကပ်လျက် နေရာယူလိုက်သည်။ သို့မှသာ အရေးပေါ်လာသည့်အခါ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ရှေ့သို့လျင်မြန်စွာ ထွက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါလော။

သို့နှင့် နောင်တော်ဘုရားသည် ကြီးမားသော အသရေကိုဆောင်ကာ များစွာသော နောက်ပါရဟန်းတို့ အခြံအရံဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ထွက်တော်မူကြီး ထွက်ကြွတော်မူသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့လည်းကောင်း၊ နောင်တော် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်အဖို့ လည်းကောင်း ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ခြင်းသည် ထူးခြားသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့ ရာဇဂြိုဟ်သည် သိသိသာသာပင် ထူးခြားလျက်ရှိပေ၏။ မင်းလမ်းမကြီးတစ်ခုလုံးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလွန်စည်ကားမြဲဖြစ်ပါလျက် ယနေ့အဖို့မူညင်နက်ချိန်ကဲ့သို့ မျက်စိတစ်ဆုံး ရှင်းလျက်ရှိသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူထက်ငါသာ ဆွမ်းလောင်းကြသူတို့ဖြင့် ဆက်လျက်ရှိသော်လည်း ယနေ့တွင်မူကား တစ်ဦးတလေ ပျာယီးပျာယာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်အသွင်ဖြင့် ထွက်လာ၍ ဆွမ်းလောင်းပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ အိမ်တွင်းသို့ပြန်ဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်မှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်တို့ သံဃာတန်းကြီးမှာ မြို့လယ်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထီးတည်းကြီးဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့သည် ယနေ့နံနက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြွလာကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြဟန်မတူပေ။ မျှော်လင့်ထားသည့်တိုင် အကူးအသန်းမရှိရဟု မောင်းခတ်ကြေညာထားသော မင်းမိန့်ကို အဘယ်ပုံ ဆန့်ကျင်ပုံပါမည်နည်း။

သို့ရာတွင် လမ်းမကြီးပေါ်၌ လူမရှိသော်လည်း တွေ့ရခဲ မြင်ရခဲသော နာဠာဂီရိကို လွှတ်မည်ဆိုသည်ကို ကြည့်ရှုနိုင်ရန်အတွက် အလုပ်ပိတ်ထားသော အိမ်မိုးအိမ်ခေါင်အထက်တို့တွင် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့တွင်လည်းကောင်း၊ အခြား မြင့်သော အဆောက်အအုံမှန်သမျှတွင်လည်းကောင်း သူထက်ငါသာ နေရာယူကာ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်ဟန်၊ ချီးကျူးအံ့ဩဟန်တို့ဖြင့် တိုးဝှေ့ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိကြသည်။

နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် မှန်မှန်ကြီး ကြွချီတော်မူလျက်ရှိရာ လမ်းမတစ်လျှောက်လုံး ဆင်ဆိုး၏ အရိပ် နိမိတ်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရသေး။ အကျယ်ဆုံးနေရာဖြစ်သော ဈေးအနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မှ သံညှပ် သံစူးဖြင့် စူးရှပြင်းထန်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော ဆင်သံကို ကြားရသဖြင့် အသံဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဈေးတစ်ဖက် ရင်ဆိုင်တစ်နေရာတွင် ဆင်ထိန်းလူကြမ်းတို့ ဝန်းရံ၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တူရူစေလွှတ်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသော နာဠာဂီရိကြီးကို ထီးတည်းမားမား တွေ့ရပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ခြေလှမ်းတော် တစ်လှမ်းမျှမပျက်စေဘဲ ရှေ့သို့သာ မှန်မှန်ကြီး ကြွချီ တော်မူလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နံဘေးတစ်ဖက်စီသို့ ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်ငဲ့၍ တယိမ်းယိမ်း တလှုပ်လှုပ် မာန်ဖီရင်း သံသေးသံကြောင်တို့ စူးရှစွာ အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်လျက်ရှိသော နာဠာဂီရိ၏ အမူအရာကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် စူးစိုက်၍ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အကယ်ပင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြရပေပြီ။ နာဠာဂီရိသည် နာမည်ကြီးသည်နှင့်အမျှ အကယ်ပင် ကြမ်းတမ်းပါပေ၏။ ကြီးမားလည်း ကြီးမားပါပေ၏။ မြေကြီးကို ခွာဖြင့် ယက်၍လည်းကောင်း၊ နှာမောင်း ဖြင့် ပုတ်ခတ်၍လည်းကောင်း မြေမှုန့်တို့ကို တထောင်းထောင်းထစေလျက် ရှိ၏။ နံဘေးနှစ်ဖက်မှ ဝန်းရံ၍ နာဠာဂီရိ အား သွေးထိုးနှိုးဆွရင်း ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ချွန်း တမြောက်မြောက် လက် တညွှန်ညွှန် ပြုလျက်ရှိသော ဆင်ထိန်း လူကြမ်းကြီးများကိုလည်း အထင်းသား တွေ့နေရ၏။

ဤတွင် ထူးခြားသော အချက်နှစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

တစ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပရိသတ်သည် ဤမျှ ဘေးဆိုး အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် မျက်ဝါးထင်ထင် ရင်ဆိုင်လျက် ရှိသော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ ဣန္ဒြေမပျက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောင်တော်အဖို့မူ အဘယ် ဆိုဖွယ်ရှိတော့အံ့နည်း။

နောက်တစ်ချက်မှာ နောင်တော်ဘုရားရှင်အား တွေ့သည့်နေရာတွင် သတ်ရန်ကိစ္စ တစ်ခုတည်းဖြင့် သေချာစွာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ဆင်ရိုင်း ဆင်ကြမ်းကြီး နာဠာဂီရိသည် ယခု ရင်ဆိုင်တွေ့နေရုံမျှမက ဆင်ထိန်းတို့က နိုင်ထက်စီးနင်း စေလွှတ်နေပြီဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် တယိမ်းယိမ်း တယိုင်ယိုင်ဖြင့် ဟန်ရေးပြကာ ရှိနေရပါ သေးသနည်းဟူသော အချက်များ ဖြစ်၏။

စည်ကားလှသော မြို့တော်ကြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် နာဠာဂီရိ၏ အဆက်မပြတ် အော်သံနှင့် ဆင်ထိန်းတို့၏ သွေးထိုးအားပေးသံမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံမျှ မကြားရပေ။ ထိုအချိန်၌မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် နာဠာဂီရိဆင်နှင့် ကိုက် ငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့ပင် ရောက်လျက်ရှိပေပြီ။

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို သိသောကြောင့် နာဠာဂီရိ ရန်မမှု့ဝံ့လေသလောဟု ထင်ဆဲ မှာပင် နာဠာဂီရိသည် အားမာန်တင်းကာ သုန်မှုန်သော မျက်နှာသွင်ပြင်ဖြင့် ရှေ့သို့ ဆယ်လှမ်းမျှ တစ်ဟုန်တည်း ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ထို့ထက်ပို၍ ရှေ့သို့မတက်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့် အသက်ချင်းလဲရန် နောင်တော်ဘုရား၏ရှေ့သို့ ရုတ်ခြည်းတက်၍ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ “အာနန္ဒာ၊ နောက်သို့ဆုတ်လော့” ဟူသော မိန့်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်အား ချစ်ခင်စိတ်ကြောင့် အမိန့်တော်ကို မနာခံလို။ ထို့ကြောင့် မကြားယောင်ပြုကာ မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ အတင်းရပ်နေ၏။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ မိန့်သံ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အာနန္ဒာ ... ဖယ်ရှားလော့၊ ဤကိစ္စသည် သင့်ကိစ္စမဟုတ်။ ငါ့ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သင့်နေရာတွင် ပြန်၍နေလော့”

မိန့်သံ မဟုတ်၊ အာဏာသံဟုပင် ဆိုချင်သည်။ အကြောင်းမူကား နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ထိုအသံမျိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာအပြစ်ဆိုဖွယ်ရှိသည့်အခါမျိုး၌ထားရှိမြဲဖြစ်သောအသံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်က အပြစ်တင်မည့်ကိစ္စမျိုးကို အသက်စွန့်ရမည်ထက်ပင် ကြောက်လှပါ၏။ ထို့ကြောင့် အသက်စွန့်ဖွယ်ရှိလျှင် အတူ

စွန့်မည်ဟူသော သဘောသို့ ပြောင်းကာ ဘုရားရှင်နောက်တော်သို့ ရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အမိန့်ကို တစ်ကြိမ်တည်းမျှဖြင့် မနာခံခဲ့ဖူးသော ကိစ္စဟူ၍ ဤတစ်ကြိမ်တည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုပါသည်။

နာဠာဂီရိ ရှေ့သို့တက်လာခြင်း၊ နောင်တော်ဘုရားရှင်ရှေ့သို့ ကျွန်ုပ် တက်ခြင်း၊ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ခြင်း အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လှ၏။ နာဠာဂီရိသည် ရှေ့သို့ မာန်ဟုန်ဖြင့် တက်ခဲ့သော်လည်း နောင်တော်ထံသို့ကား မရောက်ပေ။ လမ်းခုလတ်တွင်ရပ်ကာ ခွာရှုပ်ခြင်း၊ နှာမောင်းမြှောက်ခြင်း၊ ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားခြင်း၊ အော်ဟစ် ခြင်းတို့ကိုသာ ပြုလုပ်၍ ရပ်နေသည်။

ထိုအခိုက် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

တစ်နေရာတွင် ပုန်းကွယ်လျက်ရှိသော ဈေးသည်မတစ်ဦး၏ သားငယ်သည် မိခင်လက်မှလွတ်၍ နာဠာဂီရိ ဆင်၏ မြင်ကွင်းသို့ ပြေးထွက်လာလေရာ မိခင်ဖြစ်သူသည် သားဇောကြောင့် နာဠာဂီရိ ဘေးရန်ကို မကြောက်နိုင် တော့ဘဲ အော်မြည်၍ သူ့သားကို လိုက်ဖမ်းသည်။

ထိုအခါနောင်တော်ဘုရားရှင်သို့ဦးတည်လျက်ရှိသော နာဠာဂီရိ၏အစွယ်တို့သည်မြင်ကွင်းသို့ရောက်လာသော ဈေးသည်မဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်သွား၏။ ထိုအပြုအမူကိုမြင်၍ ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် အားတက်လာမိသည်။ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အန္တရာယ်သည် ဈေးသည်မဘက်သို့ လှည့်သွားသောကြောင့် မဟုတ်ပါပေ။ ယခုအချိန်ထိ နာဠာဂီရိ၏ အပြုအမူကို ကြည့်ရသည်မှာ နာဠာဂီရိသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား အန္တရာယ်မပြုလို။ သို့မဟုတ် မပြုဝံ့ မပြုရဲ တွန့်ဆုတ်လျက်ရှိသည်မှာ ထင်ရှားလေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အကယ်ဆိုလျှင် ဆိုးသွမ်း ကြမ်းတမ်းလှပါသည်ဆိုသော နာဠာဂီရိသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပထမဆုံး တွေ့မြင် ရင်ဆိုင်စဉ်ကပင် တစ်ဟုန်ထိုး အန္တရာယ်ပြုဖို့ ကောင်း၏။ ယခုသော် ဟိတ်ဟန်ပြုလျက်သာ ရှိသည်။ ဆင်ထိန်း များက ရိုက်ပုတ် တိုက်တွန်းသည်အထိပင် ရုတ်တရက် ရှေ့မတိုးသေး။ ရှေ့တိုးလာပြန်တော့လည်း ဆယ်လှမ်းမျှ ဟန်ပြုရုံသာ ဖြစ်၏။ ယခု ဈေးသည်မကို တွေ့လာရသောအခါ သတ္တိညံ့သောအသွင်ကဲ့သို့ ဈေးသည်မဆီသို့ ဦးတည်ချက်ပြောင်းသည်။ “လူ မရဲတော့ ဟစ်သည်။ ကျား မရဲတော့ တစ်သည်” ဟူသကဲ့သို့ “ဆင် မရဲတော့ ထစ်သည်” ဟုပင် ပြောဖွယ်ဖြစ်သည်။

နာဠာဂီရိ၏ ဦးကင်းသည် ဈေးသည်မဘက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ်ခဏမှာပင် “ချစ်သား နာဠာဂီရိ” ဟူ၍ အောင်မြင်ပြတ်သားစွာ ခေါ်လိုက်သော နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အသံတော်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကြောင့် ဈေးသည်မဘက်သို့ ဦးလှည့်နေသော နာဠာဂီရိ၏ ခြေလှမ်းကြမ်းကြီးများသည် သံကြိုးဖြင့် တုံ့ဆွဲလိုက်သည်ပမာ တန်ခနဲ ရပ်သွား၏။ ထို့နောက် နာဠာဂီရိသည် ဈေးသည်မသို့လည်း မလိုက်၊ နောင်တော် ဘုရားရှင်ဘက်သို့လည်း တည့်တည့်မလှည့်ဘဲ နှာမောင်းကြီး တယမ်းယမ်း၊ ကိုယ်ကြီး တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်သာ နားဝေ တိမ်တောင် လုပ်နေသည်။ နောင်တော်ဘုရားရှင် ဆက်၍မိန့်၏။

“ချစ်သား နာဠာဂီရိ၊ သင့်ကို စေလွှတ်သူတို့က ဈေးသည်မကို အန္တရာယ်ပြုရန် စေလွှတ်လိုက်သည် မဟုတ်။ ငါဘုရားကို သတ်ရန် လွှတ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလော။ သင်၏တာဝန်သည် ငါဘုရား၌သာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ ချစ်သား နာဠာဂီရိ၊ ငါ့ထံသို့လာလော့”

နောင်တော်ဘုရားရှင် အသံတော်ကို ကြားရသောအခါ နာဠာဂီရိ၏ တယိမ်းယိမ်း တလှုပ်လှုပ်ရှိသော ကိုယ်ဟန်

သည် သိသိသာသာ ငြိမ်သက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ နာဠာဂီရိ၏ ဦးခေါင်းသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်ထံသို့ လှည့်ကာ မျက်စိတစ်ချက်ဖွင့်၍ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ထိုမျက်လုံးသည် ဒေါသမျက်လုံး မဟုတ်၊ စိုးရွံ့သော မဝံ့မရဲ မျက်လုံးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

နာဠာဂီရိသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား အန္တရာယ်ပြုရန် ရင်ဆိုင်လာသည်မှစ၍ နောင်တော်ဘုရားရှင်အား မျက်လုံးတစ်ချက်မျှ တူရူ မကြည့်သေးသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုခဲ့မိ၏။ အရက်၏အစွမ်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါသ၏အဟုန်ကြောင့်လည်းကောင်း နာဠာဂီရိ၏ မျက်လုံးတို့သည် ရီမှောင်လျက်ရှိကြသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် အန္တရာယ်ပြုရမည့် နောင်တော်သို့ကား တစ်ချက်ကလေးမျှ ကြည့်သည်ကို မတွေ့ရပေ။

မျက်လုံးသည် သတ္တဝါတို့၏သဘောကို ပြောလေ့ရှိသည်။ သတ္တဝါတို့၏သဘောသည် မျက်နှာတွင် ပေါ်၏။ ထို့ထက် မျက်လုံးတွင်ပေါ်၏။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လည်းဖြစ်၍ ဆိုးသွမ်းသော နာဠာဂီရိ၏ မျက်လုံးများသည် သန့်ရှင်းမှုတို့၏ဘုရင် မဟာကရုဏာအရှင်ဖြစ်သော နောင်တော်ဘုရားရှင်သို့ ဒေါသဖြင့် အဘယ်ပုံ တူရူ ကြည့်ဝံ့ပါ မည်နည်း။ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ကရုဏာအပြည့်ရှိသော အသံတော်ကို ကြားရ၍ တစ်ချက်မျှ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက် ဝံ့ဟန်တူသည်။

နောင်တော်ဘုရားရှင်က ခေါ်သဖြင့် နောင်တော်ဘက်သို့ ဦးကင်းလှည့်ထားသော နာဠာဂီရိသည် နောင်တော် ထံသို့ လာ၏။ သို့ရာတွင် မငြိမ်မသက် ဒေါသမွမ်းသော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် လာခြင်းမဟုတ်။ ဦးကင်းညွတ်၍ နှာမောင်းကိုခွေ၍ သေဝပ်ငြိမ်သက်စွာ လာသည်။ နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် သင်္ကန်းအတွင်းမှ လက်ယာ လက်တော်ကို ထုတ်၍ နာဠာဂီရိသို့ လှမ်းလင့်သည်။ နာဠာဂီရိ၏ ဒေါသမှ မေတ္တာသို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသော အပြုအမူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်ရှူမှားမတတ် စေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြသည်။

နာဠာဂီရိသည် သာမဏေလေးတစ်ပါးကဲ့သို့ နောင်တော်ဘုရားရှင် လက်လှမ်းမီလောက်သည့် ရှေ့တော်အထိ ရှိညွတ်စွာ လာသည်။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ညီညာစွာ ရပ်သည်။ နှာမောင်းကို အတွင်းသို့ခွေသည်။ ထို့နောက် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လေးလေးတွဲတွဲ ဝပ်တွားသည်။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို မှိတ်ထား၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမြင်ဆိုးသော အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကိုပင် ခွေခေါက်၍ ထားလိုဟန်ရှိသည်။

ထိုအခါ နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် လက်တော်ဖြင့် နာဠာဂီရိ၏ ဦးကင်းကို ကိုင်၏။ သုံးသပ်၏။ နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် နာဠာဂီရိအား တစ်စုံတစ်ရာ မိန့်ကြားလိုဟန် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မိန့်ကြားခွင့်မရ။ အကြောင်းကား ထိုအခိုက်တွင် အသက်ရှူမှားမတတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှ ကောင်းချီးဩဘာပေးကြသော အသံတို့သည် မိုးပြိုဘနန်း တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်ပေတည်း။

ပတ်ဝန်းကျင် အသံစဲသည့်အခါမှ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ မိန့်သံကို ကြားရ၏။

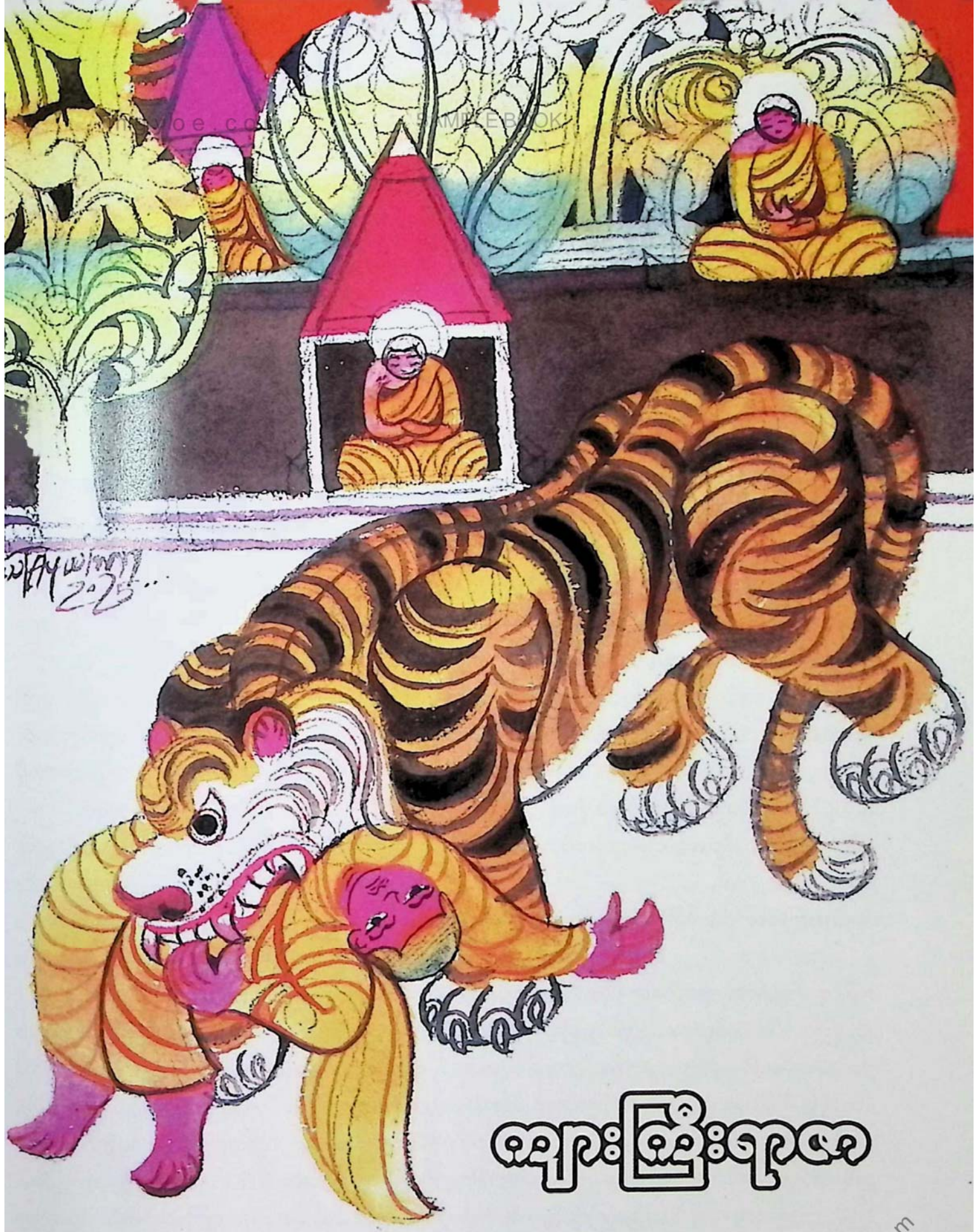
“ချစ်သား နာဠာဂီရိ ။ ။ သင့်မှာ ရှေးဘဝကနည်းပါး၍ ယခုဘဝ၌ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်သို့ ရောက်နေရသည်။ ယခုဘဝ၌ မဆင်ခြင်သော် နှစ်မွန်းသည်ထက် နှစ်မွန်းဖို့သာ ရှိတော့သည်။ မကောင်းမှုမှန်သမျှကို သတိဖြင့် စွန့်ပယ်လော့ နာဠာဂီရိ”

နာဠာဂီရိသည် မျက်ရည်တွေတွေကျ၏။ ပရိသတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ချဉ်းကပ် တိုးဝင်၍ လာကြရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိတော့သည်။ ဒါယကာတို့၏ သူ့ထက်ငါသာ ဈေးကန် ထားချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းခံကိစ္စအတွက် ရှေ့သို့ မဆက်ရတော့ဘဲ ဝေဠုဝန်သို့ ပြန်လှည့်ကြရသည်။

ထိုနေ့ ဆွမ်းထွက်ကြွတော်မူခြင်းသည် နာဠာဂီရိကို ကယ်ချွတ်ရန် မဟုတ်ပါလော။ ထိုနေ့အဖို့ ဝေဠုဝန်မှာ ဆွမ်းကွမ်းအစ လှူဖွယ်တန်းရာတို့ဖြင့် ပြည့်လှည့်သွား၏။ အဇာတသတ်ဘုရင် နန်းတက်သည့်အချိန်မှစ၍ ညှိုးနွမ်း ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပရိသတ်အဖို့ ပြန်လည်လန်းဆန်းခွင့် ကြုံရပြန်၏။

မဟာကရုဏာတော်သခင် နောင်တော်ဘုရားရှင်အဖို့ကား အံ့ဖွယ် အောင်နိုင်ခြင်းကြီး တစ်ပါးပါတည်း။

ကျားကြီးရော

ကျားကြီးရာဇာ

[၁]

မဇ္ဈိမတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် တိုးတက်လာသလောက် တိုးတက်လာသော အခက်အခဲတစ်ရပ်မှာ ရဟန်းတော်တို့ သီတင်းသုံး တရားကျင့်ရန် ရဟန်းတို့နှင့်လျော်သော ကျောင်းသင်္ခန်းနေရာ အခက်အခဲပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်ရဟန်းတစ်ဦးအား ရဟန်းဘဝသို့ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နေရာထိုင်ခင်းအတွက် ကြောင့်ကြမှု မရှိစေရန် သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်သို့ ဒေသနာတော်ဖြင့် လက်ညှိုးညွှန်ထားသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရဟန်းတို့ များပြားလာသောအခါ ယင်း သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်ဆိုသည်ကပင် အခက်အခဲရှိလာရသည်။

သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်ဆိုတိုင်းလည်း တရားကျင့်သုံးရန် မသင့်လျော်သေးပေ။ အကြင်ရဟန်းအတွက် အထူးလိုအပ်သော အေးငြိမ်းမှု၊ ဆိတ်ငြိမ်မှု ဝိဝေကရရှိရန် သင့်လျော်သောဌာန၊ သင့်လျော်သောသစ်ပင်ဖြစ်ဖို့ လိုပေသေး၏။

ယင်းသို့သင့်လျော်သော ကျောင်းသင်္ခန်း ရှားပါးရသည့် အကြောင်းများအနက် အခြေခံအကြောင်းကြီးတစ်ရပ်ကလည်း မဇ္ဈိမတွင် ပင်ကိုကပင် ရှိနေခဲ့သည်။

အတ္တနှင့် အနတ္တဟူသည့် အဖြူနှင့် အမည်း၊ ကျောက်ခဲနှင့် ပတ္တမြားကဲ့သို့ အဆင်ရော အသွေးပါ ကွာခြားလှသည်မှန်သော်လည်း ခက်သည်မှာကား ဗြာဟ္မဏနှင့်ဗုဒ္ဓဝါဒတို့သည် ဤမြေဤရေတွင်သာ ထွန်းပေါက်လာကြခြင်း ဖြစ်ရုံသာမက ပန်းတိုင်ချင်းသာ မတူသော်လည်း အောက်ခြေ လုပ်ငန်းအသွင်အပြင်များတွင်မူ ဂင်္ဂါရေ၊ ယမုံနာရေ ခွဲခြားမရဟု ဆိုသလောက်အောင်ပင် ဗြာဟ္မဏ ရသေ့ရဟန်းရော ဘုရားရှင်၏ တပည့်ရဟန်းတို့ပါ ဤတော့ ဤတောင်ကိုပင် အမှီပြုကြရသည်။ ဤအဆင်အသွေးကိုပင် ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ဤဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ကိုပင် အမှီပြုကြရသည်။ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပ်သော ဤ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်းသင်္ခန်းများမှာပင် သီတင်းသုံးကြရသည်။ အခြေခံအားဖြင့် ဤသမထကိုပင် ကျင့်သုံးကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအကြောင်းရပ်တွင် ပြောလိုသည်ကား နေရာထိုင်ခင်း ကျောင်းသင်္ခန်း ပြဿနာပင် ဖြစ်ပေ၏။ တောတောင်ဂနိုင်း စုံမြိုင်ရိပ်ငြိမ်တို့တွင်သာမက မြို့ရွာတို့တွင်လည်း ရွာဦးရွာထိပ်နှင့် အကွက်အကွင်းကောင်းရာ နေရာမှန်သမျှ

လိုလို၌ စေတီပွေးပွေး၊ ထုံးပွေးပွေးဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် မှိုင်းမှုန်ပြာရီ ပဝေသဏီက တည်ရှိခဲ့သော ပြာဟွဏဘာသာကြီးနှင့် အခြားဘာသာတို့၏ ကျောင်းကန် အဆောက်အအုံတို့က နေရာယူထားကြပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဗုဒ္ဓရဟန်းတော်တို့သည် စာပေသင်ကြားမှု ပရိယတ္တိနှင့် တရားရှုမှတ်အားထုတ်မှု ပဋိပတ္တိ ဟူ၍ လုပ်ငန်းနှစ်ရပ် သာ ရှိကြရာ ပရိယတ္တိရဟန်းတို့အတွက် မြို့ရွာ ဂါမဝါသီကျောင်းများတွင် သင့်လျော်သလို သီတင်းသုံး နေထိုင်နိုင် ကြပေသေး၏။ အကြောင်းကား ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်သာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလိုကြသော အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ စသူတို့လို ဒါယကာများ များ၏။ ဇေတဝန်၊ ပုဗ္ဗာရုံ၊ ဝေဠုဝန်၊ နိဂြောဓာရုံ၊ ရာဇိကာရုံ စသော နာမည်ကျော် ကျောင်းကြီးပေါင်း များစွာနှင့် အခြားကျောင်းများစွာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တရားရှုမှတ်နိုင်ရန်အတွက် အေးငြိမ်းဆိတ်ငြိမ်မှုကိုလိုအပ်သော ပဋိပတ်ရဟန်းတို့အတွက်မူကား ကျောင်းသင်္ခမ်းအခက်အခဲမှာ အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို အခါခပ်သိမ်း ရှိနေခဲ့ရပေသည်။

တစ်ဖန်တုံလည်း ဧကစာ တစ်ပါးတည်းသမားအတွက်မူ လွယ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသေး၏။ တပည့်တပန်း အသိုက်အဝန်းနှင့် တာဝန်ရှိသော ခေါင်းဆောင်ရဟန်းတို့အတွက်မူ ပို၍ခက်ရသည်။

ရဟန်းတစ်စုသည် တရားကျင့်သုံးရန်အတွက် သင့်လျော်မည်ထင်သော တောတောင်တစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ် သီတင်းသုံးကြ၏။ ယင်းအခါ ထိုတောတွင် ရှိနေနှင့်ပြီးသော မသမာသူတစ်စုက ရောက်လာသော သူတော်ကောင်း ရဟန်းတို့အတွက် တာဝန်လေး၍ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပေးကြသည်။ ရဟန်းတို့က မိမိတို့ အာဝါသသပ္ပာယ် မမျှပုံကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က -

“ချစ်သားတို့ ... သင်တို့အတွက် ဤနေရာထက် သင့်လျော်သောအရပ်ကို ငါဘုရား မြင်တော်မမူ။ ဤအရပ် တွင်သာ ပြန်၍ သီတင်းသုံးကြပေရော။ သို့သော် သင်တို့အား နောက်တစ်ဖန် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် ငါဘုရား နည်းလမ်းပေးလိုက်မည်”

ဟု မိန့်တော်မူကာ သာသနာတော်တွင် ယနေ့တိုင် ကျော်ကြားလှသော မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော်ကို ပေးတော်မူလိုက် ရသည်။ ဤကား နေရာခက်ခဲမှု ပြဿနာမှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အကြောင်းရပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

ရဟန်းတစ်ပါးသည် တရားရှုမှတ်ဖို့ နေရာအခက်အခဲကြောင့် မာဂတိုင်း၏ တောရပ်တစ်နေရာတွင် နေသာရုံမျှဖြစ်သော တောကျောင်းကလေးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆောက်လုပ်သော သစ်ဝါးမှာ ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်နှင့် မကင်းသောကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ရသည်။ နေရာအခက်ပင် ဖြစ်၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီအရင်း အရှင်ဥပရေဝတသည် တရားရှုမှတ်ရန် နေရာအခက်ကြောင့် သင့်လျော်မည် မသင့်လျော်မည်မှ မရွေးချယ်နိုင်။ အေးငြိမ်းကင်းဆိတ်ရာ ဂူတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်၍ တရားအားထုတ်သည်။ ထိုဂူတွင်ရှိနေသော မြွေဆိုးခဲ၍ ပျံလွန်တော်မူရသည်။ မြွေအန္တရာယ်ကင်းဝေးရန် ခန္ဓသုတ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်၏။ နာမည်ကျော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ညီပင်လျှင် နေရာသင်္ခမ်းပြဿနာရှိသည်ဆိုသော် အခြား အရညကင် ရဟန်းတို့အဖို့ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့ပါအံ့နည်း။

ထောက်ပြရန်တော့ ရှိပါ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ညီပင်ဖြစ်၍ မိမိခန္ဓာ သက်သာအဆင်ပြေမှုအတွက် နေရာထိုင်ခင်းဟူသည်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ မစဉ်းစား၊ မရေတွက်၊ ရေမိုး အဆင်ပြေချင်ပြေ မပြေချင်နေ၊ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဆိုသကဲ့သို့ အရညကင် သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်ဟူသော အဆုံးအမကို အတိကျဆုံးလိုက်နာကာ လူသားမှန်လျှင် နေဖို့ဝေး၍ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပင် ခက်လှသော ခရောင်းတော ဆူးတောတွင်

သီတင်းသုံးပျော်ပိုက်သော သာမဏေကလေးမျှသာဖြစ်သော အရှင်ရေဝတ၊ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ တွင် ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဟု ထောက်ပြခဲ့သော အရှင်ရေဝတလို အာဇာနည်မျိုးကိုတော့ နေရာပြဿနာ ဖြေရှင်းရေးအတွက် နမူနာပြုစရာ ရှိပါ၏။ သို့သော် ရဟန်းတိုင်းသည် အရှင်ရေဝတချည်း မဖြစ်နိုင်ပါပေ။

ယင်းသို့လျှင် မိမိတစ်ပါးတည်းမျှမဟုတ်၊ တပည့်တပန်း သုံးဆယ်အတွက်ပါ တာဝန်ရှိနေသော မဟာတိဿ မထေရ်ကြီးအဖို့ သင့်လျော်ရာ တောရိပ်မြိုင်ခြေ တစ်ခုခုတွင် တရားကျင့်သုံးချင်ကြပါလျက် တပည့်အသိုက်အဝန်းပါ နေထိုင် သီတင်းသုံးနိုင်လောက်အောင် နေရာဒေသ မတွေ့နိုင်သေးသောကြောင့် နေရာရှာဖွေရင်း အောင့်အည်း စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ယခုသော် အောင့်အည်းခဲ့ရသော နေရာပြဿနာ ဖြေရှင်းမည့် သတင်း ကောင်းတစ်ရပ် ကြားလာရ၏။

[၂]

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က မိမိနှင့် မိမိ၏တပည့်များကို အနေအထိုင် တော်လှပါသည်။ အထိန်းအသိမ်း အဆုံးအမ တော်လှပါသည်။ ကျစ်လျစ်သန့်ရှင်းလှပါသည်ဟု ချီးကျူးတော်မူသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ချီးကျူးသံမှာ ချီးကျူးရုံသက်သက်မျှ မဟုတ်နိုင်ပေ။ မိမိနှင့် မိမိတပည့်များအား တရားပန်းတုံးတိုင်သို့ရောက်အောင် အားထုတ် ကျင့်သုံးကြရန် တိုက်တွန်း ဆန္ဒပြုတော်မူခြင်းဖြစ်သည်ဟု မဟာတိဿမထေရ်ကြီး ခံယူနားလည်ရသည်။ အကြောင်း မူကား မိမိတို့သည် အကျင့်သီလအားဖြင့်သာ ချီးကျူးခံရရုံမျှရှိ၍ တရားပန်းတုံးတိုင်သို့ကား ရောက်ရှိကြသူများ မဟုတ်သေးပေ။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တရားပန်းတုံးတိုင်သို့ ရောက်ရှိရန်နှင့် ဘုရားရှင်အား တရားဖြင့် မျက်နှာလုပ်လိုလှသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုသော် လမ်းစပေါ်လာပြီဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။

မိမိတို့ တောရနေရာ ရှာဖွေနေသည့်သတင်းကို သိသော ကျေးလက် သူကောင်း ဒါယကာကြီးတစ်ဦးက မဟာ တိဿမထေရ်ကြီးအား သတင်းကောင်း လာရောက်လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်ဘုရားများ အလိုရှိနေတဲ့ တောရနေရာဟာ တပည့်တော်တို့ သပိတ်အိုင်ကျေးရွာအနီးမှာ အဆင်သင့် ရှိပါပြီ ဘုရား”

နေရာအဆင်သင့်ဟူသော သတင်းကောင်းမျှသာမက သာသနာတော်နှင့်စပ်၍ သုတိမင်္ဂလာရှိလှစွာသော ‘သပိတ်အိုင်’ ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ဒါယကာကြီး လျှောက်သံအဆုံးတွင် “သပိတ်အိုင်တဲ့လား” ဟူ၍ပင် အာမေဠိတ်သံ ထွက်သွားမိသည်။

“တပည့်တော်က ဝေဘူတောင်ခြေရင်းက သပိတ်အိုင်ကျေးရွာ သူကြီးပါ။ ကျေးရွာတို့အမည်ဟူသည်မှာ များသောအားဖြင့် သဘာဝအလျောက်ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဗျူဟာကို အမှီပြုပြီး မှည့်ခေါ်ကြတာ များပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် သပြေပင်တွေ ပေါတဲ့ရွာကို သပြေကုန်းရွာတဲ့။ တောင်ကြီးပေါ်မှာ တည်တဲ့ရွာကို တောင်ကြီးရွာတဲ့။

“တပည့်တော်တို့ ဝေဘူတောင်ခြေရင်းမှာလည်း အရှင်ဘုရားတို့ သပိတ်နဲ့တူတဲ့ ရေအိုင်ကြီးရှိလေတော့ သပိတ်အိုင်ရွာ၊ သပိတ်အိုင်တောပေါ့ ဘုရား။

“သူများတကာတွေက ငွေတွေ ကုဋေကုဋာ အကုန်ခံပြီးတော့ မြို့ပေါ် ရွာပေါ်မှာ ကျောင်းကြီးကန်ကြီးတွေ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်ကြပါတယ်။ ဇေတဝန်တဲ့၊ ပုဗ္ဗာရုံတဲ့၊ ရာဇိကာရုံတဲ့။ တပည့်တော်တို့ကလည်း တပည့်တော်တို့

စွမ်းနိုင်သလောက်နဲ့ ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ့်အရပ်မှာ ကျောင်းဒကာ ဆွမ်းဒကာ လုပ်လိုကြပါတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ကသာ သီတင်းသုံး ချီးမြှင့်ဖို့ လိုပါတော့တယ်။

“အရှင်ဘုရား ဆန္ဒကို တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကြားသိနေခဲ့ကြတာ ကြာပါပြီ။ နို့ပေမဲ့ တစ်ပါးတည်းမဟုတ်၊ သံဃာအများနဲ့ဆိုတော့ ကိုယ့်ရွာမှာ တိုင်ပင်ပြီး အစီအစဉ်လုပ်ရပါသေးတယ်။ အခု အဆင်သင့်ဖြစ်လို့ လာရောက် လျှောက်ထားတာပါဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းတို့ တပည့်တပန်းဆိုတာက အများသား။ အပါး သုံးဆယ်ရှိပါတယ် ဒါယကာကြီး”

“ဒါကို တပည့်တော်တို့ သိပြီးသားပါ။ သုံးဆယ်မကပါဘူး၊ သုံးရာပင်ဖြစ်ပါစေ၊ တပည့်တော်တို့ရွာက ဆွမ်း ကွမ်း တာဝန်ယူဖို့ ညှိနှိုင်းပြီးသားပါ”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ဒါယကာကြီး။ အနို့ တောရမြောက်တဲ့အရပ်ရော ဟုတ်ပါရဲ့လား”

“တောရအမြောက်မှာတော့အထူးလျှောက်တင်ဖွယ်မလိုပါ။ တောတောင်ရဲ့ဆိတ်ငြိမ်သာယာပုံဆိုတာကလည်း ပြောမယုံ ကြုံမှသိ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတော့ လျှောက်ထားရန်ရှိရဲ့၊ တပည့်တော်တို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ သပိတ်အိုင်တောရရဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဝေဘူတောင်ကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီ တောင်ပေါ်ရေတံခွန်ကနေပြီး ရေတွေ သွင်သွင် မပြတ် ကျဆင်းနေလေတော့ အဲဒီရေသံကတော့ အရှင်ဘုရားတို့အဖို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လေမလားမသိဘူး ဘုရား”

“တောတောင်ရဲ့ သဘာဝ ရေသံ၊ လေသံ၊ ကျေးသံငှက်သံဆိုတာက အနှောင့်အယှက်ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်းနိမိတ်အတွက် အထောက်အကူတောင် ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ် ဒါယကာကြီး”

“ကောင်းပါလေ့ အရှင်ဘုရား၊ ဒီလိုဆိုရင် အရှင်ကောင်းတို့ ကြွလာဖို့သာ စီစဉ်ကြပါတော့။ တပည့်တော်တို့ အစစ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားနှင့်ပါမယ်ဘုရား”

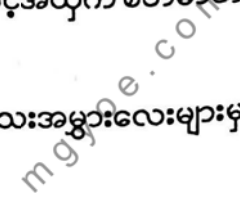
“သာဓု ... သာဓု ... ဒါယကာကြီး”

သို့နှင့် မိမိတို့ကြွလာမည့်ရက်ကို အချိန်းအချက်ပေးပြီးနောက် ဒါယကာကြီး ပြန်သွားသည်။

မဟာတိဿ အမှူးပြုသော ရဟန်းတော်တို့သည် တရားခွင်သို့ဝင်သည့်အခါ၌ အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် သင်္ကန်း၊ သပိတ် စသော ပရိက္ခရာများကို တက်တက်ကြွကြွ ပြင်ကြဆင်ကြ၏။ တရားခွင်သို့ ဝင်ကြရတော့မည်ဟု သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတက်ကြွဆုံး လှုပ်ရှားပြင်ဆင်၍နေသူမှာကား မဟာတိဿမထေရ်ကြီး၏ ညီ စူဠတိဿ ရဟန်းတော် လေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အတောင်သာလျှင် ဥစ္စာရှိသော ငှက်ကဲ့သို့ ရဟန်းတော်၏ ပစ္စည်းဥစ္စာမည်သည်မှာ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး သာရှိသော်လည်း တရားခွင်သို့ဝင်သော ယောဂီရဟန်းတို့အဖို့မူ ယင်း ပရိက္ခရာများသည်ပင်လျှင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာတတ်ပေသေး၏။ အကြောင်းသော်ကား တရားအလုပ်ဟူသည်မှာ စူးစိုက် ရှုပွားအပ်သော တရားအချက်တွင် တစ်ခုတည်းသော သမာဓိအရင်းခံဖြင့် ကြိုးစားရမြဲဖြစ်ပေရာ မိမိအသုံးပြုသော ပရိက္ခရာတို့သည် သာမန်အချိန်များ၌ အမှတ်မဲ့အားဖြင့် သင်္ကန်း စုတ်ပြုနေသည်များလည်း ရှိတတ်၏။ သပိတ် ကျိုးပေါက်နေသည်များလည်း ရှိတတ်၏။ ယင်း အမှတ်မဲ့ကိစ္စလေးများသည် တရားခွင်သို့ဝင်၍ ‘ဧကောဓမ္မော’ ဖြင့် တကယ်ရှုပွားသောအခါများ၌ ယင်း ချွတ်ယွင်းမှုကလေးများကြောင့် ကြောင့်ကြစိတ်ကလေးများ ပေါ်ပေါက်၍လာကာ တရားအနှောင့်အယှက် စိတ်ဓာတ် လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ ပလိဗောဓဟု ခေါ်၏။

ထို့ကြောင့် တရားခွင်သို့ဝင်တော့မည့် ယောဂီသည် ယင်း ပလိဗောဓ ကြောင့်ကြမှုအသေးအမွှားလေးများမှ

အစ ကင်းဝေးစေရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရသည်။ သင်္ကန်းအစုတ်အပြဲကလေးများကို ပရိက္ခရာရှစ်ပါးတွင် အပါအဝင် ဖြစ်သော အပ်ဖြင့်ချုပ်ရသည်။ သပိတ် သို့မဟုတ် သပိတ်အိတ် အကျိုးအပေါက်ဖြစ်နေလျှင် မီးဖုတ်ချုပ်ဖာ ပြင်ဆင် ကြရသည်။ ဤနည်းဖြင့် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးစလုံး ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိရန် ပြင်ဆင်ကြရသည်။

ခေါင်းဆောင် မဟာတိဿမထေရ်ကြီး၏ ညီလည်းဖြစ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ယူ တပည့်လည်းဖြစ်သော စူဠတိဿ ရဟန်းတော်ကလေးသည် ရဟန်းဘဝရောက်လာသည်မှစ၍ ရဟန်းကိစ္စဟူသမျှ၌ ပင်ကိုကပင် တက်တက်ကြွကြွ ရှိခဲ့ရာက နေရာထိုင်ခင်း အဆင်ပြေ၍ တရားခွင်သို့ ဝင်ရတော့မည်ဟု သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ကိစ္စများသာမက ရဟန်းတော်များ၏ ကိစ္စမှန်သမျှကို အထူးတက်ကြွစွာ ရွက်ဆောင်ပေးသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ရဟန်းတော်ကလေးသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ အာရုံပြုမှုသာမက အဖွဲ့ဝင် ရဟန်းအားလုံး၏ မေတ္တာရေးရှုရာ ကိုယ်တော်ကလေး ဖြစ်လာသည်။

ဒါယကာကြီးနှင့် အချိန်အချက်ပြုထားသော အချိန်သို့ရောက်၍ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ပန် ဖူးမြော်ရင်းဖြင့် တရားတောင်းသောအခါ ဘုရားရှင်က စရိုက်နှင့်လျော်သော တရားအသီးသီးကို ဟောကြား ပေးသနား တော်မူ၏။ စူဠတိဿ ရဟန်းငယ်အတွက်ကား ဝေဒနာနုပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတည်း။

[၃]

သပိတ်အိုင်ကျေးရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဒါယကာကြီးအမှူးပြုသော ရွာသူရွာသားတို့က အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြပြီးနောက် အချိန်ဆိုင်ခင်းမနေတော့ဘဲ ရောက်မဆိုက်ဆိုသလိုပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာအဖြစ် တောကျောင်း ကလေးများ ဆောက်လုပ်ထားသော သပိတ်အိုင်တောရသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ ရွာမှ တောကွေ့တောင်စွယ် နှစ်ခုသုံးခုကို ကျော်လွန်သောအခါ သာယာဆိတ်ငြိမ်လှသော ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာကလေးက အဆင်သင့် ကြိုဆိုလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရိပ်သာကလေးသည် အကြားထက်ပင် အမြင်အတွေ့က သာယာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရဟန်း တော် အားလုံးပင် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ကြရသည်။ အကြောင်းသော်ကား မိမိတို့အတွက် အားထားရသော ဆွမ်းကွမ်း ဒါယကာ အမှီသဟဲကို ရပေပြီ။ အကောင်းဆုံးသော နေရာကိုလည်း ရပေပြီ။ အလုပ်စခန်းဝင်ဖို့အတွက် စိုးရိမ် နှိုးနှောင့် ကြောင့်ကြစရာ လုံးဝမရှိတော့ပေရာ အဘယ်ပုံ မရွှင်လန်း ဝမ်းမမြောက်ဘဲ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

ရိပ်သာ၏ကျောဘက်တွင် ဝေဘူတောင်ဟုခေါ်သော တောင်တန်းညိုညိုကြီးသည် သဘာဝ၏ အဆောက် အအုံကြီးပမာ စီးကာ အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိ၏။ တောင်ခြေလျှောတွင် ပေါက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်တို့သည် ကမ္မလာ စိမ်းကြီးကို ဖြန့်ကြက်ဖုံးအုပ်ထားသည့်ပမာ ညီညာစွာ စိမ်းစိုလျက်ရှိ၏။ ယင်း ကမ္မလာစိမ်းကြီး၏ အကြား အကြား တို့တွင် အလိုက်သင့် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ကျောက်ရစ် ကျောက်ခွေ ကျောက်နွယ် ကျောက်တန်းတို့သည် ကမ္မလာ စိမ်းကြီးကို လှပစွာ နွယ်ယှက်၍ထားသော ပန်းနွယ်ပန်းခက်ကြီးများပမာ ရှိနေသည်။

ယင်း ဝေဘူတောင်တစ်နေရာ ရေတံခွန်မှ တသွင်သွင် စီးကျလျက်ရှိသည့် ကြည်လင်သောရေများသည် တောင်ခြေရှိ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာကလေးကို သွယ်ဝိုက်စီးဖြာလျက်ရှိသည်။ ချောင်းကလေးပမာ ယင်းရေယာဉ်သာတို့က ရိပ်သာကလေးကို ဝန်းဝိုက်၍ထားသောအခါ ရိပ်သာကလေးမှာ သပိတ်ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ အမည်နှင့်

ဖြစ်ရပ် လိုက်လျောလှပါပေ၏။ လိုက်လျောသလောက်လည်း ‘သပိတ်အိုင်’ ဟူသော သာသနာ့အနွယ် အမည်ကလေး မှာ တရားနိမိတ်နှင့် တရားအတိတ်ကို ဆောင်လျက်ရှိသောကြောင့် နေ့ချင်းညချင်းပင်လျှင် တရားရကြတော့မည့်ပမာ ရဟန်းတော်အားလုံး ရွှင်ပြုံးကြည်သာကြရသည်။

ချောင်းရေပတ်လည်အပေါ်မှ သပိတ်အိုင်ကျွန်းကလေးရှိ သစ်ပင်များအကြားတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ကလေးများကို အစီအရီ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ကျောင်းကလေးများ၏ အလယ်ကွက်လပ်တစ်နေရာတွင် အနား ယူချိန်များ၌ ရဟန်းအများ တရားဆွေးနွေး အနားယူနိုင်ရန် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဧရပ်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ် ထားသည်။

ယင်းဧရပ်တွင်ပင် ရဟန်းတော်များနှင့် လိုက်ပို့သော ဒါယကာတို့ စုဝေးမိကြသောအခါ မဟာတိဿ မထေရ်ကြီးက -

“ဒါယကာတို့ ။ ။ ဒါယကာတို့ ကျေးဇူးတရား ကြီးမားလှပါပေသည်။ ရိပ်သာ၏ သာယာပြည့်စုံမှုမှာ အလျဉ်းသင့်ခဲ့ပါသော် ဦးပဉ္စင်းအဖို့ သေတစ်ပန်သက်တဆုံး သီတင်းသုံးသွားဖို့ပင် ရည်မှန်းချက် ထားလိုက်မိကြပါ သည်။ ယခုသော်ကား ဦးပဉ္စင်းတို့မှာ တရားအလုပ်ကို အားထုတ်ကြိုးပမ်းဖို့ရန် ကိုယ်စီ ရှိနေကြပါသည်။ တောင်းပန် လိုသည်မှာကား ဆိတ်ငြိမ်မှု အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန်အတွက် ရိပ်သာသို့ မလာကြရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးပဉ္စင်းတို့နှင့် စပ်သော ကိစ္စကြီးငယ် လျှောက်ထားဖွယ်ရှိလျှင် ရွာသို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြွရောက်ကြရမည်ဖြစ်၍ ရွာတွင် လျှောက်ထား နိုင်ကြပါသည်။ ကဲ ... လှူဒါန်းအပ်သော ရိပ်သာအတွက် ရေစက်ချ အမျှပေးဝေပြီး ပြန်ကြပေတော့”

ဟု မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း ကျောင်းလှူပွဲကို ကျဉ်းကျဉ်းနှင့်ပင် လှူဒါန်း၍ ပြန်သွားကြသည်။

သာယာပါ၏။ ကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဒါယကာရော ရဟန်းတော်များပါ အမှတ်မဲ့ သတိမမူမိကြ သော အန္တရာယ်ကြီးတစ်ရပ်သည်ကား ဤနေရာ၏ မမြင်ရသော အမှောင်ရိပ်တွင် ခိုချောင်း စောင့်လင့်လျက် ရှိနေပေသည်။ ကျားကြီးရာဇာတည်း။

[၄]

“တပည့်တို့ ... ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ၊ သို့မဟုတ် တရားအားထုတ်သူတို့သည် များသောအားဖြင့် တရားအားထုတ် ချိန်ကို ကန့်သတ်၍ နားနေချိန်များကိုလည်း ကန့်သတ်ထားလေ့ ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် နားနေချိန်များသည် တရား ဆွေးနွေးသည်ဆိုသော စကားပြောမှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ တရားအာရုံမှ ကင်းပြတ်ထားချိန်တွင် တိုးဝင်လာ တတ်သော အခြားအာရုံ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်သော်လည်းကောင်း အားထုတ်ဆဲဖြစ်သော မိမိ၏ တရားအလုပ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေါ်စေတတ်ပါသည်။

“တပည့်တို့ ... ငါတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလတွင် တရားအားထုတ်စဉ်က နေ့ညမပြတ် တရစပ် အနားမယူဘဲ အားထုတ်တော်မူခဲ့ပေသည်။ အာဟာရအဖြစ် သစ်သီးတစ်လုံး၊ သစ်ရွက်တစ်ရွက်မျှဖြင့် တင်းတိမ်၍ နောက်ဆုံးတွင် အာဟာရကိုဖြတ်၍ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကျင့်သုံးတော်မူခဲ့ပေသည်။ ငါတို့သည်ကား ဆရာဘုရား၏ ထုံးကို နှလုံးမူကြပေအံ့။ ဆရာဘုရား၏ အစဉ်အလာအတိုင်း လိုက်နာကြကုန်အံ့။

“တပည့်တို့ ... ဤဧရပ်သည် ဒါယကာတို့က အခြားသော ရိပ်သာတို့၏ထုံးကို နှလုံးမူ၍ တရားဆွေးနွေး

စုဝေးနားနေကြရန် ဆောက်လုပ်ပေးထားဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ငါတို့သည်ကား ဤအချိန် ဤညနေမှစ၍ ဝိနည်းတော်အရ လပြည့် လကွယ် နေ့များတွင် ဥပုသ်ပြု စုဝေးရန်မှတစ်ပါး အခြားအကြောင်းဖြင့် မစုဝေးကြစတမ်း။ ဆွေးနွေးဖွယ်လည်း ရှိအံ့မထင်။ အကြောင်းမူကား ဘုရားရှင်က မိမိတို့နှင့်သင့်လျော်သော တရားအလုပ်များကို ကိုယ်စီကိုယ်င သင်ကြားပေးအပ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

“တရားအလုပ်များ ပေးလိုက်ရုံမျှမဟုတ်၊ တရားကျင့်သုံးသော ယောဂီရဟန်းတို့ လိုက်နာရမည့် ဘုရားရှင်၏ တုဝဋ္ဌက သုတ်တော်ကို တပည့်တို့ ကြားနာရပြီးဖြစ်၍ အထူးညွှန်ပြဖွယ်မလို။ တုဝဋ္ဌက တရားအချက်များမှ ဤနေရာ တွင် ထပ်မံ ထောက်ပြလိုသည်ကတော့ -

“ဘိက္ခု - သံသရာဘေးကို ရှုမြင်သော ရဟန်းသည်၊ ဝါ - သံသရာဘေးကို မြော်တွေး ရွံ့ကြောက်၍ လွတ်မြောက်ရန်ကျင့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ယဒါ - အကြင်အခါ၌၊ ဖဿေန - အတွေ့ဆိုးဖြင့်၊ ဖုဋ္ဌော - တွေ့ရသည်၊ အဿ - ဖြစ်ရာ၏၊ တဒါ - ထိုသို့ တွေ့ရှိသောအခါ၌၊ ကုဟိန္ဒိ - တစ်စုံတစ်ရာ၌မျှ၊ ဝါ - တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့်မျှ၊ ပရိဒေဝံ - ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း၊ ညည်းညူခြင်းကို၊ နကရေယျံ - မပြုရာ” လို့ ...

ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ဝေဒနာဆိုး အတွေ့ဆိုး တစ်စုံတစ်ရာ ကြုံလှာလျှင် မိမိအားထုတ်ဆဲ တရား အလုပ်ကို အပျက်မခံဘဲ အစွမ်းကုန် သည်းခံဖို့၊ လိုအပ်လျှင် ကိုယ့်အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်တို့ဖွဲ့ဖြင့် ကျင့်သုံးသွားကြဖို့ဖြစ်သည်။

“အကြောင်းမူကား ဤနေရာသည် အဘယ်မျှ သာယာ၍ အဆင်ပြေလှပါသည် ဆိုစေကာမူ တောတောင်တို့ လွှမ်းမိုးသော နေရာဖြစ်ပေသည်။ တောတောင်တို့ အုပ်စိုးလွှမ်းမိုးသော ဒေသဟူသည် မှက်၊ ခြင်၊ ယင်၊ လေပူ၊ လေအေး စသောသဘာဝအတွေ့ဆိုးတို့ကိုတွေ့ရတတ်၊ ခံစားရတတ်ကြမြဲဖြစ်ပေသည်။ ယင်းအတွေ့ဆိုးတို့တွေ့ကြုံလာခဲ့သော် တရားပစ္စည်း ခံစားမှုဝေဒနာအဖြစ်သာ ရှုမှတ်ပြီးလျှင် သီတင်းသုံးဖော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေဘဲ မိမိ၏ တရားဟူသော အားထားရာဖြင့်သာ ယနေ့ ညဦးအချိန်မှစ၍ ကျားကုတ်ကျားခဲ မလဲမယိုင် ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် အားထုတ်ကြပါကုန်စို့ တပည့်တို့ ...”

တပည့်များက သာဓုသုံးကြိမ်တိုင် တည်ငြိမ်အားသစ်သော အသံများဖြင့် ခေါ်ဆို၍ ဆရာ၏ညွှန်ကြားမှုကို အာမဝန္တ ခံကြသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား မဟာတိဿမထေရ်ကြီးက ဦးဆောင်၍ သင့်လျော်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ ကြွရောက်သောအခါ တပည့်များကလည်း သင့်လျော်ရာ ကျောင်းသို့ အသီးအသီး ကိုယ်စီ ကြွချီကြသည်။

အချို့က ကျောင်းကလေးများအတွင်းသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်သည်။ အချို့က ကျောင်းသို့ မဝင်သေးဘဲ သာယာလှ သော တောရိပ်တောင်စွယ်တို့၏ ဝိဝေကအရသာကို ခံစားလိုသည့်အဟန်ဖြင့် သစ်ရိပ် တောပန်းချိုကလေးများ အနီးတွင် ထိုင်ကြသည်။ လိုအပ်လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ရဟန်းအားလုံး၏ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် တပည့်ဝတ်နှင့် အလိုက် သိတတ်လှစွာသော စူဠတိဿ ရဟန်းတော်ကလေးကမူကား ကျောင်းအားလုံးကို မြင်စွမ်းနိုင်သော အစွန် အဖျား တစ်နေရာရှိ ကျောင်းကလေးကို မိမိနေရာအဖြစ် ယူလိုက်သည်။

စမ်းရေကျသံ၊ ရံဖန် ကျေးငှက်ကလေးတို့၏ သာယာသော စိုးစီအသံ၊ သစ်ရွက်လှုပ်သံ စသည့် တော၏ သဘာဝအသံတို့မှတစ်ပါး ဆိတ်ငြိမ်လှ၏။ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို သတိအထူးဖြင့် ထိန်းသိမ်းကြရသော ရဟန်းတော်တို့၏ အသံဟူသည်မှာလည်း ခြေလက်လှုပ်ရှားသံ၊ ချောင်းဟန်သံကလေးများမှ မကြားရ၊ ညဦးနက်ပိုင်းရောက်လာလေ ဆိတ်ငြိမ်မှု နက်ရှိုင်းလာလေ ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ယင်းဆိတ်ငြိမ်မှုကိုပင် စောင့်ချောင်း၍ ရဟန်းတော်တို့၏ အနေအထားကို တောနက် ချုံကွယ် တစ်နေရာမှ ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ရှု ငဲ့မျှော်လျက်ရှိသော ကျားကြီးရာဇာ စခန်းထလာ သည်။

[၅]

ယခင်က ဤနေရာတွင် ကျားရှိသည်ဟု ဒါယကာတို့ သတိမထားမိခဲ့ကြပေ။ တောနက်တောင်စွယ်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ သားသမင်တို့ ရေသောက်ဖို့ရန် စမ်းအိုင်ရှိ၍လည်းကောင်း ကျား ရှိကောင်းရှိမည်။ သို့ရာတွင် ကျားအန္တရာယ်ဟူသည်ကား မကြားသိခဲ့ရပေ။ အမှန်သော် လူသူအရောက်အပေါက်နည်း၍သာ ကျားအန္တရာယ် ကင်းဝေးနေခြင်းဖြစ်၍ ကျားမူကား ဤလို ရေဆိပ်နေရာမျိုး၌ နဂိုကပင် ရှိနေသည်။ သာမန်ကျားမျှ မဟုတ်။ ကြီးထွားလှသောကြောင့် ကျားကြီးရာဇာဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်သည်။

ကျားကြီးရာဇာသည် သပိတ်အိုင်ဒါယကာတို့ ရိပ်သာကျောင်းများ လာရောက် ဆောက်လုပ်စဉ်ကပင် အခြေ အနေကို အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ ယခုသော် မိမိခံတွင်းဝသို့ အလိုက်သင့်ရောက်လာသော ရဟန်းတော်များကို တွေ့ရ သောအခါ ပါးစပ်တပြင်ပြင် ရှိနေခဲ့သည်။ ဖမ်းယူဖို့ရန်ကလည်း တောချောင်းကောင်းလှသော ကျားအဖို့ အဆင်ပြေ လှပေ၏။ ကျားကလည်း ဝါဝါ၊ ရဟန်းကလည်း ဝါဝါ မဟုတ်ပါလော။

သို့နှင့် ထိုနေ့ည၌ သန်းခေါင်နီးပါးအချိန်ခန့်တွင်ပင် ရိပ်သာအစွန် ကျောင်းကလေးအနီးရှိ သစ်ပင်ရင်း၌ အေးမြသော ရာသီဥတုကို ခံစားရင်း မျက်စိများကို မှေးမှုန်ကာ တရားရှုမှတ် အားထုတ်လျက်ရှိသော ရဟန်းတော် တစ်ပါးကို ကျားကြီးရာဇာသည် ကုပ်ပိုးမှ ပိုင်ပိုင်ခဲယူကာ တောင်ခြေတောတွင်းသို့ ဆွဲချီသွားပါလေတော့သည်။

ကျရောက်လာသော အန္တရာယ်ကို ရုတ်ချည်းသိလိုက်ရသော ရဟန်းတော်အဖို့ သာမန်အားဖြင့်ဆိုသော် မလွတ်နိုင်မှသာရှိစေ လူ့သဘာဝအတိုင်း အော်ဟစ်ရုန်းကန်ဖို့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တရားသတိမလစ်ဘဲ ဝေဒနာကိုပင် တရားကုန်ကြမ်းပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးပြုလျက်ရှိသော ရဟန်းတော်အဖို့ ကြီးမားသော ဝေဒနာကိုပင် တရားခွင်တင်၍ ရှုမှတ်လိုက်သည်။ တရားအာဇာနည် ယောဂီတို့အဖို့ အသက်ထက် တရားကိုမြတ်နိုးသည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း တရားရှုမှတ်ခိုက်၌ ကျရောက်လာသမျှသော အတွေ့ဆိုးကို သည်းခံရသည်။ မိမိကြောင့် သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ တရားလုပ်ငန်းကို မထိခိုက်စေရဟူသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ၊ ဆရာအရှင်၏ အဆုံးအမကို လည်း ရုတ်ချည်းပင် သတိပြုလိုက်မိသောအခါ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ခြင်း လုံးဝမပြုတော့ဘဲ တရားရှုမှတ်ရင်းဖြင့်ပင် ကျားကြီးရာဇာ၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ အလိုက်သင့် ပါသွားလေတော့သည်။

စိတ်ဟူသည် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်မျိုး နှစ်ခု မဖြစ်ပေ။ ပြင်းထန်လွန်ကဲသော စိတ်ခံစားချက်တစ်ခုသည် သူ့ထက် သေးငယ်သော အခြားခံစားမှုအားလုံးကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြင်းထန်လွန်ကဲသော အချစ်မေတ္တာ၊ ပြင်းထန်လွန်ကဲသော ဒေါသ၊ ပြင်းထန်လွန်ကဲသော ဝေဒနာခံစားမှုများ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လူသာမန်တို့ နားမလည်နိုင်သော စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ကြီးမားမှုတစ်ရပ် ရှိပေသေးသည်။ ယင်းသည် ကား မိမိတို့ အားထုတ်ရရှိထားအပ်သော တရားထူး တရားမွန်ကို ခင်တွယ်မြတ်နိုးသော ယောဂီတို့၏ ထိပ်တန်း စိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ တရားကို အသက်ထက် မြတ်နိုးသည်။

အသက်၏အဓိပ္ပာယ်သည် အများနားလည်ထားကြသော လောကီနယ်ပယ်အတွင်း၌ အကြီးမားဆုံးဖြစ်၏။ အများနားမလည်သော ယောဂီတို့နယ်ပယ်၌ကား အသက်ထက်ကြီးမားသော အရာမှာ တရားဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အခွင့်ကြုံလာသော ယောဂီအဖို့ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည်ပင် ဆုလာဘ်ဖြစ်ပေးသေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျားကြီးရာဇာ၏ခံတွင်းသို့ပါသွားသော တရားရှင်ရဟန်းတော်အဖို့ တရားအတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်တော်မူသည်။

သို့ရာတွင် ကျားအန္တရာယ်ကြောင့် ရဟန်းတော်တစ်ပါး လျော့ပါးသွားသည်ကို အခြားရဟန်းတော်တို့ မသိ။ ဤနည်းဖြင့် မိမိအား ပြန်လှန် အန္တရာယ်ပြုဖို့ဝေး၍ ရုန်းကန်ခြင်းမျှမပြုဘဲ အကောင်းဆုံးသော အာဟာရကို အလွယ်တကူရလျက်ရှိသော ကျားကြီးရာဇာအဖို့ကား တစ်ညဉ့်ပြီးတစ်ညဉ့် တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး လာဘ်ကြီးဆိုက်လျက် ရှိနေပေတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် တစ်ပါးမျှသာမက ရဟန်းတော် အတန်များများ လျော့ပါးသွားသည့်အခါတွင်လည်း အခြားရဟန်းတော်များ သတိမပြုမိကြ။ အကြောင်းမူကား ဆရာအရှင်၏ ဩဝါဒအရ တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး အဆက်အဆံမရှိဘဲ နေ့ညဉ့်မပြတ် တရစပ်သာလျှင် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်တရားအလုပ်တွင်သာ ရှုမှတ် အာရုံစိုက်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းတော်များ လျော့ပါးသွားသည်ကို သတိပြုမိလာသည်ကား ခေါင်းဆောင်မထေရ် မဟာတိဿ ဖြစ်သည်။ မထေရ်ကြီးသည်လည်း မိမိအလုပ်တွင်သာ အာရုံစိုက်နေသူဖြစ်သောကြောင့် ချက်ချင်း သတိပြုမိသည်ကား မဟုတ်ပေ။ သံဃာအားလုံး စုဝေးမိသည့် အချိန်တွင်မှ သတိပြုမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဝိနည်းတော်အရ လပြည့်နေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်း၌ ဥပုသ်ပြုရန် ဥပုသ်အိမ် သိမ်ဇေရ်တွင် ရဟန်းတော်အားလုံး စုဝေးမိကြသောအခါ ရဟန်း အတန်များများ လျော့ပါးနေတော့သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကျောင်းသင်္ခမ်းများတွင် ရှာဖွေခြင်း၊ စူးစမ်းခြင်း ပြုကြသောအခါမှ ကျားအန္တရာယ်ကြောင့် လျော့ပါး ကွယ်လွန်သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သိရှိကြရသည်။

ထိတ်လန့်ခြင်းကား ကြောက်ရွံ့ခြင်းမဟုတ်။ တရားအမြင်တွင် ရုပ်နာမ်တို့၏ သင်္ခါရသဘော တင်ကာ ဆင်ခြင်၍ သံဝေဂဓမ္မ ရရှိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်လည်း ကွယ်လွန်သွားကြပြီးသော ဓမ္မဓိတ်ဆွေများ၏ တရားသတ္တိကို သိရှိကြရသောအခါ ပီတိအိမ်တွင် ဆီစိမ်အပ်သော ဝှမ်းကဲ့သို့ ကြည်နူးလိုက်ကြရသည်။ အကြောင်းမူကား ဓမ္မဓိတ်ဆွေများသည် မိမိတို့အသက်ထက် တရားကိုခင်တွယ်သော ဘုရားအာဇာနည်အရှင်တို့ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိမိတို့၏ အဇ္ဈတ္တ တရားကိစ္စများမှတစ်ပါး ဗဟိဒ္ဓ အာရုံမှန်သမျှကို အဘယ်မျှ လျစ်လျူရှုနိုင်ကြသည်ဆိုစေ၊ တပည့်တပန်း ပရိသတ်ကို ထိန်းသိမ်းရမည့် တာဝန်ရှိနေသူမှာကား မဟာတိဿမထေရ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥပုသ်ဇေရ်တွင် ပြန်လည် စုရုံးမိကြသောအခါ လျော့ပါးသွားသော တပည့်ရဟန်းများနှင့် ကျန်ရှိနေသော တပည့်များကို ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိနိုင်ရန် တပည့်များအမည်ကို တစ်ပါးချင်း မေးမြန်း စစ်ဆေးသည်။ “အရှင် ပညာဇောတ” ဟု စတင် မေးမြန်းလိုက်သောအခါ မရှိတော့သဖြင့် ငြိမ်၍နေသည်။

“အရှင်ဉာဏိဿရ”
ငြိမ်၍နေသည်။
“အရှင်ဣန္ဒက”
ငြိမ်၍နေသည်။

“အရှင်သုဇာတ”

ငြိမ်နေသည်။

“အရှင်ဇနက”

ငြိမ်နေသည်။

မရှိတော့လျှင် ငြိမ်နေသည်။ ရှိသောရဟန်းက “ရှိပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် “အရှင်စူဠတိဿ” ဟု ခေါ်သောအခါ “ရှိပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၍ အဆုံးသတ်သည်။ အပါး သုံးဆယ် ရှိခဲ့သည့်အနက် ထက်ဝက် ဆယ်ငါးပါးတိတိပင် လျော့ပါးနေချေပြီတကား။

ထိုအခါ သင်္ခါရဓမ္မတွင် ကြီးစွာသော သံဝေဂကြောင့်လည်းကောင်း၊ တရားကိုသာ ခင်တွယ်သော ဓမ္မမိတ်ဆွေ သူတော်ကောင်းများကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မဟာတိဿမထေရ်ကြီးမှစ၍ ကျန်ရှိသော ရဟန်းတော်အားလုံး၏ တူညီသောနှလုံးသားမှ “သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...” ဟု တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် ဓမ္မရိပ်သာတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုး၍သွားစေသည်။

“တပည့်တို့ ။ ။ အသက်ဟူသော အကြောင်းသည် တရားထက် အဖိုးမတန်ပါ။ တရားအတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်သွားသော တပည့်ရဟန်းများ၏ အလုပ်သည် မွန်မြတ်လှပါ၏။ သို့ရာတွင် မွန်မြတ်သောတရားကို ရရှိဖို့ရန် အသက်ဖြင့်ပင် အရင်းတည်ရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လိုအပ်သော တရားပန်းတုံးတိုင်သို့ ရောက်ရှိ ရရှိနိုင်ရန်အတွက် အသက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ကား လိုအပ်ပေသည်။

“သို့ဖြစ်၍ ယနေ့မှစပြီး တစ်ဖက်တွင် တရားအလုပ်ကိုလုပ်ရင်း တစ်ဖက်တွင်လည်း ကျားအန္တရာယ်ကို သတိပြုကြပါဘိ တပည့်တို့။ ကျားအန္တရာယ် လွယ်လွယ်နှင့်ရောက်လာနိုင်သော ကျောင်းသင်္ခမ်းပြင်ပတွင် နေထိုင်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်၍ ကျောင်းတွင်းမှာသာ အားထုတ်ကြပါဘိ။ အကယ်၍ ကျားအန္တရာယ် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါသော် ယခင်ကလို ကြောင့်ကြမဲ့မနေကြဘဲ ဝိုင်းဝန်းကာကွယ်နိုင်ရန် အသံဖြင့် သတိပေးကြပါလော့”

[၆]

ကျားဟူသည် လူသားစားမိပြီဆိုလျှင် ခက်သည်။ ဆိုးသောကျားသည် ပို၍ဆိုးတော့သည်။ ကြမ်းသောကျားသည် ပို၍ ကြမ်းလာတော့သည်။ ထိုနေ့ ထိုည၌မှစ၍ ရဟန်းတော်တို့ အမှတ်မဲ့မနေကြတော့သောကြောင့် ကျားကြီးရာဇာအဖို့ ယခင်ကလောက် မလွယ်တော့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လူသား၏ ထူးသောအရသာကို သိထားပြီးသော ကျား၊ အင်အားချင်းယှဉ်လျှင် သူတော်ကောင်း ရဟန်းများကို အပထား၍ မည်သည့်လူသားမျိုးကိုမှ မမူလောက်အောင် အင်အားကြီးမားလှသော ကျားကြီးရာဇာအဖို့ ဤမျှလောက်သော အကာအကွယ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်လျှော့ပါအံ့လော။

မှန်၏။ ညဉ့်ဝိုင်းရောက်၍ လူခြေတိတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တောစပ် ချုံလယ်တစ်နေရာမှ သမင်လိုလို ရှင်လိုလိုနှင့် အမြဲတမ်း ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိနေသော ကျားကြီးရာဇာအဖို့ ယခင်ကလို သစ်ရိပ်နေရာလွတ်များတွင် အလွယ်တကူ သီတင်းသုံးသော ရဟန်းတစ်ပါးမျှ မတွေ့ရသောခါ မိမိအင်အားနှင့်စာလျှင် မခိုင်မမြဲလှသော သင်္ခမ်းကလေးများအတွင်း၌ မိမိအစာရှိနေသည်ကို မုချသိသော ကျားကြီးက သင်္ခမ်းတံခါးကလေးကို အတင်းထိုးဖောက်

တိုက်ဖျက်၍ အတွင်းရှိ ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို အတင်းဆွဲချီလေတော့သည်။ ဤတစ်ချိ အဆွဲခံရရှာသော ရဟန်းတော်ကား စူဠတိဿ ရဟန်းငယ်ကလေးပေတည်း။

“အရှင်ဘုရားတို့ ။ ။ ကျားအန္တရာယ်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်ကို ကျားချီပါပြီ ဘုရား”

ရဟန်းကလေး၏အသံကြောင့် ကျားအန္တရာယ်ကို သတိပြုလျက်ရှိကြသော ရဟန်းတော်အားလုံးပင် ရဟန်းကလေး သင်္ခမ်းဆီသို့ ရုတ်ခြည်းရောက်လာကြသည်။ ကျားကို ခြိမ်းခြောက်ကာကွယ်ရန်ဟု လက်လှမ်းမီရာ သစ်ငယ်ဝါးစများကို ကိုင်ဆောင်လာကြသည်။ အချို့ ရဟန်းတော်များက ညဉ့်အချိန်တွင် လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားသော မီးရှူးမီးတိုင်များကို ထွန်းညှိ ကိုင်ဆောင်လာကြသည်။

သို့ရာတွင် ရဟန်းတော်တို့ ရောက်လာသောအချိန်၌ ကျားကြီးရာဇာသည် အသက်ငယ်ငယ် ကိုယ်ဟန် ပါးပါး လျားလျားနှင့် ပေါ့ပါးသော ရဟန်းကလေးကို ခါးလယ်မှ အလွယ်တကူပင် ကိုက်ချီကာ စမ်းအိုင်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ တောစပ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ ရဟန်းတော်များက တစ်ဖက်ကမ်းအထိ လိုက်၍ အသံရော ကိုယ်ဟန်ပါ ခြိမ်းခြောက် ကြွေးကြော်ကြသောအခါ ကျားကြီးသည် တောစပ်မှ တောအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရုံမက တောင်ခါးပန်းအဆင့်များသို့ပင် တက်ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါတွင်ကား ရဟန်းတော်တို့ မလိုက်နိုင်ကြတော့ပြီတည်း။

ရဟန်းကလေးအဖို့ အန္တရာယ်ကြုံတွေ့လာလျှင် အသံပြုပါဟူသော ဆရာ၏အမိန့်ကြောင့်သာ ပြုလိုက်ရသည်။ သူသည်လည်း ယခင် ရဟန်းတော်များကဲ့သို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာသော အတွေ့ဆိုး၊ ဝေဒနာဆိုးကို ပဓာနမထားဘဲ တရားဖြင့်သာ သည်းခံလိုဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းကား အဖော်ရဟန်းများ သိရုံ တစ်ကြိမ်မျှသာ အော်လိုက်ပြီးနောက် ကျားကြီး၏ ပါးစပ်အတွင်းတွင် ဝေဒနာခံစားနေရသော်လည်း ဆက်လက်၍ မအော်တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျားပါးစပ်အတွင်းမှ ရဟန်းကလေး၏ ကိုယ်ဟန်ကိုကြည့်၍ ရုတ်ခြည်း ကွယ်လွန်သွားသည်ကား မဟုတ်နိုင်သေးပေ။

တောင်ခါးပန်းအထက်မှ ကျားကြီးက ရဟန်းကလေးကို ကိုက်ချီထားရင်း မိမိနောက်သို့လိုက်လာသော တောင်အောက်မှ ရဟန်းများကို ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ငဲ့၍ကြည့်၏။ အသံဖြင့်လည်း ရဟန်းတော်များကို ကြိမ်းမောင်း ဟိန်းဟောက်၏။ ရဟန်းတော်များက ကရုဏာမျက်လုံးကိုယ်စီဖြင့် ရဟန်းကလေးသို့ မော်၍ကြည့်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကယ်ဆယ်ဖို့ရန်ကား မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြတော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် မဟာတိဿမထေရ်ကြီးက -

“တပည့် စူဠတိဿရေ ။ ။ ငါတို့အဖို့ကတော့ ကယ်တင်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေဘူး။ ကိုယ့်မှာ တရားအရှိသားပဲ၊ ကိုယ့်တရားကိုသာ အားထားပေတော့။ တရားတည်းဟူသော အားထားရာထက် ဘယ်အရာက ပိုဦးမှာလဲ။ ရဟန်းဆိုတာ အရေးကြုံလာလေ တရားသတ္တိရှိလေ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်သိ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်ပေတော့ တပည့်ရေ”

ဟု ရဟန်းကလေး ကြားလောက်သော အသံဖြင့် မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ ရဟန်းကလေးထံမှ -

“တပည့်တော် နာခံ သတိရှိလျက်ပါဘုရား” ဟူသော နောက်ဆုံးအသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျားကြီးသည် ကိုယ်ဟန် ပျော့ပျော့မျှသာ ရှိတော့ဟန်တူသော ရဟန်းကလေးကို စားတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ ရဟန်းတော်များအဖို့ မကြည့်ရက်နိုင်တော့သဖြင့် သံဝေဂကိုယ်စီ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်လာကြရတော့သည်။

မှန်လှပေ၏။ ဘုရားရှင်ပေးအပ်လိုက်သော ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်တွင် စွဲမြဲ ခိုင်သည်းခဲ့သော ရဟန်းတော်ကလေးအဖို့ ဆိုက်ရောက်လာသော ဝေဒနာသည်ပင် တရားကုန်ကြမ်းပစ္စည်း အရင်းအနှီး ဖြစ်ပေ၏။ အကြင်မျှလောက် ခံစားအပ်သော ဝေဒနာ ပြင်းထန်ကြီးမား၏။ ထိုမျှလောက် တရားအမြတ်ထွက်သည်။

နာကျင်မှုဝေဒနာကို ကြီးစွာသောဆင်းရဲဟု လူသာမန်တို့ သိမှတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နာကျင်မှုဝေဒနာထက် ကြီးမားသော စိတ်ဓာတ်တစ်ရပ် ရှိပေသေးသည်။ ယင်းသည်ကား တရားကို ကျင့်ထုံထားသော အကြင်ယောဂီအဖို့ တရား၏ ကြီးမားသောအရသာကို သိကာ မိမိတရားတွင် ခင်တွယ်သော တရားဆန္ဒ စိတ်ဓာတ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဤနည်းဖြင့် ရဟန်းတော်ကလေးသည် ကျားကြီးရာဇာ၏ ခံတွင်းတွင် ပျံလွန်တော်မူရှာသည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကား မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမူကား ကျားကြီးရာဇာ၏ ခံတွင်း၌ ကျရောက်လာသော အတွေ့ဆိုးကို ဝေဒနာနုပဿနာတင်၍ သတိမလစ် ဆင်ခြင်ရှုပွားသော ရဟန်းတော်ကလေးအဖို့ မကွယ်လွန်မီပင်လျှင် သင်္ခတနယ်မှ အသင်္ခတနယ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သေခြင်းဟူသည် ဖြစ်ပျက်အစဉ်တို့ဖြင့် ထုံအပ်သော သင်္ခတနယ်ပယ်၌ အကြီးဆုံးသော ဆင်းရဲဟု နားလည် သတ်မှတ်ကြ၏။ ခန္ဓာဝန်ကို အလွန်ကြောက်သော အသင်္ခတနယ်ပယ်၌ကား အကြောင်းဆုံလာ၍ ခန္ဓာဝန်ကို စွန့်ပစ် လိုက်ရခြင်းဟူသည် ဆုလာဘ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်၏။

အကြောင်းသော်တစ်မူကား ရဟန္တာဖြစ်တပြီးလည်း အသက်ရှင်ခြင်းဟူသည် သဗ္ဗပါဒိသေသနိဗ္ဗာန နယ်ပယ် မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ခန္ဓာဝန်ဆင်းရဲနှင့် မကင်းနိုင်သေးပေရာ သေခြင်း၊ ပျံလွန်တော်မူခြင်းဟူသည်ကား ရဟန္တာတို့ အလွန်တောင့်တအပ်သော ခန္ဓာမဲ့ အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန ရွှေတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

၆

[၁]

ဇေတဝန်သို့ အဝေးမှ ဘုရားဖူးရောက်လာကြသော ရဟန်းများအား ဘုရားရှင်က -

“ရဟန်းတို့ ။ ။ ကျန်းခံသာ၍ မာကြပါ၏လော။ ဣရိယာပထ မျှကြပါ၏လော။ တရားနှလုံး ကျင့်သုံး ကြပါ၏လော”

ဟု ပဋိသန္ဓာရ စကားအနေဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြောဆိုမြဲ ဖြစ်သည်ကို မိမိသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဣရိယာပထ မျှတစေမှုအတွက် လိုအပ်သော အိပ်မှုစားမှုတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင်၏ ကောက်ယူချက်မှာ အခြားဆရာတို့၏ ကောက်ယူချက်နှင့် အဓိပ္ပာယ်ချင်း များစွာ ကွာဟလျက်ရှိသည်ကို မိမိ သတိပြုခဲ့မိသည်။

အကြင်သူတစ်ယောက် ကျန်းမာရေးအတွက် အဘယ်နည်း အဘယ်ပုံ အဘယ်မျှလောက် စားရမည်၊ အဘယ်မျှ လောက် အိပ်ရမည်ဟု ဆေးသမား စသော အခြားဆရာတို့က နည်းမျိုးစုံ ညွှန်ကြားပြောဆိုကြ၏။ ဘုရားရှင်ကမူကား စားမှုအိပ်မှုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မျှတရုံကလေးမျှသာ ဖြစ်စေ၍ ဤခန္ဓာကိုယ်အတွက် နည်းနည်းကလေးမျှ အလိုလိုက်မှု သက်ညှာမှု မပေးပေ။ အကြောင်းမူကား ငှါအသက် ငှါကိုယ်ဟု ထင်မှတ်နေကြသော ဤခန္ဓာကိုယ်သည် မိမိခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်သောကြောင့်တည်း။

အကြင်သူတစ်ယောက်အား မိမိ၏ သာသနာ၊ မိမိ၏ ဓမ္မနယ်ပယ်အတွင်း သားအဖြစ်သို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် “ဘောဇနမတ္တညုတာ” “ဇာဂရိယာနုယောဂ” စသော အကျင့်ထူး အကျင့်မြတ် စရဏတရားတို့ဖြင့် သတ်မှတ်၍ပေး သည်။

ဘောဇန မတ္တညုတာ ဟူသည်ကား အစာအာဟာရကို ခန္ဓာကိုယ် မျှတစေရုံကလေးမျှ သတိဖြင့် စားသုံး စေခြင်း ဖြစ်၏။ မျှတရုံဟူသည်ကား ထမင်းကို အလုတ်အလွေး မျို၍ရနိုင်စေရန် အရည်ကျဲကျဲ ပဲဟင်းလို ဟင်းမျိုး မျှဖြင့် တွဲဖက်စားသုံးရန် ညွှန်ကြား၏။ စားရာတွင်လည်း မိဘတို့သည် ကန္တာရခရီးခဲတွင် မလွဲသာလွန်း၍ မိမိတို့၏ သားကို သတ်၍စားရသော ခံယူချက်သတိမျိုးဖြင့် စားသုံးရမည်ဟု ညွှန်ကြားသည်။

ဇာဂရိယာ နုယောဂ ဟူသည်ကား ခန္ဓာအလို၊ မျက်စိအလိုသို့ မလိုက်ဘဲ နိုးနိုးကြားကြား အိပ်ခြင်းတည်း။ အဘယ်မျှ နိုးကြားရပါမည်နည်း။ စွမ်းနိုင်ခဲ့လျှင် အမြင့်ဆုံးနိုးကြားမှုအဆင့်ကား ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အိပ်ရာ

mgyoe.com

ဟုခေါ်သော ဇိမ်ခံနေရာတွင် လုံးဝ မလဲမလျောင်းစေဘဲ ကျင့်သုံးရမည်ဟု ညွှန်ကြားသည်။ တကယ့် သတ္တိရှင်၊ ဇွဲရှင်၊ စေတနာရှင် အရှင်မဟာကဿပကြီးတို့လို အဆင့်မျိုး ဖြစ်၏။

ဒုတိယအဆင့်ကား တစ်ညည့်လျှင် တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ စသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လိုအပ်သည်ဆိုရုံကလေးမျှ အိပ်စက်စေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အိပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ပုထုဇဉ် ယေဘုယျတို့အတွက် အိပ်မှုထက် နိုးထမှုမှာ ပို၍ခက်သည်။ အိပ်ရာနှင့် ကျောနှင့် ထိမိပြီဆိုသည်နှင့် သက်သာမှုအလိုလိုလိုက်ကာ နိုးထမှု ခက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ညည့်လုံးအတွက် မည်သို့အိပ်သည်ဆိုစေ အရုဏ်မတက်မီ မထမနေရ ထရမည်ဟု ဝိနည်းစည်းကမ်း ဥပဒေတစ်ရပ်ပင် ချမှတ်၍ပေးထား၏။

ဘဝဆင်းရဲမျိုးစုံတို့မှ လွတ်မြောက်လိုသူတို့အတွက် စားမှုသောက်မှု စသော ယင်း အကျင့်စရုဏတရားတို့မှာ မလုပ်မနေ လုပ်ရမည့် တရားဖြစ်၍ တပည့်သံဃာတို့ကို ညွှန်ကြားရုံမျှ ညွှန်ကြားသော တရားများ မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် လုပ်ပြီးမှ ညွှန်ကြားသော ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီပီ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကျင့်သုံးခဲ့ ကျင့်သုံးဆဲဖြစ်သည်မှာကား ဥရုဝေလကတည်းကပင် ရိုး၍နေခဲ့ပေပြီ။

ယင်းသို့သော အကျင့်မြတ် သတ်မှတ်အပ်သော စရုဏတရားများနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးတွင် “ဝိဇ္ဇာစရုဏသမ္ပန္န” ဂုဏ်တော်တစ်ပါး ပါရှိနေရသည် မဟုတ်ပါလော။

ပြောလိုသည်ကား ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်များသာဖြစ်ကြသော ဘုရားရှင်သည်လည်းကောင်း၊ အရှင်မဟာကဿပ စသော ထိပ်တန်း ရဟန်းတော်များသည်လည်းကောင်း၊ ယင်းသို့ ခေါင်းပါးသော အာဟာရ ခေါင်းပါးသော အိပ်နေမှု များကြောင့် သူတို့၏ ကျန်းမာရေးများကို အဘယ်ပုံ ထိခိုက်ကြပါသနည်း။ မည်သို့မျှ မထိခိုက်။ ဣရိယာပထ မျှတကြ သည်သာ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့လျှင် ဣရိယာပထ မျှတမှုဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမှု၌ ဘုရားရှင်နှင့် ဆေးသမား စသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကောက်ချက် ကွာဟမှုရှိနေသည်။

မိမိသည် ဆေးသမား၏အလိုသို့ လိုက်ရမည်လော၊ ဘုရားရှင်၏အလိုသို့ လိုက်ရမည်လော။ ဘုရားရှင်၏ သားကောင်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လိုသော မိမိအဖို့ ဆေးသမား၏အလိုသို့ အဘယ်ပုံ လိုက်လျောနိုင်ပါအံ့နည်း။ ယင်းသို့ မဟာပါလမထေရ်ကြီး အားတင်းသည်။

သို့ရာတွင် ဆေးသမားသည် မိမိ၏ဒါယကာ စေတနာရှင်ဖြစ်၏။ စေတနာလျှင် ရှေးရှုအပ်သော စကားဖြင့် ယခု မိမိအား လျှောက်ထားလျက်ရှိနေသည်။

“အရှင်ဘုရား ။ ။ အရှင်ဘုရားရဲ့ မျက်စိကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကုသဖို့ အခက်အခဲရှိလှတဲ့ ရောဂါမဟုတ်ကြောင်း တပည့်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ တပည့်တော်ဆေးကလည်း ဒီရောဂါမျိုးအတွက် အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ ပွဲတွေ့ဆေးပါ။ နှာတစ်ချီ နှပ်လိုက်ရုံနဲ့ အရှင်ဘုရားရောဂါ ကင်းပြတ်သွားဖို့ သေချာလှ ပါတယ်။ မနေ့က ဆေးပေးလိုက်တယ်။ ဝေဒနာရှင်တစ်ဦး ရှိနေလို့ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်ခဲ့ဘူး။ နှာနှပ်စေဖို့ တပည့်ကို လျှောက်ထားခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အခုတော့ အရှင်ဘုရားရောဂါက တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလာတာ မတွေ့ရလို့ တပည့်တော် အံ့အားတောင် သင့်မိပါတယ်ဘုရား”

ဆေးဆရာ ဒါယကာကြီးက သူ့ ကုသမှုဆိုင်ရာ စကားများကို စေတနာအပြည့်ဖြင့် လျှောက်ထားနေသည်။ မဟာပါလ ရဟန်းတော်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော၊ ပြောဖို့လည်း ခက်သည်။ ပြောနိုင်ခွင့်မရှိ။ ဒါယကာကြီးသည် စေတနာရှင် ဆေးဆရာဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏ တရားအလုပ်နှင့် မိမိ၏ ခံယူချက်ကို နားမလည်ရှာ။ ထို့ကြောင့် ရောဂါကြောင့် မျက်စိနှစ်လုံးမှ ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်စများကိုသာ သုတ်ရင်း ခပ်မဆိတ် နေလိုက်ရသည်။

သာဝတ္ထိ၌ မဟာပါလနှင့် စူဠပါလတို့သည် ထင်ရှားသော ကုန်သည်ညီနောင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ မိဘလက်ထက် ကပင် ကျိကျိတက် ချမ်းသာရုံမက သူတို့လက်ထက်တွင် ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးပွားသည်။ ပါလလေးက ပစ္စည်းအရှာ ကောင်းသလောက် ပါလကြီးက အထိန်းအသိမ်း ကောင်းသည်။ အလွန်လည်းချစ်ကြသည့် ညီနောင်ဟု သိမှတ်ကြ သည်။ ကိုယ်စီ အိမ်ထောင်ပြုသည့်တိုင်အောင် ပစ္စည်းမခွဲဘဲ တစ်အိုးတစ်အိမ်တည်း နေသည်။ ပါလကြီး၏ဇနီး ကွယ်လွန်သောအခါ ပါလလေးက အစ်ကိုအား မိဘကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ယုယ၍ ထားသည်။

ပါလကြီးအဖို့ ဇနီးကွယ်လွန်သောအခါ ပင်ကိုကပင် တရားရှာမှု စရိုက်ရှိသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပစ္စည်းရှာမှု ထက် တရားဘက်သို့ ပို၍ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ပင်ကိုအတွေးအခေါ် ထက်သန်သူဖြစ်သည့်အလျောက် မိရိုး ဖလာ တရား၊ ဝန်းကျင်တရားတို့အပေါ်တွင် အားမရ ဘဝင်မကျနိုင် ရှိနေခဲ့ရာက ဇေတဝန်သို့ ဘုရားရှင်ရောက်လာ၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို တစ်ကြိမ်နာကာမျှဖြင့် ရဟန်းဘောင်သို့ အတင်းရောက်လာခဲ့သည်။ အတင်းရောက် လာသည်ဟု ဆိုရသည်မှာ ညီဖြစ်သူ၏ နည်းမျိုးစုံဖြင့် တားမြစ်သည့်အကြားက ထွက်မြောက်လာရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းဖြစ်၍ တရားကျင့်သုံးရန် ဘုရားရှင်ထံ တရားတောင်းသောအခါ သဒ္ဓါထက်သန်သူဖြစ်သည့်အလျောက် မိမိအတွက် အကောင်းဆုံးသောတရားကို ပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထားသည်။ ဘုရားရှင်က မဟာပါလ၏ စရိုက်နှင့် လိုက်လျောသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းအတွက် အကောင်းဆုံးသော အကျင့်မြတ် ၁၃ ပါးအနက် ဓုတင်အချို့ကို ကျင့်သုံးရန် ဟောကြားလိုက်သည်။ ယင်းဓုတင်အချို့တွင် နေ့ညဉ့်မဟူ ကျောခင်း၍မအိပ်ရသော နေသန္တိကဓုတင်တစ်ပါး ပါဝင်သည်။

မဟာပါလက အတွေးအခေါ်များသူလည်းဖြစ်၊ သာသနာတော်နှင့်လည်း အကျွမ်းမဝင်လှသေးသောကြောင့် မည်သည့်အခါမျှ ကျောမခင်းဘဲနေရမည် ဟူသော အကျင့်မှာ ကျန်းမာမှုအတွက် လိုက်လျောပါမည်လောဟု ဖွင့်မလျှောက်ဝံ့သော်လည်း အတွေးကလေးဝင်သည်ကို သိသော ဘုရားရှင်က ဓုတင်အကျင့်၏ ကောင်းမြတ်လှသော အကျိုးများကို ဟောတော်မူလိုက်သည်။

“ချစ်သား မဟာပါလ ။ ။ ငါ့သား ကဿပသည် ကျင့်အပ်သမျှသော ဓုတင်အားလုံးကို တစ်ပါးမကျန် ဆောင်နိုင် ကျင့်နိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ သင့်ကိုမူကား သင်ချစ်သားနှင့် သင့်လျော်အပ်သမျှ ဓုတင်အချို့ကိုသာ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“မဟာပါလ ။ ။ တစ်ပါးဖြစ်စေ၊ အားလုံးကိုဖြစ်စေ ဓုတင်အကျင့်ကို ကျင့်သော ရဟန်းအား (၁) အသက်မွေး စင်ကြယ်သည်။ (၂) ချမ်းသာကျိုးရှိသည်။ (၃) ဝန်းကျင် အပြစ်ကင်းစင်သည်။ (၄) သူတစ်ပါးတို့အား ဒုက္ခမပေး။ (၅) ဘေးမရှိ။ (၆) သူတစ်ပါးကို မနှိပ်စက် အနှောင့်အယှက်မပေး။ (၇) ရဟန်းတရားအမှန်ကြီးပွားသည်။ (၈) ကုသိုလ်တရားတို့မှ မဆုတ်ယုတ်။ (၉) သေဘေးကို စောင့်၏။ (၁၀) တောင့်တအပ်သောတရားကို ပေး၏။ (၁၁) မိမိနှင့်စပ်သမျှ သတ္တဝါအားလုံးကို ဆုံးမတတ်သည်။ (၁၂) မြဲသော စောင့်စည်းခြင်း အကျိုးရှိသည်။ (၁၃) ရဟန်းနှင့် အလျောက်ပတ်ဆုံးသော အကျင့်ဖြစ်သည်။ (၁၄) ကိလေသာတို့ မမှီမကပ်နိုင်။ (၁၅) ကိလေသာတို့မှ ဆောတလျှင် လွတ်စေနိုင်၏။ (၁၆) ရာဂကုန်သည်။ (၁၇) ဒေါသကုန်သည်။ (၁၈) မောဟကုန်သည်။ (၁၉) ရဟန်းဖြစ်လာပြီး

အမှတ်မဲ့ တက်ကြွလာတတ်သော မာန်က ပယ်သည်။ (၂၀) မိစ္ဆာဝိတက် စိတ်စက်ညစ်ညမ်းမှုကို ဖြတ်သည်။ (၂၁) ယုံမှားသင်္ကာမှ ကူးမြောက်သည်။ (၂၂) အပျင်းကို ပယ်ဖျောက်သည်။ (၂၃) မမွေ့လျော်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်သည်။ (၂၄) သည်းခံတတ်သည်။ (၂၅) အတုမရှိ မြတ်လှသော အကျင့်ဖြစ်၏။ (၂၆) မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ဂုဏ်ရှိသည်။ (၂၇) နိဗ္ဗာန်သို့ ဆောတလျင် ရောက်စေနိုင်သော အကျင့်ဖြစ်သည်။

“ချစ်သား မဟာပါလ ။ ။ ငါ၏သာသနာ၌ ကောင်းစွာကျင့်လေလော့။ ကောင်းစွာနေလေလော့”

ဘုရားရှင်က ရှေးဦးစွာ ဓုတင် ၁၃ ပါးကို ဟောပြသည်။ ယင်းသို့ ဟောပြသောအခါ အချို့ဓုတင်များသည် အကြင်သူတစ်ယောက်၏ ဣရိယာပထ မျှတရေးအတွက် သင့်နိုးပါအံ့လောဟု မိမိညာဏ် တစ်မှိုက်တစ်ထွာမျှဖြင့် တွေးတောမိသည်။ သို့သော် ယင်း ဓုတင်အားလုံးကိုပင် နောင်တော်ကြီး မဟာကဿပရဟန်း ကျင့်သုံးသည်ဟု ကြားသိရသောအခါ အံ့အားပင်သင့်သည်။

မိမိသည် သာသနာတော်သို့ ရောက်စ၊ သာသနာတော်နှင့် မရင်းနှီးသေးသောကြောင့် ယင်းအကြောင်းများကို မသိရသေး။ နောင်အခါတွင် ဘုရားရှင်သည် ဥရုဝေလတွင် ဓုတင်မျှမကဘဲ အရိုးကြေကြေ အရေပင်ခန်းခန်း ကိုယ်နှင့်အသက်ကို လုံးဝမမှုဘဲ ကျင့်သုံးခဲ့သည်များကိုလည်းကောင်း၊ ရံဖန် အခွင့်သာသော ချိန်ခါများ၌ ဓုတင် အားလုံးကိုသော်လည်းကောင်း ကျင့်သုံးသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မိမိအသိညာဏ် စိုးစဉ်းမျှဖြင့် မဆီမလျော် မထော် မငမ်း တွေးခဲ့မိသည်ကို ရှက်ခြင်းနှင့်အတူ ဆရာအရှင်များ၏ဂုဏ်ကို ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထမှု ချီးကျူးရင်း ပီတိစေတနာ ဖြာရသည်။

ဘုရားရှင်သည် မိမိနှင့်သင့်လျော်သော တရားနှင့် သင့်လျော်သော ဓုတင်အချို့ကို ပေးတော်မူ၏။ ယင်းဓုတင် များအနက် ကျောခင်း၍မအိပ်ခြင်းဟူသော နေသဇ္ဇိက ဓုတင်တစ်ပါး ပါရှိသောကြောင့် ဖော်ပြပါ စိုးစဉ်းအတွေးကလေး ဝင်ခဲ့မိသည်ကို ဘုရားရှင်က သိတော်မူသည့်အဟန်ဖြင့် ဓုတင် အကျိုးတရားများကို ဟောတော်မူသောအခါ ပဉ္စမ အကျိုးတွင် ဓုတင်အကျင့်ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်မရှိ ဟူသော အချက်သည် မိမိ၏အတွေးကို ချေဖျက်ပြီးဖြစ်သွား၏။

မှန်လှပေ၏။ ဥရုဝေလတွင် တရားကျင့်သုံးခဲ့သော ကျေးဇူးတော်သခင် ဘုရားရှင်သည် ပထမတွင် အာဟာရ အတွက် သစ်သီးတစ်လုံး၊ ရေတစ်ပေါက်မျှကို စားသုံး၍သော်လည်းကောင်း၊ နောင်တွင် အာဟာရကို လုံးဝ ဖြတ်တောက်၍သော်လည်းကောင်း၊ လုံးဝမအိပ်ဘဲ နေ၍သော်လည်းကောင်း ကျင့်သုံးပါလျက် အသက်အန္တရာယ် ဟူသည်ကို အပထား၍ ရောဂါစိုးစဉ်းမျှ ကပ်ရောက်လာသည်ဟု မကြားသိခဲ့ရ။ လိုအပ်သော နိဗ္ဗာနဓမ္မနှင့် သဗ္ဗညုတ ရွှေညာဏ်တော်ကို ရရှိကာ အခေါင်အထွတ်သို့သာ ရောက်ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ မိမိသည် မစိုးရိမ်ရမည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်ချီးမြှင့်အပ်သော တရားကို ယူဆောင်၍ ကျင့်သုံးနိုင်ရန် ဤရွာကြီးသို့ အဖော်ရဟန်း များနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာကြသည်။ မိမိသည် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ကျင့်သုံးသည်။ ကျင့်သုံးရင်း မျက်စိရောဂါ ကပ်ရောက်လာသည်။ ယင်းသို့ ရောဂါကပ်ရောက်ခြင်းမှာ မြိုးခြံ၍ကျင့်သုံးအပ်သော တရားအလုပ်ကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်။ အခြားသော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိတန်ရာ၏။

မိမိ၏ရောဂါကို သိသောအခါ မိမိတို့၏ ကျောင်းဒါယကာ၊ ဆွမ်းဒါယကာလည်းဖြစ်၊ ဆေးဆရာလည်းဖြစ်သော ဒါယကာကြီးက ရောဂါပျောက်ဆေး ကပ်လှူလာသည်။ ခက်သည်ကား ဒါယကာ၏ဆေးသည် နှာခေါင်းအတွင်းသို့ သွင်းအပ်သော နှာနှုပ်ဆေးဖြစ်ရာ ကျောခင်း လဲလျောင်း၍သာ အသုံးပြုရပေမည်။ ဆရာ၏စေတနာကိုလည်း အားနာ

ပါ၏။ ဆေးအစွမ်းကိုလည်း ယုံကြည်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာရမည်ဆိုသော် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကျင့်သုံးခဲ့သော နေသဇ္ဇိကဓုတင် ပျက်ယွင်းရပေတော့မည်။

ယင်းဓုတင်ကို ကျင့်သုံးထားသောကြောင့် ညွှန်ကြားချက်ကို မလိုက်နာနိုင်ပါဟု ဒါယကာကြီးအား ဖွင့်ပြော၍ လည်း မဖြစ်၊ မပြောနိုင်၊ ပြောနိုင်ခွင့်မရှိ။ အကြောင်းကား ရဟန်းတရားဟူသည် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ ကျင့်သုံး ရမည် ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကြီး ရှိနေသောကြောင့်တည်း။ ထို့ကြောင့် -

“မဟာပါလ။ သင့်ခန္ဓာကိုယ်အလိုသို့ လိုက်၍ ဆေးဆရာ ညွှန်ကြားမှုကို လိုက်မည်လော။ တရားတော်ကို မပျက်မယွင်း ကျင့်သုံးမည်လော” ဟု မေးစစ်လိုက်ရသည်။

“ကိလေသာတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ကာ တဏှာမျက်လှည့်ဖြင့် သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး။ သင့်အလိုသို့ အဘယ့်ကြောင့် လိုက်ရပါအံ့နည်း။ ရောဂါကြောင့် မျက်စိနှစ်လုံးပင် ကျွတ်ထွက်ရုံမက အသက်ကိုပင်ဖြတ်လိုသော် ဖြတ်ပါစေ။ သင့်အလိုသို့ ငါ မလိုက်” ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ဘက်မှကြည့်သော် စေတနာအပြည့်ဖြင့် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် လျှောက်ထားလျက်ရှိသော ဒါယကာကြီး၏စကားကို အဖြေရခက်သောကြောင့် ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ဒါယကာကြီးက ယင်းသို့ ခပ်မဆိတ်နေမှုကို ယုံမှားသံသယဖြစ်လာသည့်သဘောဖြင့် မဟာပါလထေရ် ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစမ်းစမ်း ရှုကြည့်သည်။ ဆေးအသွင်းခိုင်းခဲ့သော နှာခေါင်းကို စစ်ဆေးသည်။

ထို့နောက် “အရှင်ဘုရား။ နှာခေါင်းသို့ တပည့်တော် ဆေးအသွင်းခိုင်းသည်ကို သွင်းပါ၏လား” ဟု သံသယဖြင့် မေးသည်။

“သွင်းပါ၏ ဒါယကာ”

အမှန်ပင် သွင်းသဖြင့် သွင်းပါ၏ဟု ဖြေလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် နှာခေါင်းအတွင်းသို့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဝင်နိုင်ရန် ကျောခင်း၍မသွင်း၊ ထိုင်လျက်ပင် သွင်းခဲ့သည်။

“အရှင်ဘုရား။ အိပ်လျက် သွင်းသလော၊ ထိုင်လျက်ပင် သွင်းသလော”

မဖြေ။

“အရှင်ဘုရား။ နှာခေါင်းသို့သွင်းအပ်သော ဆေးကို ထိုင်လျက်သွင်းခဲ့သော် အကျိုး ဘယ်ပုံသက်ရောက်ပါ အံ့နည်း။ လျှောက်ထားသူ မလိမ္မာသောကြောင့် အကြားမှားပြီး အမှတ်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ယခုတပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးသွင်းပေးပါမည်။ လဲလျောင်းပေးပါဘိ”

အရှင်မဟာပါလ ခပ်မဆိတ်သာ နေသည်။ လဲလျောင်းဖို့ဝေး၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု အရိပ်နိမိတ်မျှ မပြ။ ထို့ကြောင့် ဒါယကာကြီးက မျက်လွှာချလျက်ရှိသော အရှင်မဟာပါလအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ -

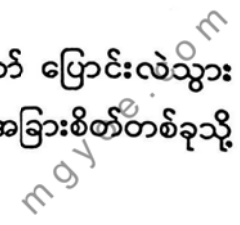
“အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော် လျှောက်သည်ကို မကြားသလော” ဟု မျက်မှောင်စင်း၍ လျှောက်သည်။

“ကြားပါ၏ ဒါယကာ”

“ကြားပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မလဲလျောင်းပါသနည်း”

ခပ်မဆိတ်သာ နေသည်။

စိတ်နေစိတ်ထားဟူသည် သမာဓိ မခိုင်မာသူတို့အတွက် မိမိ စိတ်တိုင်းမကျခဲ့သော် ပြောင်းလဲသွား တတ်မြဲဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် စိတ်အနေအထားဟူသည် အကြောင်းကြုံလာခဲ့သော် စိတ်တစ်ခုမှ အခြားစိတ်တစ်ခုသို့

ပြောင်းလဲသွားလေ့ရှိသည်။ သန့်ရှင်းသော မေတ္တာမှသည် မသန့်ရှင်းသော တဏှာသို့ ပြောင်းလဲတတ်၏။ မွန်မြတ်သော ကရုဏာမှ ဆုတ်နစ်သော ဒေါသသို့ ပြောင်းလဲတတ်၏။

ဆေးဆရာ ဒါယကာကြီးသည် စိတ်ဓာတ်အင်အား နည်းပါးသူ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ မွန်မြတ်သော ဓုတင်အကျင့်၏ နည်းစနစ်များကိုလည်း သိသူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရည်မွန်သော စေတနာမှ မိမိလိုအပ်သလို ဖြစ်မလာသောအခါ ဆုတ်နစ်သော ဒေါသသို့ ချက်ချင်း ကူးပြောင်းသွားသည်။

ထို့ကြောင့် -

“အရှင်ဘုရား ။ ။ အရှင်ဘုရားတို့သည် မခက်ခဲရမည့်အရာကို ခက်ခဲလျက်ရှိပေ၏။ ဆေးကုသခံယူမှု ဟူသည် ဆေးဆရာ၏ ညွှန်ကြားမှုကို အတိအကျ လိုက်နာရရှိ ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ရောဂါပျောက်ကင်းမှုအကျိုးကို ဆေးဆရာက ပေးစွမ်းနိုင်မည်။ အရှင်ဘုရားသည်ကား လဲလျောင်းပေးဖို့ ညွှန်ကြားမှုကိုမျှ လိုက်နာဖို့ရန် ခက်ခဲလျက် ရှိပေသည်။

“တပည့်တော်၏ဆေးသည် အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ ရောဂါမျိုးကို ပျောက်ကင်းစေပေါင်း များခဲ့ပြီ။ မလိုက်နာ လိုသော်ရှိပါစေ၊ လျှောက်ထားလိုသည်မှာကား တပည့်တော်က ဆေးပေးပါလျက် မပျောက်ဟူ၍တော့ အခြားသူတစ်ဦး အား မပြောကြားပါလေနှင့်။ တပည့်တော် ပြန်ပါတော့မည်”

စိတ်တိုင်းမကျသဖြင့် အငေါ့စကားကလေးပင် လျှောက်ထားကာ ဦးချရုံမျှပြုပြီးလျှင် ဆေးဆရာ ထပြန်သွား သည်။ မဟာပါလမထေရ်ကမူ ဆေးဆရာ၏ကျေးဇူးကို သတိမူလျက်ရှိရာက ယင်းသို့ ထပြန်သွားသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်လျက်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသေးသည်။ အကြောင်းကား အဘယ့်ကြောင့် မလဲလျောင်းလိုပါသနည်းဟု ဆေး ဆရာက ဆက်၍မမေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဆက်၍မေးခဲ့သော် အဖြေရခက်ချေဦးမည်။ ဆေးဆရာသည် ဆေး၌ လိမ္မာသော်လည်း တရားကျင့်သုံးမှု သဘော၌ကား မလိမ္မာရာပေ။

ထို့ပြင် ဆေးဆရာ လက်လွှတ်သွားမှုကြောင့် ဆေးဆရာအား ကျေးဇူးတင်ရပေသေးသည်။ အကြောင်းကား မျက်စိရောဂါကြီးတန်းလန်းနှင့် ယင်းရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်သော ဆရာကပင် လက်လွှတ်ပြီဆိုသောအခါ ကုသခံရမှု အားကိုးရာမဲ့လေပြီဖြစ်သောကြောင့် တရားသတိဘက်သို့ ပို၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အာရုံပြုလိုက်နိုင် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတော်ကောင်းတို့မည်သည် အကောင်းဘက်ကိုသာ မြင်တတ် ကြည့်တတ်မြဲတည်း။

[၃]

အကယ်ပင် အားကိုးရာမဲ့လေပြီလော။

မမဲ့ပါချေ။ လောက၌ တရားတည်းဟူသော အားကိုးရာ၊ ဘုရားတည်းဟူသော အားကိုးရာထက် အဘယ် အားကိုးရာက ပို၍ကြီးပါသေးသနည်း။

ဝေဒနာသည် မဆန်းပြား။ ဝေဒနာမျှကို အပထား၍ သေခြင်းသည်ပင် မဆန်းပြား။ အကြောင်းမူကား ဘဝ သံသရာတစ်လျှောက်၌ ခန္ဓာကိုယ်ရှိနေသမျှ နာရခြင်း၊ သေရခြင်းတို့မည်သည် ရိုး၍နေသော အရိုးခံ တရားများ သာတည်း။

တရားသည်သာ ဆန်းပြား၏။ အကြောင်းမူကား တရားကောင်း တရားမြတ်ဟူသည် ဘဝသံသရာ တစ်လျှောက်၌ ကံထူးသူများသာ တွေ့ရသောအရာ ဖြစ်သည်။

မိမိသည် ရှေးမဆွကပင် တရားရှာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သဘာဝဆိုက်သော တရားကောင်း တရားမှန်ကို မတွေ့ခဲ့ရ။ ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့၍ ကံကောင်းသူဖြစ်၍သာ တရားမှန်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ယင်းတရားသည် ငါ၏အားကိုးရာ မဟုတ်ပါလော။

မဟာပါလထေရ်သည် ယင်းသို့ ဆင်ခြင်အားတင်းပြီးနောက် ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်းသား ကြော်သည် ဆိုသကဲ့သို့ မျက်ရည်တွေတွေကျဆင်းကာ နာကျင်လျက်ရှိသော မိမိ၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို အရင်းတည် ရှုမှတ်ရင်းဖြင့် တရားသတိကို တစ်ချက်ကလေးမှ မလွတ်စေဘဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်လိုက်သောအခါ ထိုည၌တွင်ပင် ကိလေသာကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့မှပင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကြောင့် မျက်စိနှစ်လုံး ကွယ်ခဲ့ရ၏။ ရဟန္တာ ဖြစ်သည့်အခါတွင်မှ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သော မျက်စိဝေဒနာမှာ တရားအားထုတ်မှုကြောင့် မဟုတ်ပေ။ အတိတ်က တစ်ခုသော ဆေးဆရာဘဝတွင် သူတစ်ပါးမျက်စိ ကွယ်အောင် ဆေးပေးခဲ့မိသော မကောင်းမှုဝဋ်ကြွေးကြောင့် ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလာရသဖြင့် သံဝေဂရမိသည်။ သူ့ကြွေးရှိလျှင် ဆပ်ရမည်သာတည်း။ သူ့ကိုလုပ်ဖူးလျှင် ကိုယ်ခံရမည်သာတည်း။

ဂူတွင်းမှာ အတူတွေ့စဉ်က

[၁]

“ဒီနေ့တော့ တိုက်တာကိစ္စ အထူးအထွေ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ စကားအဆန်းကလေးတွေနဲ့ တရား အဆန်းတစ်ပုဒ် ဟောရမလားလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အားလုံးစုံကြပြီလား ဦးပုည”

“စုံပါပြီဘုရား”

ဦးပုညက ရာဇဂုရုဆရာတော်ကြီး၏ အတွင်းနေ အန္တောဝါသိက အလုပ်အကျွေး ရဟန်းတော်ဖြစ်၏။ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်လုံး၏ သံဃာ့ကိစ္စများကို ထထကြွကြွ ဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်ရဟန်းတော်လည်း ဖြစ်သည်။

“တစ်နေ့က စိတ်ကူးရတာနဲ့ အခုခေတ် ရေးနေကြတဲ့ တေးထပ်ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား၊ အဲဒါကို နမူနာထားပြီး စာတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်မိတယ်။ သံဝေဂတေးထပ်၊ သြဝါဒတေးထပ် ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီအကြောင်း အခုပြောမလို့။ ရေးပြီး ပုရပိုက်ကို ဦးပုညကို ပေးလိုက်တယ်။ ဦးပုညတို့ အလွတ်များရနေပြီလား မသိဘူး”

“ရနေပါပြီဘုရား”

“အင်း ... ဦးပုညတို့က ဒါမျိုးဆို တယ်မြန်သကဲ့။ စာကျတော့သာ နောက်ကနေတာ”

ဤကျောင်းတိုက်၏ထုံးစံ နံနက်ခင်း သြဝါဒခံယူပွဲ ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ လေးလေးပင်ပင်နှင့် အောင်မြင် သောအသံမှတစ်ပါး ဆိတ်ငြိမ်လှ၏။ အရုဏ်လာစအချိန်ဖြစ်၍ ကျေးသံငှက်သံကလေးများပင် မကြားရသေးပေ။

သံဃာတော် သုံးရာကျော်ခန့်သည် နံရံများတွင်ထွန်းထားသော ဖယောင်းမီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်တွင် ကျောက်တိုင်ကျောက်ရုပ်များ စိုက်ထောင်ထားသည့်ပမာ အားလုံးပင် မလှုပ်မရှား ဆရာတော်ကြီးထံသို့ ဦးညွတ်ကာ ငြိမ်ဝပ်စွာ နာခံလျက်ရှိနေကြ၏။ သံဃာ့ပရိသတ်အစွန်မှ သြဝါဒပွဲပြီးလျှင် ဆွမ်းလောင်းဆွမ်းကပ်ရန် ရောက်ရှိလာ ကြသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမအချို့သည်လည်း သံဃာတော်များနည်းတူ ငြိမ်ဝပ် ဦးညွတ်လျက်ရှိနေကြသည်။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှ ဘုရင့်ကိုးကွယ်ခံ နာမည်ကျော် သုဗောဓာရုံ စာသင်တိုက်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ စာချစာသင် သံဃာတော်များ သုံးရာဝန်းကျင် မပြတ်လိုလိုရှိ၍ နှစ်စဉ် ဘုရင့်စာတော်ပြန်ပွဲမှ စာအောင်သံဃာများ ထွက်ပေါ်လာ သောကြောင့် ပရိယတ်လောကတွင် နာမည်ကြီးလှသည်။

သာမန်ရဟန်းတော်တို့၏ အခက်အခဲတစ်ရပ်မှာ နံနက်အရုဏ်မတက်မီ အိပ်ရာမှထရသော သဟဿယျ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြည့်စုံအောင် ထိန်းသိမ်းရေးပင် ဖြစ်၏။ ထိုင်းခြင်းနှင့် မှိုင်းခြင်း ထိနနှင့် မိဒ္ဓ တရားဆိုးနှစ်မျိုးသည် ရဟန်းတော်တို့ကိုပင် နှိပ်စက်သည်။

ဤတရားဆိုးနှစ်မျိုးတို့ နှိမ်နင်းနိုင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးပြည့်စုံစေရန်အတွက်လည်းကောင်း ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးသူမှန်သမျှ နံနက် အရုဏ်တက်လုလုအချိန်မှစ၍ အုန်းမောင်း ကျောက်စည်များ တီးခေါက်စေကာ အရုဏ်တက် ဩဝါဒခံယူပွဲဟူ၍ ကျောင်းစည်းကမ်းတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထား သည်။

ညဉ့်ပိုင်းတွင် ဖယောင်းမီးရောင်၊ ရေနံမီးရောင်တို့ဖြင့် စာမသင်ရ မဖတ်ရ။ နေ့လယ်က ကျက်မှတ်ထားသော စာကို ပြန်လိုလျှင် ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင်သာ တိုးတိုးသက်သာ ပြန်ဆိုစေ၍ စောစော ကျိန်းစက်စေသည်။ ဤနည်းဖြင့် “စောစောအိပ်ထ၊ ပြုကျင့်က၊ တွင်းပကိုယ်ခန္ဓာ။ ။ ရောဂါခပ်သိမ်း၊ ရှောင်ခွာတိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းလွန်ချမ်းသာ” ဟူသော စကားအရ စောစောအိပ် စောစောထရသော စည်းကမ်းကြောင့် သိက္ခာပုဒ်တော်နှင့် ပြည့်စေရုံမျှမက ကျန်းမာရေး အတွက်လည်း အဘယ်မျှလောက် ကောင်းမွန်လှကြောင်းကို ဤကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးသော ရဟန်းတော် မှန်သမျှတို့ ကိုယ်တွေ့ သိရှိခဲ့ကြပေပြီ။

ဆရာတော်ကြီးသည် အကျင့်သိက္ခာနှင့် ပိဋကပညာတွင် ပြည့်စုံရုံမျှမက ကျမ်းဂန်ပြုစုခြင်းနှင့် ကဗျာလင်္ကာ အရေးအသားတွင်လည်း ဝါသနာထုံတော်မူသည့်အလျောက် ဤကျောင်းမှ ကျမ်းကောင်းကျမ်းမွန်နှင့် ကဗျာလင်္ကာ ကျမ်းများ ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိသောကြောင့်လည်း ပညာရှိတို့၏ နှလုံးညွတ်နှူးရာဖြစ်၍ နာမည်ကြီး၏။ စာပေကဗျာ တွင် ဝါသနာသိပ်သည်းတော်မူသောကြောင့် ကျောင်းတိုက်အမည်ကိုပင် ‘သုဗောဓာရုံ’ ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

စာပေကဗျာ ဝါသနာရှင်တို့၏ အကြီးဆုံးသော အားထားရာဖြစ်သော အလင်္ကာကျမ်းကို ‘သုဗောဓာလင်္ကာရ ကျမ်း’ ဟု ခေါ်သည် မဟုတ်ပါလော။

“ကဲ...ဦးပုည၊ အလွတ်ရတယ်ဆိုရင်အများကြားအောင်ရွတ်ပြပါဦး။ တေးထပ်ဆိုတော့ ရေးဖူးတယ်ရှိအောင်သာ စမ်းပြီး ရေးလိုက်ရတယ်။ ‘တေး’ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရပါလာတော့ ရဟန်းများနဲ့ သိပ်ပြီး မလိုက်လျောလှပေဘူး။ နို့ပေမဲ့ သရဘညနဲ့ မလွတ်အောင် လင်္ကာရွတ်သလို ခပ်ခံ့ခံ့ ရွတ်လျှင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကဲ ... ဦးပုည၊ ရွတ်ပြပါ”

သရဘည ရွတ်နည်းဆိုသည်မှာ ဓမ္မကထိက ရဟန်းတော်များအတွက် မူလအသံလည်းမက၊ တေးဆိုသည့် အသံဘက်သို့လည်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် မရောက်စေရဘဲ နားထောင်လျှင် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိရုံ အလယ်အလတ် ရွတ်ဆိုရသည့် ဘုရားရှင်ခွင့်ပြုတော်မူသော ရွတ်ဖတ်နည်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော်ကြီးအမိန့်အရ သံဃာ့ပရိသတ် ရှေ့ပိုင်းနားမှ ဦးပုည၏အသံသည် ခံ့ခံ့ထည်ထည် ထွက်ပေါ် လာ၏။

အနာဂါမ်လောကုတ်၊ သဘောဟုတ်မရမီ၊
အပြောအလုပ်နှင့် သမဏပီအောင်၊ မ၊မသီစေနှင့်။
သင်းအတွက် ရမွက်ခွာ၊ စက္ကဝါခြား၍နေသင့်။
ဝိသဘာဂ အာရုံမျှော်သည်၊ ရှာပုံတော်တွေနှင့်၊
ကာမဂုဏ်ညော်လေပင့်တော့၊ လေလွင့်ရပြန်သည်။

ဈာန်လက်ကိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ယုတ်ယိုပျက်ပြား များလှလေပြီ။

ကျင့်သီလ စာမရှိလို့၊ မကွာတည်ရစ်ဖို့၊

ပြည်ချစ်တဲ့ ညီသက်လျာ၊ သိပါစေ့ငှာ။

နောင်တော်ကြီး အစ်ကိုဝါ၊ ထိုကဗျာ လက်ကမ်းပေါ့လေး။ ။

ဦးပုညအသံ ဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သံဃာအချို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ကဗျာ အဘယ်သို့ရည်ရွယ်သည်ကို သိလိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် “ပြည်ချစ်တဲ့ ညီသက်လျာ၊ သိပါစေ့ငှာ” ဟူသော အပိုဒ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤကျောင်းတိုက်ရှိ သံဃာအားလုံးသည် ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်များပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုရင့်တတူ ထေရ်ကြီးဝါကြီး၊ တိုက်အုပ်၊ တိုက်ကြပ်၊ စာချသံဃာကြီးများကို ‘တပည့်’ ဟူသော ဝေါဟာရအစား ‘ညီ’၊ ‘ညီမောင်’ ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် အရေးတယူ အစားထိုး သုံးစွဲတတ်သည်ကို သိထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဩဝါဒပေးပွဲများ၌ ရဟန်းငယ်နှင့် သာမဏေများကို ဆုံးမစရာရှိလျှင် တိုက်ရိုက်ဆုံးမ၊ လိုအပ်လျှင် ခပ်ပြင်းပြင်းပင် ပြောဆိုဆုံးမလေ့ရှိသော်လည်း ကိုရင့်တတူ တပည့်သံဃာကြီးများကိုမူ တိုက်ရိုက် ဆိုဆုံးမလေ့ မရှိဘဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် သိသာ ရိပ်စားမိရုံသာ သွယ်ကာဝိုက်ကာ ဟောပြော ဆုံးမလေ့ရှိသည်။

ယနေ့ ဩဝါဒပွဲတွင် သံဃာကြီးတစ်ပါးပါးကို ဤတေးထပ်ကဗျာဖြင့် သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက် ဆုံးမပေတော့ မည်ဟု နားလည်ကြရ၏။ အဘယ်သံဃာကြီးကို ဆုံးမတော့မည်ဟုလည်း အချို့ ရိပ်စားမိနေကြပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ဩဝါဒပွဲသည် မမျှော်လင့်သော ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲအဖြစ် ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်သံကို စိတ်အား ထက်သန်လျက် ရှိနေကြပေတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ စနစ်တစ်ခုမှာ ဆုံးမစရာရှိလျှင် တွေ့ခိုက်ကြုံခိုက်တွင် ချက်ချင်း မဆုံးမ၊ နေ့စဉ် ဤကဲ့သို့ သံဃာ့အလယ်ရောက်မှ ဆုံးမတတ်၍ ချီးကျူးစရာရှိလျှင်လည်း သံဃာ့အလယ်ရောက်မှ ချီးကျူးတတ်သည်။ မျက်နှာ ကြီးငယ်လည်း မလိုက်၊ သံဃာငယ်များကို တိုက်ရိုက်ဆုံးမ၍ သံဃာကြီးများကိုမူ သွယ်ဝိုက်ပြောသည်မျှ ကွာခြား သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးကို ချစ်ကြောက်ရှိသေကြသည်။ မိမိတွင် အပြစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာမည်ကို အလွန် စိုးရိမ်ကြသည်။

ယနေ့ ဩဝါဒပွဲသည်ကား အကယ်ပင် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်ပေတော့မည်။ အကြောင်းမူကား တေးထပ်ကဗျာ၏ ဦးတည်ချက်မှာ အဘယ်သံဃာကြီးသို့ဟု သတင်းအရ ရိပ်စားမိထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား တေးထပ်ကဗျာ၏ ဦးတည်ချက်သည် ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ကြီးများအနက် စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝတို့မျှလောက်သာမက ရေချိုရေငန် တစ်နံတစ်လျားအထိ ကျော်ကြားလျက်ရှိပေသော တိပိဋကဓရ ကျမ်းပြု အကျော်၊ ကဗျာလင်္ကာအကျော်၊ ဓမ္မကထိကအကျော် တပည့်ကြီး အရှင်ဉာဏဓရသို့ ဦးတည်နေပြီဖြစ်သော ကြောင့်ပေတည်း။

“ဦးပုည အသံဆုံးသွားတော့ အချို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကဗျာက ကောင်းလွန်း လို့ပဲလား၊ ကဗျာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အချို့ ရိပ်မိနေကြပြီမို့လားတော့ မသိဘူး။ ကဲ ... ကဗျာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နည်းနည်း လောက် ဖွင့်လိုက်ကြပါဦးစို့လေ”

ဤစကားအဆုံးတွင်မူ ရှေ့ပိုင်း သံဃာကြီးများအတန်းတွင် ငြိမ်ဝပ်လျက်ရှိသော အရှင်ဉာဏဓရ၏ဦးခေါင်းမှာ အနည်းငယ် လျှိုးဝင်သွားသည်ကို အချို့ သတိပြုလိုက်မိကြ၏။

“မ၊သတ္တဝါဆိုတာ ရဟန်းရှင်လူ မည်သူမဆို ဖို၊သတ္တဝါတွေရဲ့ ကမ္ဘာ့ဓာတ်စာပဲ။ တွေ့မိရင် သူတို့အဆွဲဓာတ် ကလည်း တယ်ကြီးသကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာသူဖြစ်လေတော့ သူတို့အဆွဲကို ခံခဲ့ရဖူးပါရဲ့။ နို့ပေမဲ့ သူတို့ထက် သာသနာတော်ကို ပိုချစ်လေတော့ ဝတ်ကြောင်ကို လွတ်အောင် ရုန်းခဲ့နိုင်ပေသပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ကိုလည်း သက်ကြီးဝါကြီး ဆရာတော်ကြီးဆိုပြီး စိတ်မချကြနဲ့ဦးဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီ မ၊သတ္တဝါ ကို လွတ်အောင် တကယ်ရှောင်နိုင်ဖို့က အနာဂါမ်ကျမှ စိတ်ချရတာကိုး။

“သူတို့နဲ့ ‘စက္ကဝါခြားအောင် နေသင့်’လို့ ဆိုရတာက စာမို့လို့၊ ကာရန်မို့လို့ ပြောရတာပါ။ ဂါမဝါသီမှာ နေတယ်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ မကင်းနိုင်ပြန်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ စက္ကဝါခြားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဆိုတဲ့ ‘ညော်’က တယ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသဗျ။

“ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ သူတို့ ရူပါရုံကလေး၊ စိစိ စိစိနဲ့ သူတို့ သဒ္ဒါရုံကလေး၊ နီးနီးကပ်ကပ်နေမိရင် မွေးမွေး သင်းသင်းနေတဲ့ သူတို့ ဂန္ဓာရုံကလေး။ မရှောင်နိုင်လို့ အဲဒီအညော်တွေ အမိခံရပြီလားဆိုရင် ချက်ချင်း ရောဂါ ထလာ တော့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိမိတို့က အနာဂါမ် ရဟန္တာ မဟုတ်သေးလေတော့ ရောဂါဆိုတဲ့ ‘ရာဂေါ’ က ကိုယ်ထဲမှာ အသင့်ရှိနေပေတာကိုး”

ဤနေရာတွင် သံဃာအချို့သည် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်ကြရပြန်၏။ ရူပါရုံတွင် “ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး” ဟူသော ဝေါဟာရကို ဆရာတော်ကြီး တမင် ရွေးချယ်သုံးလိုက်သည်ဟု သိကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မစွမ်းရင်းရှိကပြီးသော အရှင်ဉာဏဓရအဖို့မူ ဆရာတော်ကြီး၏မိန့်ခွန်း ကန်စွန်းခင်းက ငြိလာသောကြောင့် ပို၍ ဦးခေါင်းလျှိုးသွားသည်ကိုလည်း သတိပြုလိုက်မိကြသည်။ အကြောင်းမူကား ‘ပြုံးပြုံး’ ဟူသော အသုံးသည် အမတ်ကြီး ဥစ္စနာ ဦးမောင်မောင်လတ်၊ အမတ်ကတော် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးတို့၏ သမီးကလေး ခင်ခင်ပြုံးသို့ ထင်ဟပ် ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဦးခေါင်း လျှိုးရုံမျှမက ‘ငါ့ကိစ္စတွေ ဆရာတော်ကြီး သိနေပါပေါ့ကလား’ ဟု အရှင်ဉာဏဓရ အထူးတုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ဒါကြောင့်မို့လည်း သူတော်ကောင်းကြီးတွေဟာ သူတို့နဲ့ဝေးရာ တောထွက်ကြပေတာပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့၊ ဦးပဉ္စင်းတို့အဖို့ ပရိသတ်သံယောဇဉ်ကြောင့် တောထွက်နိုင်ကြသေးပေမဲ့ သူတို့နဲ့ စက္ကဝါ ဝေးအောင် ကြိုးစား ကြရတယ်။ ကြိုးစားဖို့ကလည်း နည်းသိရင် လွယ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ပေးထားတဲ့နည်း အရှိသားကပဲ။

“ဘုရားရှင်က ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့နဲ့မတွေ့ရအောင် ကြိုးစားပါတဲ့။ မတတ်နိုင်လို့ တွေ့ရရင် စကားမပြောပါနဲ့တဲ့။ မပြောဘဲ မနေနိုင်တဲ့ အကြောင်းရှိရင် အမိလို နှမလို သဘောထားပါတဲ့။ ဒါတွေ ဦးပဉ္စင်းတို့ သိကြပြီးသားပဲ။ ဇွဲသတ်နဲ့ နေနိုင် လုပ်နိုင်ဖို့သာ လိုတာ။

“ဒီကိစ္စမှာ ဘုန်းကြီးတို့ဆရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ အစွမ်းကုန်ကျင့်သုံးတာ တွေ့ခဲ့ရဖူးပေတယ်။ ဒါယိကာမ အသံ၊ ဒါယိကာမ အရိပ် တွေ့လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဦးခေါင်းတော်ငုံပြီး သူ့မျက်ခုံးမွေး သူ့နုတ်ပြီး နေတော့တာပဲ။ မျက်ခုံးမွေးနုတ်လွန်းလို့ တစ်ပင်မှမရှိတော့ဘူး။ ကြာတော့ ဒါယိကာမ မပြောနဲ့။ ဒါယကာတွေ၊ တပည့်တပန်းတွေနဲ့တောင် စကားမပြောတော့ဘူး။ စာချချိန်၊ ဘုရားရှိခိုးချိန်ကလွဲရင် ရေငုံပြီးနေတော့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရေငုံဆရာတော်လို့ နာမည်ကြီးလာတယ်။ ဒါကိုသိလာကြတော့ တော်ရုံကိစ္စနဲ့ ဆရာတော်ကြီးအနားကို မလာကြတော့ဘူး။ ဒါယိကာမတွေဆိုရင် ကြီးငယ်မဟူ ဆရာတော်ကြီးကို သနားအားနာပြီး အနားတောင် မသိဝံ့ကြ တော့ဘူး။

“ဆရာဆိုတာ မိဘနဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်းပဲ။ မိဘက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ပိုးမွှေးသလို မွေး၊ ဆရာကလည်း တပည့်တွေကို ပိုးမွှေးသလို မွေးရတာပဲ။ သားသမီး လိမ္မာရင် မိဘများ ဂုဏ်ယူ၊ ဂုဏ်တက်သလို၊ မလိမ္မာရင် ရင်နာ၊ ရင်ကျိုးကြရတယ်။ အလားတူပဲ တပည့် လိမ္မာရင် ဆရာ ဂုဏ်တက်သလို၊ မလိမ္မာရင် ရင်နာရမှာပေါ့။ ဘုန်းကြီးတို့ တပည့်များအဖို့တော့ တပည့်လိမ္မာတွေချည်းလို့ ယူဆရပါတယ်။

“စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ ဦးညဏတို့လို တပည့်ကြီးမျိုးကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ တပည့်သားအနေနဲ့ တောင်မကတော့ဘူး။ ဘုရင်နဲ့တကွ နိုင်ငံတော်ရဲ့သားကြီး ဖြစ်လာပြီပေါ့။ တိပိဋကဓရဆိုတာ တစ်ခေတ်တစ်ယောက် မပြောနဲ့ ဆယ်ခေတ်မှာတောင် တစ်ယောက် ထွန်းကားလာဖို့ ခက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဘုရင်ကစပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးက ကိုးကွယ်ချီးမြှောက်လိုက်ကြတာ ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်လို့။ အခုဆိုရင် အင်းဝဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် သူ့အတွက် ကျောင်းကြီး ဆောက်နေပြီ။ မကြာခင်မှာ ရာဇဂုရု ဖြစ်လာတော့မယ်။

“မဆိုစကောင်း ဆိုစကောင်း၊ အဲဒီတပည့်ကြီးမျိုးကများ ကာမဂုဏ် ညော်လေပင့်လို့ လေလွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့သာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ရင်ကျိုးရချေရဲ့၊ ရင်ကျိုးကြရချေရဲ့။ ဒါဟာ တည့်တည့်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စကားစပ်မိလို့ ဥပမာအနေနဲ့ ပြောရတာပါ။ မတော်တဆများ တည့်တည့်ပြောနေမိရင်လည်း ဘုန်းကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။

“ရှေးက ကျမ်းပြု၊ စာပြု ဆရာတွေဟာ မိမိအမည်ကို လျှို့ဝှက်ကြလွန်းလို့ အချို့ ကျမ်းများ ဘယ်သူရေးမှန်း တောင် မသိကြရဘူး။ အခုခေတ်မှာတော့ မဟုတ်ပေါင်၊ စာတိုကလေး ရေးတာတောင် ကိုယ့်နာမည်ကို ထည့်ထည့် ရေးလာကြပြန်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့လည်း ခေတ်အလိုက် အတုယူပြီး တေးထပ်မှာ ကိုယ့်အမည်လေး ထည့်ရေး လိုက်မိသဗျာ။ ဘုန်းကြီးဘွဲ့က ဦးဝါသဝလေ။

“ကဲ ... ကဲ ... ဆွမ်းလောင်းဖို့ အောက်မှာစောင့်နေကြပြီ။ ကြွကြပေတော့ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။ အပ္ပမာ ဒေန - မမေ့မလျော့ မပေါ့ဆသော သတိတရားဖြင့်၊ သမ္မာဒေထ - ပြည့်စုံကြပါစေဗျာ။”

[၂]

ဂုဏ်ထူးက တစ်ခေတ်တစ်ယောက် မဆိုထားဘိ၊ ဆယ်ခေတ် တစ်ယောက် ရှာမှရှား၊ တကယ်ခက် တကယ် ရှားသော ဝိဇ္ဇာသုံးပုံဆောင် တိပိဋကဓရ။ နိုင်ငံတော်က ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ဘွဲ့ကိုပင် မခေါ်၊ ချစ်စနိုးဂုဏ်ပြု၍ ‘ပဉ္စင်းကျော်’ ဟု ခေါ်ကြသည်။

ကျမ်းဂန်အပြုအစု၊ ကဗျာအလင်္ကာ အရေးအသားကလည်း ကောင်းလိုက်သေး။ နောက်ဆုံးပြုစုသော ‘ကုသပျို့’မှာ ပညာရှိလောကတွင် သတင်းမွှေးလှ၏။ ပဘာဝတီ၏အလှနှင့် ကုသမင်းကြီး၏ နောက်ပိုးပုံ ဇွဲနပဲကို ရေးဖွဲ့ပုံမှာ အသက်ပါ အလင်္ကာမြောက်လှသောကြောင့် စိတ်နှင့်မာန်နှင့်ရေးသော ပျို့ဟု အကဲဖြတ်ကြသည်။

အဟောအပြောကလည်း ကောင်းလိုက်သေး။ အသံဝါကြီးဖြင့် လေးလေးပင်ပင် စီကာစဉ်ကာ ဟောပြောပုံမှာ နာ၍မငြီးနိုင်အောင် ဝါစာသိလိမ္မာ ဖြစ်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ပဉ္စင်းကျော်၏ တရားပွဲများမှာ ဘုရင့်နန်းတော်နှင့် အထက်တန်းအသိုက်အဝန်းတွင် ပင့်ဖိတ်သူများနှင့် မပြတ်ဆိုသလိုရှိနေသောကြောင့် အခြားရပ်ရွာ အသင်းအဖွဲ့များသို့ မနည်းကြီးပင် အလှည့်ပေး၍ ဟောရသည်။

ရုပ်ရည် ဥပဓိကလည်း ကောင်းလိုက်သေး။ အသားအရေ ဝါညိုညိုတွင် အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်နှင့် ပြည့်ပြည့် ဖြိုးဖြိုး ရှိသည်။ ဖူးတွေ့ရသူတိုင်း၏ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်သည်။

ရဟန်းတစ်ပါးအတွက် ဘာများ လိုသေးသနည်း။ မလိုရုံမက ဂုဏ်မျိုးစုံ ပြည့်လျှံ၍နေသည်။ သို့ရာတွင် ဂုဏ်မျိုးစုံ ပြည့်လျှံရုံမက ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မည့်သူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ အသိုက်အဝန်းတွေ ပြည့်လျှံနေသည်က ခက်သည်။ ပြည့်လျှံသည့်အထဲတွင် ဝန်မင်းသမီး ခင်ခင်ပြုံးကလေးတို့ သားအမိက နေ့ရက်မခြား ဆိုရလောက် အောင်ပင် အစဉ် ဆည်းကပ် ပြည့်လျှံနေသည်က ပို၍ခက်သည်။

“မောင်ပဉ္စင်းကို ဘဝနီးနီးနဲ့ သား တော်ခဲဖူး ထင်ပါရဲ့။ ကြည်ညိုရုံမကဘူး၊ သားအရင်းလိုပဲ ခင်တွယ်မိပါတယ် ဘုရား၊ ဘုရားရှင်ကလည်း ‘ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန’ လို့ ဟောတယ်မဟုတ်ပါလား ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့မှာ သား ကလည်း မထွန်းကားတော့ မောင်ပဉ္စင်းကိုပဲ သားအရင်းလို ခင်တွယ်မိတော့တာပဲဘုရား”

ဟု ဝန်ကတော် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ဆိုသည်။ ရဟန်းတစ်ပါး၊ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို ဒါယိကာမတစ်ဦးက သံယောဇဉ်အမျှင် တွယ်လာပြီဆိုလျှင် သားတန်လျှင် သား၊ မောင်တန်လျှင် မောင်ဟု မိမိတို့ စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ သွင်းကာ ဆွေမျိုးစပ်လာ တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သမီးချောကလေး ခင်ခင်ပြုံးကလည်း ဦးပဉ္စင်းဟု ပီပီမခေါ်။ ဦးဇင်း ဦးဇင်းနှင့် မပီတပီ ပါးစပ်ဖျားကလေး ဖြင့်သာ ခေါ်တတ် ပြောတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း “တပည့်တော်မ” ဟူသော အသုံးမှ “အပြုံး”၊ “အပြုံးကလေး”၊ “အပြုံးကလည်း” ဟူသော ကနွဲ့ကလျ ပုဂ္ဂလိကအသုံးသို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။

အကြောင်းဖြစ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ ဝါစာကမ္ဘာ အကြောင်းတစ်ခုခုပြု၍ ကျောင်းသို့ မပြတ် လာသည်။ လာလျှင် ဆရာတော်ကြီးသို့ ဖူးချင်ယောင်မျှပြု၍ မောင်ပဉ္စင်းထံသို့ ဦးတည်ကြသည်ချည့်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ မလာပြန်တော့ မောင်ပဉ္စင်းက သွားသည်။ ကာမဂုဏ် လေဟုန်ပင့်၍ ညော်သင့်နေမိရှာလေပြီကိုး။

ရိုးရိုး ခင်တွယ်မှုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝန်ကတော်ကြီး၏ တွက်ကိန်းချခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရုပ်ချော ဂုဏ်ထူးရှင်ကလေး ခင်ခင်ပြုံးအတွက် မင်းစိုးရာဇာတို့ အသိုက်အဝန်းတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အမြော်အမြင်ကြီးသော မိခင် ဝန်ကတော်ကြီးက မောင်ပဉ္စင်းအပေါ်တွင် ပို၍ တွက်ကိန်းမိထားဟန် တူသည်။

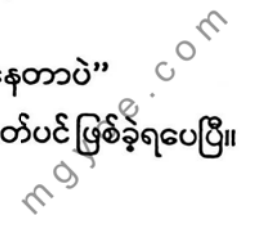
အကြောင်းမူကား ‘ကျောင်းကြီးဖျက်မ’ ဟု ဆိုချင်ဆိုကြစေ။ မိမိတို့ခေတ်တွင် ကျောင်းကြီးဖျက်မဟူသော ဝေါဟာရမှာ မဆန်းလှတော့။ ဆရာတော်သာမက တစ်နိုင်ငံလုံး ရင်ကျိုးသော် ကျိုးကြပါစေ၊ ဘုရင်နှစ်ပါးပင် အပြိုင် ကိုးကွယ်၍ ပညာအရာတွင် စံမတူ ထိပ်သီးဖြစ်နေသော မောင်ပဉ္စင်းအဖို့ မိမိလက်ဝယ်သို့ ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် ရွှေနန်းတော်တစ်ခုခု၌ ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံအမတ်ကြီးလို နေရာမျိုးမှာ ကျိန်းသေလှသည်ဟု တွက်ကိန်းမိထား နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

“သာသနာတော်ဆိုတာ ပျော်ဖွယ်ရာ ကောင်းပေမှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ပုထုဇဉ်သားတွေဆိုတော့ ပျော်ချင်လည်း ပျော်မှာပေါ့။ မပျော်ချင်လည်း မပျော်ဘူးပေါ့။ တကယ်လို့များ မောင်ပဉ္စင်း မပျော်ရင် အိမ်ကိုသာ တန်းလာခဲ့ဘုရား။ မောင်ပဉ္စင်းက ဒါယိကာမကြီးတို့ရဲ့ သားပဲ”

ဟု အဆုံးစွန်စကား နှစ်ကိုယ်ကြား လျှောက်ထားသည်အထိ ခရီးရောက်လာခဲ့ရာက -

“အို ... မယ်မယ်ကလည်း၊ ပြုံးတို့အိမ်ကို မလာလို့ ဦးဇင်းက ဘယ်ကိုများ သွားမလိုကျနေတာပဲ”

ဟု မပွင့်တပွင့် စကားကလေးဖြင့် လေပင့်လိုက်ပြန်သောအခါ ပဉ္စင်းကျော်အဖို့ အရည်ပျော်လှမတတ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ။

အရှင်ဉာဏဓရသည် ဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒပွဲအပြီးတွင် လှမ်းမိသည်ဟုပင် မထင်မိသော ခြေလှမ်းများတွင် ငုံ့လျှိုးသော ဦးခေါင်းဖြင့် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။

‘မိမိတို့အကြောင်းကို ဆရာတော်ကြီး သိနေပါပေါ့ကလား။ ဆရာတော်ကြီးသာမက တစ်ကျောင်းလုံးပင် သိနေပါပေါ့ကလား။ ဖုံးသလိုနှင့် ဖွင့်၊ ဖွင့်မယောင်နှင့် ဖုံးသော ဆရာတော်ကြီး၏ ယနေ့ ဩဝါဒစကားသည် မိမိသို့ တိုက်ရိုက်မိန့်ကြားခြင်းပါတကား။ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလှချည့်’ ဟု အရှင်ဉာဏဓရ တွေးသည်။

မိမိသည် လမ်းနှစ်ခွ၏ထိပ်သို့ ရောက်နေကြောင်း ရှေးမဆွေကပင် စဉ်းစားမိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ လက်ယာဘက်တွင် သာသနာတော်တည်းဟူသော လမ်းဖြစ်၍ သာသနာတော်တွင် ငယ်စဉ် လူမှန်းသိစအရွယ်ကပင် မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ခဲ့ သည်။ မွေ့လျော်၍ ပျော်ပိုက်၍လည်း သာသနာတော်တွင် စိုက်လိုက်မတ်တတ် တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်ဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ရာ သာသနာတော်တည်းဟူသော ဓမ္မရသအပင်ကြီးမှ ချိုမြိန်လှသော အသီးအပွင့်များကို စားသုံးနေရလေပြီ မဟုတ်ပါလော။

သို့ရာတွင် ဤအချိန် ဤအခါရောက်ခါမှ ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် လှပလိုက်လျောသော လက်ဝဲလမ်းတစ်သွယ်ကို တွေ့လာရသည်။ လက်ယာလမ်းကိုလည်း ချစ်၏။ လက်ဝဲလမ်းကလည်း အဆွဲဓာတ်အား ကြီးမားလှပါတိသည်။ ယင်းသို့လျှင် လမ်းနှစ်သွယ်၏ထိပ်၌ မဝေနိုင် မခွဲနိုင် မချိနိုင် မချနိုင် ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ မိမိ၏အကြောင်းများကို ဆရာတော်ကြီးနှင့်တကွ တစ်ကျောင်းလုံးပင် သိလာကြပြီဖြစ်ရာ မိမိသည် လမ်းတစ်သွယ်ကို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ရွေးချယ်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

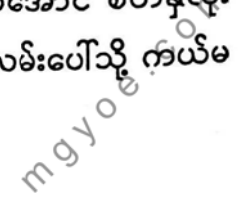
ယင်းသို့လျှင် မချိနိုင်မချနိုင်စိတ်ဖြင့် တစ်နေ့လုံးရှိနေခဲ့ရာမှ ညနေခင်းဘက်တွင်မူ အကြောင်းတစ်ခုခုကို ဗန်းပြ၍ ရောက်လာကြဦးမည်ဖြစ်သော အပြုံးမယ်ကလေးတို့ သားအမိကိုလည်း ရှောင်တိမ်းရင်း ဆိတ်ငြိမ်မှု၏ အင်အားကိုယူကာ အလေးအနက်လည်း စဉ်းစားရန်အတွက် ကျောင်းတိုက်အထက်နားမှ တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် တည်ရှိသော တဝဂ္ဂဘုရားဆီသို့ ထွက်၍လာခဲ့သည်။

ဤနေရာသည် မိမိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စာကျက်ခဲ့သော ဘူမိနက်သန် နေရာဖြစ်၏။ လူသူအရောက်အပေါက် နည်း၍ တိတ်ဆိတ်သည်။ စစ်ကိုင်းတောင်၏ သာယာသော စေတီ၊ ကျောင်းကန်တို့ကို စီး၍မြင်ရ၏။ အလွန်မှ ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်းလျက်ရှိနေသော ဧရာဝတီကိုလည်း အေးချမ်းစွာ မြင်ရ၏။ သို့သော် အခြားကိစ္စ ထွေလာများ ကြောင့် ဤနေရာသို့ မရောက်ခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။

တဝဂ္ဂဘုရားကလေးမှ ရှေးဟောင်း အကြွင်းအကျန်ကလေးများ ဖြစ်ဟန်တူသော ဆည်းလည်း တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးက ဓမ္မတေးကို တီးခတ်၍ အရှင်ဉာဏဓရကို ကြိုဆို၏။ တဝဂ္ဂအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အနည်းငယ် မှောင်လျက်ရှိသောကြောင့် ပါလာသော ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်း၍ ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်သည်။ ပလ္လင်ဟောင်း ကလေးပေါ်မှ ဘုရားရှင်သည် မိမိအား မဟာကရုဏာ မျက်လုံးတော်အပြည့်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေဟန်ရှိသည်။ ထို့နောက် တွင်မူ ပခုံးထက်တွင်ပါလာသော နေကထိုင်ကလေးကို ခင်း၍ ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် ရှေးက မတောင်းခဲ့ဖူးသော ဆုကို တောင်းလိုက်မိသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ တပည့်တော်သည် လမ်းနှစ်သွယ်ထိပ်၌ ဝေခွဲ၍မရနိုင်လောက်အောင် စိတ်နှလုံး အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်လျက် ရှိနေရပါသည်။ တပည့်တော်အား သာသနာတော်တည်းဟူသော လမ်းပေါ်သို့ ကွယ်မ ဆွဲဆောင်တော်မူပါဘုရား။”

အသည်းနှလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လူမကြား သူမကြား ဖွင့်အန်ခွင့်ရလိုက်သောကြောင့် ငြိမ်းချမ်းသက်သာ သယောင် ရှိသွားသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ တရားထိုင်သလို တင်ပျဉ်ခွေပြင်၍ထိုင်ကာ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြုသည်။

အာရုံပြုကောင်းလှ၍ ဘုရားရှင်ဂုဏ်တော်တွင် သဒ္ဓါစိတ် တဖြန်းဖြန်းနှင့် ငြိမ်းချမ်းနေခိုက် “အစိန္တေယျ၊ အပ္ပမေယျ” အစချီကာ သာယာလှသောအသံဖြင့် ဘုရားရှိခိုးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အသံကို ကြားလာရသော ကြောင့် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် နောက်ပိုင်း ဂူဝဆီသို့ လှည့်၍ကြည့်မိလိုက်သောအခါ ဘယ်အချိန်က ဤနေရာသို့ ရောက်လာမှန်းမသိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဂူအဝသာသာ မိမိအနီးသို့ မရောက်တရောက်နေရာတွင် မိမိရှိနေ သည်ကိုပင် ဂရုပြုဟန်မတူဘဲ ပျပ်ဝပ်စွာထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသော်လည်း ဤအမျိုးသမီးသည် မိမိ မရောက်နိုင်ခိုက်တွင် ဤဂူ၊ ဤဘုရားသို့ လာရောက် ရှိခိုးလေ့ရှိနေသူဟု တွေးရသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် ပြန်မှာပဲဟု ဆက်တွေးကာ ဘုရားရှင်ဘက်သို့လှည့်၍ နေမြဲအတိုင်း ဆက်၍ ဘုရားအာရုံပြုသည်။

ထိုအခိုက် အမျိုးသမီး၏ ထူးခြားသော ဆုတောင်းသံကြောင့် ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အံ့ဩလှစွာဖြင့် ရုတ်ခြည်းပင် အမျိုးသမီးဆီသို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်၏။

“ဤကောင်းမှုကြောင့် တပည့်တော်မသည် ယခုဘဝမှစ၍ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းတွင် ရဟန်းလူထွက်မယား မဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား”

မိမိအကြောင်းကိုသိ၍ မိမိကိုစောင်းကာ ဆုတောင်းလိုက်လေသလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် “ဒါယိကာ မကြီး၊ အဲ ... အဲ ... ဒါယိကာမလေး ဆုတောင်းက တယ်ဆန်းပါလားဗျ” ဟု အာမေဠိတံသံဖြင့် အမေးစကား ထွက်သွား မိသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ‘ဒါယိကာမကြီး’ ဟု ထွက်သွားမိရာမှ စူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ချောချောပြေပြေနှင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဒါယိကာမလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် ‘ဒါယိကာမလေး’ ဟု ပြင်လိုက်ရသည်။

ဒါယိကာမလေးက ရှိခိုးပြီး၍ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒါယိကာမလေး၏ လှပပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာ၊ စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာရော အမူအရာပါ တည်ငြိမ်လှ၏။ ဒါယိကာမ လေးဆီမှ ဘာရနံ့မှန်းမသိရသော တသင်းသင်းရနံ့သည် ဝေ့၍လာသည်။ အဘယ့်ကြောင့်မသိ၊ ဤဒါယိကာမလေးကို ကြည့်နေရင်းဖြင့် ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထနေမိသည်။

“ဆန်းချင်လည်း ဆန်းမှာပေါ့ဘုရား၊ နို့ပေမဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒရှိရာ ဆုတောင်းကြတာပဲ”

မှန်ပါ၏။ မိမိရင်တွင်း လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်းထင်၍ ယခုပင် မိမိကိုယ်တိုင် ဖွင့်အန် ဆုတောင်း မိသည့်အသံကို ဤဒါယိကာမလေးများ ကြားလေရောသလားဟု တွေးလိုက်သည်။

“ဒါယိကာမလေးကို ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အလျင်က သတိမထားမိခဲ့ပါဘူး”

“သတိမထားမိလို့ပါ။ တပည့်တော်က ဟိုဘက်နား သီလရှင်ချောင်ကပါ”

“ဦးပဉ္စင်းကိုများ တမင်စောင်းပြီး ဆုတောင်းလိုက်လေသလားဗျာ”

“အရှင်ဘုရားကို စောင်းစရာ မရှိပါဘူး။ အရှင်ဘုရားက သာသနာတော်မှာ အလွန်ပျော်တဲ့ တိပိဋကအကျော်၊ ဓမ္မကထိကအကျော်၊ ကျမ်းပြုအကျော်၊ ပဉ္စင်းအကျော်ပဲဟာ”

“ဒါယိကာမလေးမှာ ရဟန်းလူထွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်များ ရှိနေသလား”

“ခံစားချက်ရှိဖို့ မလိုဘူးဘုရား၊ တွေးကြည့်ရင် အရှင်းကြီး အစင်းကြီးပဲ။ တပည့်တော်အမြင်တော့ လောကမှာ ရဟန်းလူထွက်ထက် မိုက်တဲ့သူ ရှိတောင်မရှိဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်ဘုရား”

“အလို ... ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဗျာ”

“ဘယ့်နှယ် အရှင်ဘုရား၊ သာသနာတော်မှာ တကယ့်ယောက်ျားကောင်းအဖြစ်နဲ့ ဆွမ်းအသင့်၊ ကွမ်းအသင့်၊ နေရာအပြည့်အစုံ၊ ပူဇော်မှုအဖုံဖုံနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပြီးတော့မှ မယားကျွန်း လုပ်မယ်ဆိုတော့ သူ့ထက်မိုက်တဲ့သူ ရှိမှာလားဘုရား”

“ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံမှာ ရဟန်းလူထွက်တွေ အများကြီးပါဗျာ။ လူမိုက်တွေချည်း ဖြစ်ကြရောလား”

“တပည့်တော်အမြင်တော့ လူမိုက်တွေချည်းပဲဘုရား။ သူတို့ကို အားနာလိုသာ တည့်တည့်မပြောကြတာ၊ ကွယ်ရာထောင့်ရာမှာတော့ ရဟန်းလူထွက်မှန်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ အမြဲ ရှုတ်ချခံရတာချည်းပဲ”

“ဂုဏ်နဲ့ဒြပ်နဲ့ ရဟန်းလူထွက်တွေလည်း ရှိပါတယ်ဗျာ”

“သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်နေကြတာပါ။ တပည့်တော် အရှင်းဆုံးတစ်ခု လျှောက်ပါရစေ။ ရဟန်းလူထွက်မှန်ရင် ဘယ့်လောက်ပဲ ဂုဏ်ရှိနေပါစေ၊ သူတို့ကို ရဟန်းလူထွက်၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်လို့များ တည့်တည့်ခေါ်ရင် ခံနိုင်တဲ့သူ ရှိလို့လား ဘုရား”

“မရှိပေဘူးထင်ပါတယ်။ မရှိရုံမကဘူး၊ အချို့များ အဲဒီလို ခေါ်မိ ပြောမိရင် အနာပေါ် တုတ်ကျသလိုတောင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်ကြပါတယ်”

“အဲဒါ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီတော့ တစ်သက်လုံး လိပ်ပြာမလုံရတဲ့ သူအဖို့ လောကမှာ သူ့ထက်မိုက်တဲ့သူ ရှိပါဦးမလား။ လိပ်ပြာမလုံတဲ့ လင်သားရဲ့ မယားဟာ ဘယ့်ကလောက် စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုတာ အလွယ်တကူနဲ့ စဉ်းစား သိရှိနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“သာဓုပါ ဒါယိကာမလေး၊ သာဓု ... သာဓု။ ကျုပ် သိပြီ၊ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါယိကာမလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ။ ကဲ ... ဦးပွင်း ပြန်မယ်၊ ဒါယိကာမလေး ဘုရား အာရုံပြုချင်လည်း ပြုရစ်ခဲ့ပေတော့”

အရှင်ဉာဏစရသည် အမျိုးသမီးလေးကို ဖြတ်ကျော်၍ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့ သည်။ အမျိုးသမီးကလေးက ဦးအကြိမ်ကြိမ်နှိမ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

[၃]

မိမိအကြောင်းကို လူသာမက နတ်များပင်သိလေပြီဟု ယူဆ၍ အရှက်ကြီး ရှက်၊ သံဝေဂ အကြီး ရတော် မူသည်။ တဝဂ္ဂတွင်တွေ့ရသော အမျိုးသမီးမှာ လူမဟုတ်၊ မိမိအား သတိပေးကယ်တင်ရန် ရောက်လာသော တောင်စောင့်နတ်တစ်ပါးဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်နေ့မှစ၍ အရှင်မြတ်သည် တရားပွဲတွင် ကြားနာဖူးတွေ့မှုမှလွဲ၍ နှစ်ဦးချင်းတွေ့ဆုံမှု မှန်သမျှကို ဒါယိကာမများကို အပထား၍ ဒါယကာများကိုပင် တွေ့ဆုံခွင့်မပေးတော့ဘဲ သံယောဇဉ် ယတိပြတ် ဖြတ်လိုက်သည်။ တရားပွဲ၊ ပူဇော်ပွဲများကိုလည်း သတိဖြင့်သာ လက်ခံ၏။

မကြာမီပင် စီစဉ်ထားပြီးအတိုင်း အင်းဝဘုရင်က ကျောင်းတော်ကြီးဆောက်၍ ကိုးကွယ်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ရရှိခဲ့သော ‘တိပိဋကဓရ’ ကို မင်းဆရာ ဖြစ်လာသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်အစီအစဉ်ဖြင့် ထပ်မံ ပြန်ဆိုစေ၍ ‘မဟာ တိပိဋကဓရ’ ဟု မဟာအထွတ်တပ်၍ ထပ်မံ ချီးမြှောက် ပူဇော်သည်။

အင်းဝဘုရင်သာမက ညီတော် စစ်ကိုင်းစားကလည်း စစ်ကိုင်းတွင် ကျောင်းကြီးဆောက်ကာ တောင်းပန်၍ ကိုးကွယ်လာသောကြောင့် အရှင်မြတ်အဖို့ နှစ်ကျောင်းစံဆရာတော် ဖြစ်လာရသည်။ သို့ရာတွင် ငယ်စဉ်ကပင် နိက္ခမ ဓာတ်ခံ ရင့်သန်ခဲ့ပြီးသော ဆရာတော်အဖို့ ယင်းကျောင်းကြီးများကို စွန့်ခွာ၍ စစ်ကိုင်းတောင်အစွန်ရှိ တောင်ဖီလာ ချောင်သို့ တောထွက်တော်မူသောအခါ တောရအကျော် တောင်ဖီလာဆရာတော်ဟု ထင်ရှားလာပြန်သည်။

တောင်ဖီလာဆရာတော်ဘဝတွင် နန်းတွင်းသူတစ်ဦးနှင့် စေလွှတ် အစမ်းသပ်ခံရ၍ ကြီးမားသော သီလသိက္ခာ အစွမ်းကြောင့် လွတ်မြောက်လာသောအခါ ဓားမကူး ဆရာတော်ဟု ကျော်ကြားလာပြန်သည့် အကြောင်းကိုကား ဤ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီတွင် ‘အမှောင်ရိပ်ဝယ်’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ပြီးလေပြီ။

ကြည်ညိုသူ

[၁]

အမည်ရင်းမှာ “ဒေဝ” ဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုသောအခါ “ဗုဿဒေဝ” ဟု အမည်ခံယူ၏။ အကြောင်းမူကား အရှင်သည် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားရှင်တို့အနက်မှ ဗုဿဘုရားရှင်၏ အဖြစ်တော်များမှာ မိမိစရိုက်နှင့် ကိုက်ညီသူဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် မိမိ၏ ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလွန်းသူ၊ သာသနာတော်၏ အနာဂတ်ကို တွေး၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတော်မူလွန်းသူဖြစ်သော ဗုဿအရှင်မြတ်ကို တရစပ် ကြည်ညိုသူဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း မပြတ် သတိရနိုင်ရန် အရှင်မြတ်၏အမည်ကို မိမိအမည်ရှေ့တွင် ဆက်ခံယူခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်ဗုဿဒေဝသည် ငယ်စဉ်ကပင် ရဟန်းကျောင်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ရဟန်းကျောင်းမှ မခွာ တော့ဘဲ တစ်ဆက်တည်းနေခဲ့ ပျော်ပိုက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ကိုရင်ဝတ်ချိန်တွင် ကိုရင်ဝတ်သည်။ ကိုရင်ဘဝမှ မထွက်တော့ဘဲ အသက်စေ့၍ ရဟန်းပြုချိန်တွင် ရဟန်းပြုသည်။

ရဟန်းဖြစ်ချိန်တွင် အရှင်ဒေဝအဖြစ်မှ ဗုဿဒေဝဘွဲ့ကို ခံယူလိုပါကြောင်း လျှောက်ထားသောအခါ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကလည်း သဘောတူသည်။ အကြောင်းမူကား ကိုရင်ဒေဝသည် ပိဋကတ်တော်မှ ဗုဿထေရ ဝတ္ထုလာ ဂါထာ များကို မပြတ်ရွတ်ဆိုသူဖြစ်ရုံမက ဗုဿထေရ အရှင်ကဲ့သို့ပင် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူ၊ အနာဂတ် သာသနာ တော်အရေးကို တွေး၍ စိုးရိမ်နေသူ၊ အခွင့်သာလျှင် သာသနာတော်ကို ပြုစုမည့်သူဖြစ်ကြောင်းကို သိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုရင်ဒေဝသည် ငယ်စဉ်ကပင် အရွယ်နှင့်မမျှ သာသနာတော်အရေးကို တွေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ တွေးဟန်ကား ဂေါတမဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၊ အဆုံးအမတော် တစ်ခုတည်း ဖြစ်ပါလျက် မိမိတို့ လင်္ကာဒီပရီ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား ရဟန်းတော်များသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့ဂိုဏ်း၊ ငါ့ဂိုဏ်းဟု ဂိုဏ်းဂဏများ ကွဲပြား၍ နေရပါသနည်း။

လင်္ကာဒီပ သာသနာတော်သည် ကျွန်းနှင့်ပင် မမျှလောက်အောင် သံဃာတော်တို့ များပြားလှသောကြောင့် စည်ပင်သည်။ ကြီးပွားထွန်းကားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသံဃာတော်များသည် တစုတလုံး တညီ တညွတ်တည်း မရှိကြဘဲ ‘တစ်ကျောင်း တစ်ဂါထာ တစ်ရွာ တစ်ပုဒ်ဆန်း’ ဟု ဆိုရလောက်အောင် ကွဲပြား၍နေကြ

ပေသည်။ ဂိုဏ်းငယ်ဂိုဏ်းများကို ထားဦး၍ ဘုရင် စသော ထိပ်သီးဒါယကာတို့ ကိုးကွယ်သည့် ဂိုဏ်းကြီးများ ပင်လျှင် မဟာဝိဟာရဂိုဏ်း၊ အဘယဂီရိဂိုဏ်း၊ ဇေတဝနဂိုဏ်းဟု သုံးဂိုဏ်း ကွဲပြားလျက်ရှိနေခဲ့ပေသည်။

မိမိသည်ပင် လင်္ကာဒီပ သာသနာတော် တည်ဦးစက သာသနာပြုမထေရ် အရှင်မဟိန္ဒ စတင် တည်ထောင်ခဲ့ သော မဟာဝိဟာရဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်နေခဲ့ရပေသည်။ အရှင်မဟိန္ဒသည် လင်္ကာဒီပ သာသနာတော်ကို တည်ဦးစကမူ အခြားဂိုဏ်းခွဲ မရှိသေးသောကြောင့် 'ဂိုဏ်း' ဟူ၍ရှိခဲ့သေးဟန်မတူ။ မဟာဝိဟာရဟူသည် ကျောင်းတော်ကြီးဟူသော အမည်မျှသာဖြစ်ပေသည်။ နောင်ခါသော်မူ အဘယဂီရိဇေတဝနဟူသောဂိုဏ်းကြီးနှစ်ဂိုဏ်းနှင့် ဂိုဏ်းငယ်ပေါင်းများစွာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သည်းခံမှုကို ထွန်းပြ၍ မာနကို နှိပ်ကွပ်အပ်သော ဂေါတမဘုရားရှင်၏ တစ်ခုတည်းသော အဆုံးအမတော်အောက်၌ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ကွဲပြားနေရပါသနည်း။

ကွဲပြားရုံသက်သက်မျှ မဟုတ်။ တစ်ဂိုဏ်းကို တစ်ဂိုဏ်းက ပုတ်ခတ်၏။ သူ့ဆရာထက် ငါ့ဆရာက သာသည်ဟု ဂုဏ်ပြိုင်၏။ ရဟန်းတို့ပင်ဖြစ်မချည်း။ ဂိုဏ်းဆရာ၊ ဂိုဏ်းသားတို့၏ မျက်နှာများတွင် မာနအဆိုးအငွေ့များကို တွေ့နေ ရ၏။ ရှုတ်ချသံများကို ကြားနေရ၏။ ဤသာသနာတွင် နေ၍ ဤသင်္ကန်းကိုဝတ်ချင်း အတူတူ ဖြစ်ကြပါလျက်ပင် အတူမနေ အတူမစားနိုင်လောက်အောင် ကွဲပြားကြ၏။

ယင်းသို့ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်များကို သာသနာတော်ကိုချစ်သော ကိုရင်ဒေဝသည် ငယ်စဉ်ကပင် စဉ်းစားခဲ့၏။

ငါ၏သာသနာတော်ကို အခြားသူများမဖျက်ဆီးနိုင်၊ ငါ၏သားရဟန်းများသည်ပင် ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မည်ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အနာဂတ် မိန့်ခွန်းတော်တစ်ရပ်ကို သင်အံ တွေ့ရှိရသောအခါ ကိုရင်ဒေဝသည် စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် နာယူခဲ့ရ၏။ စာကြီးများကို သင်အံရ၍ သုတ္တန်ဒေသနာမှ ဖုဿထေရ သုတ္တန်ကို သင်အံ တွေ့ရှိရသောအခါတွင်ကား ကိုရင်ဒေဝသည် စိတ်မချမ်းသာရုံမျှမက အံ့ဩလှစွာဖြင့် နာယူခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမူကား ဖုဿထေရ်ကြီးက အနာဂတ်သာသနာတော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိန့်ကြားပုံများမှာ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူတို့အတွက် ကြက်သီး မွေးညင်း ထလောက်ဖွယ်ရာပင် တိတိကျကျ ရှိလှသောကြောင့်ပေတည်း။

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်တို့ကဲ့သို့ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းအဖြစ် တိတိကျကျ မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးသော်လည်း ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်တို့လို သံဃာတော်များကို ကြည်ညိုလှသူ ဖြစ်ပါသည်။

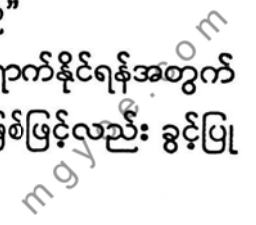
“ကြည်ညိုမှုနှင့် အလားတူပင် သာသနာတော် ခိုင်မြဲမှုကို လိုလားတောင့်တလှသူ ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော် လိုလားသကဲ့သို့ သာသနာတော်ကြီးသည် အရှည် တည်တံ့ခိုင်မြဲပါမည်လား ဘုရား”

“ပဏ္ဍရ ရသေ့ ။ ။ မြင်မြင်သမျှတို့သည် သင်္ခါရတရားသာဖြစ်၍ သာသနာတော်သည်လည်း သင်္ခါရပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတို့သည် အကြင်မျှလောက် တရားကို ကျင့်သုံး၏။ ထိုမျှလောက် ခိုင်မြဲပေလိမ့်မည်”

“အနာဂတ်ကာလ၌ ရဟန်းတော်တို့သည် အရှင်မြတ်တို့ကဲ့သို့ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်သုံးနိုင်ပါမည်လား ဘုရား”

“ကျင့်သုံးကြသည်လည်း ရှိမည်။ မကျင့်သုံးကြမည်လည်း ရှိမည်။ သို့ရာတွင် မကျင့်သုံးသူက များပြားလိမ့်မည်။ ဤသည်ပင်လျှင် သာသနာတော်၏ ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း၊ သာသနာတော်၏ သင်္ခါရ ဖြစ်ပေသည်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ ဘုရားရှင်သည် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော သာသနာ့ပန်းတုံးတိုင်သို့ ရောက်နိုင်ရန်အတွက် တရားကျင့်ရန် လူဝတ်ကြောင့်အဖြစ်ဖြင့်လည်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ တပည့်တော်တို့လို ရသေ့အဖြစ်ဖြင့်လည်း ခွင့်ပြု

တော်မူပါ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်လည်း အကောင်းဆုံးသော ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်များဖြင့် ခွင့်ပြုတော်မူထားပါ၏။ သို့ပါလျက် ရဟန်းအဖြစ်တွင် အဘယ့်ကြောင့် မကျင့်သုံးကြပါသနည်းဘုရား”

“သဒ္ဓါဓာတ်၊ ဝီရိယဓာတ် ဆုတ်ယုတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သာသနာ့ထီးရိပ် ဟူသည် သဒ္ဓါရှိသူတို့ အတွက် တရားကွန်းခိုရာဖြစ်သကဲ့သို့ သဒ္ဓါနည်းပါး လူ့မတရားတို့အတွက်လည်း ခိုနားရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်”

“သို့ဆိုလျှင် အနာဂတ်ကာလ၌ သာသနာတော်၏ ကောင်းမျိုးများ မရှိနိုင်တော့ပါပြီလား။ ဆိုးကျိုးများ ဘက်သို့သာ သက်ဆင်းပါတော့မည်လား ဘုရား”

“ဤသို့ကား မဟုတ်ပါ။ ယေဘုယျကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သာသနာတော်သည် ငှက်ခါးပျံသကဲ့သို့ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ရှိပါလိမ့်မည်။ သာသနာကျိုးကို လျစ်လျူရှုသော သို့မဟုတ် သာသနာတော်ကို မပြုပြင်တတ်သော မင်းတို့လက်ထက်၌ သာသနာတော်သည် နိမ့်တုံရှိ၍ သာသနာတော်ကျိုးကို လိုလား၍ တန်ခိုးကြီးသော မင်းတို့ လက်ထက်၌ သာသနာတော်သည် မြင့်တုံ ရှိပါလိမ့်မည်”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါ အရှင်မြတ်။ သို့ရာတွင် အနာဂတ် ရဟန်းတော်များသည် တရားအတိုင်း မကျင့် သုံးသူက များလိမ့်မည်ဟု အရှင်မြတ် အမိန့်ရှိပါသည်။ အဘယ်ပုံ မကျင့်သုံးကြမည်ကို အနုစိတ် မိန့်ကြားတော်မူပါ ဘုရား”

“သိရလျှင် စိတ်မချမ်းသာဖွယ်မျှသော အကြောင်းရပ်ကို အဘယ့်ကြောင့် သိလိုပါသနည်း ပဏ္ဍရရသေ့”

“တပည့်တော်သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိုယ်ကျိုးကို မေးလျှောက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သာသနာတော်ကို ကြည်ညို၍ သာသနာ့အရေးကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း သိလိုလှပါသည်။ မိန့်ကြားချီးမြှင့်တော်မူပါဘုရား”

“သို့ဆိုလျှင် ယောနိသောမနသိကာရဖြင့် နာယူလေလော့ ပဏ္ဍရရ”

“ကောင်းပါပြီဘုရား”

“ပဏ္ဍရရသေ့ ။ ။ အနာဂတ်ကာလ၌ ရှင်ရဟန်းအများတို့သည် နေရာတိုင်းမှာ စိတ်တိုလေ့ရှိကြလိမ့်မည်။ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အခဲမကျေနိုင်ဘဲ စွဲမြဲစွာ ရန်ငြိုးထားလေ့ ရှိကြလိမ့်မည်။ ဆရာသမား သီတင်း သုံးဖော်များက မိမိအားပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ပစ်လေ့ရှိကြလိမ့်မည်။ မာန်မာနလျော့၍ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ သင့်ပါလျက် မနူးညံ့သည့်ပြင် နေရာတိုင်းမှာ ထန်ချင် မာန်ချင်ကြလိမ့်မည်။ မရှိသောဂုဏ်ကို ရှိဟန်ဆောင်လျက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကြလိမ့်မည်။ ရဟန်းအချင်းချင်း ကိုယ့်ထက်သာလျှင် မနာလို မရှုဆိတ်သော ဣဿာတရားများ တိုးပွားကြလိမ့်မည်။

“အနာဂတ်ကာလ၌ ရဟန်းတို့သည် ဂိုဏ်းဂဏကွဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကွဲသဖြင့် အနည်းနည်း အဖုံဖုံ ဝါဒစုံယူကြ၍ မတူမျှသော ဝါဒရှိရစ်ကြလိမ့်မည်”

စိတ်ဆိုးစိတ်ညံ့တို့သည် ရှိရုံမျှမဟုတ်၊ ဂိုဏ်းကွဲ ဝါဒကွဲနှင့် ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲလိမ့်မည်ဟု မိန့်လိုက်သောအခါ ပဏ္ဍရရ သေ့အဖို့ တုန်လှုပ်လှသဖြင့် “ဘုရား ... ဘုရား” ဟုပင် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

“ပဏ္ဍရရသေ့ ။ ။ အနာဂတ် ရှင်ရဟန်းအများတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က ရေတိမ်ကမ်းနား၌ ကျက်စားသော ဖျံကဲ့သို့ သာမညတရားလောက်၌သာ ကျက်စားနိုင်ပါလျက် လေးနက်သော သစ္စာလေးပါး၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတို့၌ သိပြီးဟုထင်မှတ်၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆ အလေးမပြုကြဘဲ နေကြလိမ့်မည်။ တရားအားထုတ်သူ အချင်းချင်းလည်း မလေးမစား အရေးမထားဘဲ နေရစ်ကြလိမ့်မည်။ ကောင်းစွာ ဟောပြောတော်မူအပ်သော တရားတော်မြတ်ကို ညစ်နွမ်းအောင် ပြုရစ်ကြလိမ့်မည်။

“သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဘက်က ပြောပလောက်အောင် ဂုဏ်မရှိကြ၊ ကျမ်းဂန်ဗဟုသုတလည်း မရှိကြပါဘဲ လျက် သူတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ နှုတ်ကြမ်းအကြမ်းနှင့် ပရမ်းပတာ ပြောဆိုကြကုန်လျက် နောက်လိုက်အင်အား ပေါများသူတွေ ဖြစ်ရစ်ကြပါလိမ့်မည်။

“သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် ကျမ်းဂန်ဗဟုသုတ ဂုဏ်ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ရှက်စိတ်လည်း ရှိကြ၊ ဂုဏ်ပကာ သနနှင့် လာဘ်လာဘကိုလည်း အလိုမရှိကြကုန်သော ရဟန်းတော်တို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောဆိုကြလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ထောက်ခံသူ နည်းပါး၍ အင်အားမရှိသူများ ဖြစ်ရစ်ကြလိမ့်မည်။

“ပညာမဲ့သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ၊ ငွေ၊ လယ်မြေ စသည့် မအပ်သော ပစ္စည်းများသာမက ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့အထိ အလှူခံကြလိမ့်မည်။

“အနာဂတ်ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းညိုကြီးများကို ဝတ်ရုံသုံးစွဲကာ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ အထင်ကြီး လောက်အောင် အံ့ဩဖွယ်ကို ဆောင်ကုန်လျက် ပစ္စည်းလေးပါး လှူအောင် အရိပ်အယောင်စကား ဆွယ်တရား ဟောကြလိမ့်မည်။ အဝတ်အဆင်တို့ လျှပ်ပေါ်လော်လည် မတည်ကြည်ရုံမက အဝါနုရောင် သင်္ကန်းကလေးများ ဖြင့်လည်း ရုပ်ချော ဗန်းပြ လှည့်လည်ရစ်ကြလိမ့်မည်။

“အနာဂတ်ရဟန်းတို့သည် တောရကျောင်းတို့၌ နေဖို့ ပင်ပန်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ရွာနီးကျောင်းတို့၌သာ အနေများကြလိမ့်မည်။ အကြင်နည်းဖြင့် လာဘ်လာဘ ပေါများနိုင်သည်ကို သိ၏။ ထိုနည်းအတိုင်း အတုလိုက်၍ ကျင့်ကြလိမ့်မည်။

“အနာဂတ်ရဟန်းတို့သည် ဒေါသမာနစိတ်တို့ကြောင့် တရား၌လည်းကောင်း၊ လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ် တို့၌ လည်းကောင်း ရိုသေလေးစားခြင်း မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတို့ကို နှိမ်လေ့ရှိကြလိမ့်မည်။ အပူမာ ဒေန သမ္မာဒေဝ”

ပဏ္ဍရရသေ့ ဦးခေါင်းမော့လိုက်သောအခါ အနာဂတ်သာသနာတော်အတွက် စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ မိန့်ခွန်း တော်များကြောင့် မျက်နှာ ညှိုးငယ်လျက်ရှိသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ တပည့်တော် မေးလျှောက်မိသည်မှာ မှားလေပြီလားပင် မသိပါ။ သို့သော် တပည့်တော်တွင် အကြင်မျှလောက် ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်များ ရှိနေပါ၏။ ထိုကုသိုလ်များ၏ အကျိုးကြောင့် အနာဂတ်သံသရာ၌ သာသနာတော်ကို ကယ်တင်နိုင်သောသူ ဖြစ်ရပါလို၏ဘုရား”

ဟု လျှောက်ကြားလိုက်သောအခါ ဖုဿမထေရ်ကြီးက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်၍ ချီးကျူးသည်။

[၃]

ယင်း ဖုဿထေရ် ဝတ္ထုတော်ကို သင်အံ့ရသောအခါ ယနေ့ လင်္ကာဒီပသာသနာ၌ ဂိုဏ်းဂဏဝါဒ အစုံစုံ ကွဲပြား ၍နေခြင်း၊ ရဟန်းများစွာတို့၏ အမူအကျင့်များမှာလည်း ယင်းအနာဂတ်ဒေသနာတော်နှင့် ထပ်တူဖြစ်လျက်ရှိခြင်း တို့ကို တွေ့ရသောကြောင့် အရှင်ဖုဿဒေဝ အံ့ဩရ၏။

အနာဂတ်ကိုဟောသော ဖုဿအရှင်မြတ်ကို ကြည်ညိုသည်။ ကြည်ညိုသောကြောင့်ပင် ဖုဿဒေဝဟု အမည် ခံယူခဲ့သည်။ မိမိအလားတူ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလှသော ပဏ္ဍရရသေ့ကို လေးစားသည်။ လေးစားရုံမျှမဟုတ်၊

mgyc.com

mgv.o.e.com SAMPLE BOOK

ယနေ့ လင်္ကာဒီပသာသနာတော်ကို မင်းတို့၏ အာနိသင်ဖြင့် အားကြီးမာန်တက် ပြုစုပျိုးထောင်လျက်ရှိသော ပရက္ကမဗဟုမင်းသည် ဆုတောင်းအတိုင်းဖြစ်လာသော ပဏ္ဏရရသေ့ပင် ဖြစ်လေသလောဟု စဉ်းစားသည်။ အကြောင်းမူကား စေတနာချင်း တူသည့်အပြင် အမည်အားဖြင့်လည်း ဆင်တူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လင်္ကာဒီပမင်းများသည် သာသနာပြုမင်းဟု အမည်ခံကာ သာသနာတော်ကို စွမ်းနိုင်သမျှ ပြုစုကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ စေတီတည်ခြင်း စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့ရုံမျှသာဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ ဂိုဏ်းဂဏ ကွဲပြားနေခြင်းနှင့် မလျော်သော အမှုအကျင့်တို့မှာကား ရှေးကအတိုင်းသာဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမလာခဲ့။

ပရက္ကမဗဟု မင်းကား မညီမညွတ်သော ဂိုဏ်းကြီး သုံးဂိုဏ်းကို မင်းမိန့်ဖြင့် တညီတညွတ် ဖြစ်စေသည်။ အဘယ်မျှ ကြီးမြင့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ မာနကြောင့်၊ ဒေါသကြောင့် မညီညွတ်နိုင်ခဲ့ပါသော် မိမိ၏ သာသနာ့ အာဏာစက်မှလွတ်ရာ လူထွက်ခြင်း၊ တောထွက်ခြင်း စသည်ဖြင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ကြွကြပေတော့။

အဝတ်အရုံ အနေအထိုင်၊ အဆည်းအကပ် စသည်ဖြင့် တရားတော်နှင့်မလျော်သော အပြုအမူများကိုလည်း ပြုပြင်စေသည်။ ထို့ကြောင့် အရင်းလဲသော် အဖျားထင်းဖြစ် ဆိုသကဲ့သို့ ဂိုဏ်းကြီးများ ညီညွတ်သောအခါ ဂိုဏ်းငယ် ဂိုဏ်းမွှားများ ပြိုပျက်ကုန်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် လင်္ကာဒီပ သာသနာတော်သည် ဘုန်းကြီး၍ စေတနာမှန်သော ပရက္ကမဗဟု မင်းကြီးလက်ထက်၌ တရားတော်နှင့်အညီ တစ်ပြေးညီဖြစ်လေသောကြောင့် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသော အရှင်ဗုဒ္ဓဒေဝက သာဓု အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သည်။

မိမိမူကား အခြေခံပရိယတ္တိပညာများ သင်ကြားပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ မြင်ကြားရသမျှ စိတ်မချမ်းသာဖွယ် တို့သာဖြစ်သော ကျောင်းကြီးကန်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်တို့မှ ရုန်းထွက်လိုသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိအတွက် ပင်ရင်းအလုပ်ဖြစ်သော ပဋိပတ္တိအလုပ်တွင် အားထုတ်လိုသောကြောင့်လည်းကောင်း ပင်ရင်း မဟာဝိဟာရ ကျောင်းတော်ကြီးမှ ဆရာတော်များကို ခွင့်ပန်၍ မဟာစေတီ၏ မနီးမဝေးဖြစ်သော တောရကျောင်းငယ်၌ တရားနှလုံးဖြင့် သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

တစ်နေ့သုံးကြိမ် ဘုရားရှိခိုး၍ ဆွမ်းစားချိန်၊ ကျိန်းစက်ချိန်များမှတစ်ပါး ကျန်သောအချိန်များတွင် တရားအားထုတ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးရာ၌ နံနက်အရုဏ်တက် တစ်ချိန်၊ ညဉ့်တစ်ချိန်နှင့် ကျန်သောတစ်ချိန်မှာ ညနေ ညဉ့်ပိုင်းတွင် မဟာစေတီသို့ သွားရောက်ရှိခိုးသော တစ်ချိန် ဖြစ်၏။

လင်္ကာဒီပ မဟာစေတီတော်မြတ်မှာ တစ်ကျွန်းလုံး ဦးခိုက်ရာ နာမည်ကြီးလှ၏။ မဟာတပ်ရလောက်အောင် လည်း ကြီးမားသည်။ တန်ခိုးကြီးသည်၊ ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟုလည်း နာမည်ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် မဟာစေတီသို့ အရှင်ဗုဒ္ဓဒေဝ ပုံမှန် သွားရောက်ရှိခိုးခြင်းမှာကား နာမည်ကြီးသောကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ တန်ခိုးကြီးသော ကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ ရည်မှန်းချက် နှစ်ခုကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ခုမှာမဟာစေတီသည် ဓာတုဝင်အရဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်မွေတော်တို့ ကိန်းဝပ်ရာဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုလှသော မိမိအဖို့ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်မွေတော်များနှင့် တိုက်ရိုက် ထိတွေ့ ရှိခိုးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ခုမှာ မဟာစေတီနှင့် မိမိ၏ တောရကျောင်းသည် မဝေးလွန်း မနီးလွန်းသောအရပ်၌ တည်ရှိပေရာ တစ်နေ့လုံး တရားအားထုတ်ရာ၌ ကျန်းမာရေးအတွက် အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် ဣရိယာပထ မျှတစေရန် ဖြစ်သည်။

mgv.o.e.com

ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် မေတ္တာပို့သည်။ မေတ္တာပို့ပြီးလျှင် ငယ်စဉ်ကပင် ပုံမှန်ရွတ်ဖတ်လာခဲ့သော မိမိ၏ သာသနာတော်စွဲ ဖုဿထေရဝတ္ထုဂါထာတော်များကို ရွတ်မြဲဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သာသနာသမ္ဘဝေ လောကဿ ဝုဗ္ဗိဘဝတုသဗ္ဗဒါစသော သာသနာတော် ကြီးပွားစေကြောင်း၊ ကွဲပြားနေသော ဂိုဏ်းဂဏများ ညီညွတ်ကြပါစေကြောင်း၊ သာသနာတော်ကို ပြုပြင်ရန်မှာ ဓမ္မစက်မျှဖြင့်တော့ ရနိုင်ဖို့ မမြင်၊ အာဏာစက်ဖြင့် ပြုပြင်မှသာ ရနိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်ကို အာဏာဖြင့် ပြုပြင်နိုင်သော မင်းကောင်းမင်းမြတ်များ ထွက်ပေါ်လာပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ၏ ဆုတောင်းအတိုင်း မင်းကောင်းမင်းမြတ်များသည် သာသနာတော်ကိုသာ မဟုတ်၊ လောကကိုလည်း မိမိရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမြဲဖြစ်သည်။

ယခုအခါ၌မူ အရှင်ဖုဿဒေဝသည် မိမိဆုတောင်းအတိုင်း ပြည့်လာသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်လှ၏။ အကြောင်းမူကား ယခု တက်ရောက်လာသည့် ဘုန်းကြီးသော ပရက္ကမဗာဟုမင်းကြီးသည် ကွဲပြားနေသော ဂိုဏ်းများ၊ သံဃာများကို ညီညွတ်စေရုံမျှမက တရားနှင့်စပ်၍ လိုအပ်သမျှကို ပြုပြင်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခုတစ်လော၌ လင်္ကာဒီပ ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေခဲ့သည်မှာ ရက်အတန်ကြာပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မိုးကြီး အဆက်မပြတ် ရွာသည်။ မရွာလျှင်လည်း စွေနေ၏။ လေပြင်းတို့ တိုက်ခတ်သည်။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ ကျိုးပြတ်သည်။ လမ်းခရီးများ ပျက်စီးကုန်သည်။

မဟာစေတီသို့သွားနေကျ လမ်းကလေးသည်လည်း ရွံ့ဗွက်ရေအိုင်တို့ကြောင့် ရေးရေးမျှသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်သည် သွားနေကျ မိမိအဓိဋ္ဌာန်ကို တစ်ရက်မျှ မပျက်စေရ။ လေမိုးအကြားမှပင် ကြိုးစား သွားရောက်ဖူးမြော်သည်။

ရာသီဥတုသာယာလျှင် မဟာစေတီသည် ရဟန်းရှင်လူ ဘုရားဖူးသူတို့ဖြင့် စည်ကားမြဲဖြစ်သော်လည်း ယခုတစ်လောတွင်မူ မိုးဒဏ်လေဒဏ် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် မဟာစေတီတွင် လူသူကင်းဆိတ်လျက်ရှိသည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ယနေ့တွင်လည်း မဟာစေတီသို့ ရောက်သောအခါ မိမိမှတစ်ပါး ဘုရားဖူးသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရ။ လူသံသူသံမရှိလျှင် ဘုရားဖူးရသည်မှာ ပို၍ အာရုံယူနိုင်သောကြောင့် အရှင်မြတ် ဝမ်းမြောက်သည်။

ထို့နောက် အာရုံခံတန်ဆောင်းတစ်ခု၏ တစ်နေရာမှနေ၍ အရှင်မြတ် ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဘုရားရှိခိုးရန် ထိုင်လိုက်သောအခါ တန်ဆောင်းနှင့် စေတီအကြားရှိ ရင်ပြင်တွင် မိုးလေတို့ကြောင့် လှည်းကျင်းမည့်သူ မရှိ။ အမှိုက်သရိုက်တို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် တံမြက်လှည်းကျင်း၍ စေတီတော်ဝတ်ကို ပြုဦးမှဟု အာရုံကပ်လိုက်သည်။

ယနေ့ ဘုရားရှိခိုးရသည်မှာ အာရုံယူ၍ ကောင်းလှ၏။ စေတီတော်မှ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်မွေတော်များသည် မြူးကြွ၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင်ကို လွှတ်၍ အပူဇော်ခံသည်ဟု အရှင်မြတ်၏အာရုံတွင် ထင်မြင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အခါတိုင်းထက် ပို၍ ဘုရားရှင်ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုကာ လေးလေးတွဲတွဲ ရှိခိုးသည်။ ဖုဿထေရ ဂါထာများကို ရွတ်သည်။ မေတ္တာပို့သည်။

မေတ္တာပို့ရာ၌ သာသနာတော်ကို အာဏာစက်ဖြင့် ပြုပြင်လာသော ပရက္ကမဗာဟု မင်းကြီးအား သာသနာတော်ကို ခိုင်မြဲစွာ ဆက်လက်၍ ပြုပြင်နိုင်ပါစေကြောင်း၊ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေကြောင်း သီးသန့် အာရုံညွတ်၍ ပို့သည်။

ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှအတန်းဝေပြီးသော အခါ အာရုံကပ်ထားသည့် အတိုင်း စေတီတော်ရင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို မတတ်နိုင်စေကာမူ မိမိအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရင်ပြင်မှ အမှိုက်သရိုက်များကို တန်ဆောင်းတွင် အသင့်ရှိနေသော တံမြက် စည်းဖြင့် လှည်းကျင်းသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ယနေ့ စေတီတော်ဝတ်များ ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ပြန်ဖို့ရန်သာ ရှိတော့၏။ သို့ရာတွင် မပြီးစီးနိုင်သေးသော ကိစ္စတစ်ရပ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပေါ်ပေါက်၍လာသည်။

ပေါ်လာဟန်ကား မျောက်ညိုကြီးတစ်ကောင်သည် တစ်နေရာမှ နွားချေးများကို ပွေ့ပိုက်၍ ပေါ်လာကာ အရှင်မြတ် လှည်းကျင်းထားအပ်သော ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ဖြန့်ကြဲလာသည်ကို တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်မြတ်သည် ဤနေရာ ဤစေတီတစ်ဝိုက်တွင် ကူးလူးဆက်ဆံလာခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်၏။ စေတီတော်ဝန်းကျင်တွင် တောရိပ်တောင်စွယ်တို့ ရှိသော်လည်း မျောက်ရှိသည်ဟု မသိဖူးခဲ့ရ။ မျောက်ကြီးမှာလည်း ကြီးမားလှစွာ၏။ လေမိုးတို့ထန်ခိုက်တွင် တစ်နေရာမှ ရောက်လာလေသလောဟု စဉ်းစားရ၏။ မျောက်သည် ဆော့တတ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိလှည်းကျင်းထားသည့် နေရာကိုမှ နွားချေးတို့ ဖြန့်ကြဲရာလေသလော၊ မိမိကို ကျီစယ်လိုသလောဟု အရှင်မြတ် စဉ်းစားကာ နွားချေးတို့ကို ထပ်မံ လှည်းကျင်းပစ်သည်။

သို့သော် ဤမျှဖြင့် မပြီးသေးပေ။ လှည်းကျင်းပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်နေရာမှ နွားအိုကြီးတစ်ကောင် ပေါ်ပေါက်၍လာပြန်ကာ အရှင်မြတ် လှည်းကျင်းထားသည့် နေရာပေါ်တွင်ပင် နွားချေးများ နေရာအနှံ့ ယိုချလာပြန် သောကြောင့် ဖြစ်၏။ နွားအိုကြီးမှာလည်း မြင်နေကျ နွားများနှင့်မတူ။ ကြီးမားလှသည်။

သည်ကနေ့အဖို့မှာ အဆန်းအပြားတွေ တွေ့နေရပါပေါ့ကလားကရီ - ဟု အရှင်မြတ် စဉ်းစား၏။ ငါ့သီလ၊ ငါ့သမာဓိကို ဤသတ္တဝါတွေက စမ်းသပ်နေကြလေရောသလားဟုလည်း အရှင်မြတ် တွေးသည်။ စမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ မစမ်းသည်ဖြစ်စေ မိမိပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကိစ္စကိုတော့ ပြီးစီးအောင် ပြုရပေတော့မှာပဲဟု အားသစ်ကာ နွားချေး များကို ထပ်မံ လှည်းကျင်းပစ်ပြန်သည်။

သို့သော် ဤမျှလည်း မပြီးပြန်သေးပေ။ လှည်းကျင်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုပင် ဘယ်က ပေါ်လာ မှန်းမသိသော လူနာအဟန်ဖြင့် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်သည် တစ်နေရာမှ ရွံ့ညွှန်တို့ကို ခြေတရွတ်ဆွဲကာ အရှင်မြတ် လှည်းကျင်းထားအပ်သော နေရာပေါ်သို့ ပေကျဲလာပြန်စေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ တရွတ်ဆွဲရင်း စောင်းကန်း စောင်းကန်းနှင့် အရှင်မြတ်ကို ကြည့်သွားသော စူးရှသည့် မျက်လုံးများမှာလည်း မသင်္ကာဖွယ်ရာ မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြ၏။

မျောက်ကြီး၊ နွားကြီးတို့ ကြီးမားသကဲ့သို့ပင် ဤဒါယကာကြီးမှာလည်း ကြီးမားထွားကျိုင်းလှစွာ၏။ ကြီးမား ထွားကျိုင်းရုံမျှမက ရုပ်ရည်ကလည်း ဆိုးရွား အကျည်းတန်လှစွာ၏။ ဘုရား ... ဘုရား ... လူရိုးရိုး၊ တိရစ္ဆာန်ရိုးရိုးတွေမှ ဟုတ်ကြပါလေစဟု အရှင်မြတ် တွေးမိလာသည်။

တွေးမိသည့်အတိုင်းပင် အမျှ ... အမျှ ... အမျှ ...၊ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေဟု အမျှဝေ မေတ္တာ ပို့ပြီးနောက် “အသင်တို့သည် လူသတ္တဝါ၊ တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါ ရိုးရိုးမှ ဟုတ်ကြလေစ” ဟု ဒါယကာကြီးသို့ ကြည့်ကာ နှုတ်မှ အမေးစကား ထွက်လာမိသည်။

ထိုအခါ အရပ်ဆိုး ဒါယကာကြီးထံမှ “အရှင်မြတ် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါသည်” ဟု တုံ့ပြန်စကား ပြောကြား လာသံ ကြားရ၍ အံ့ဩရသည်။

“လူပုဂ္ဂိုလ်ရိုးရိုး မဟုတ်ခဲ့ပါသော် သာသနာတော်ကို နှောင့်ယှက်တတ်သူကား မာရ်နတ်ဖြစ်၏ဟု ကျမ်းဂန်များ တွင် သင်ကြား သိရှိရပါသည်။ အသင်သည် မာရ်နတ်ပင် ဖြစ်လေရောသလော”

“အရှင်မြတ် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါသည်”

ထိုအခါတွင်ကား ဖုဿဒေဝ အရှင်မြတ်သည် ဝမ်းမြောက်တက်ကြွလွန်းသဖြင့် ဒါယကာကြီး၏ အနီးသို့ပင် တိုး၍သွားသည်။ မာရ်နတ်ပင်ဖြစ်စေ၊ အဘယ်သူပင်ဖြစ်စေ မိမိအား “အရှင်မြတ်” ဟု သုံးနှုန်းသော လေးစားမှုကို တွေ့ရသဖြင့်လည်း အရှင်မြတ် အားတက်သည်။

“ငါသည် နေ့စဉ်ပြုအပ်သော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တို့ကို သင်တို့အား ပေးဝေသူ ဖြစ်ပါ၏။ ရပါသလော”

“ရပါ၏”

“သို့ဆိုလျှင် ငါ့အား ကျေးဇူးတစ်ရပ် တုံ့ပြန်ပါလော့။ ငါသည် ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုလှသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိအာရုံကို မပြတ်ပွားထုံသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ငါတို့မှာ ဘုရားရှင်ကို ကိုယ်တိုင် သိမိလိုက်သူမဟုတ်၍ စိတ်ကူးဖြင့်သာ အာရုံပြုရပါသည်။ အသင်သည် မာရ်နတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသော် ဘုရားရှင်အား သိမိလိုက်သူဖြစ်၍ ငါ့အား ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြစေလိုပါသည်။ ပြပါရန် ငါ တောင်းပန်ပါ၏”

“ပြဖို့ရန် တာဝန်မကြီးလှပါ အရှင်မြတ် ။ ။ သို့ရာတွင် အရှင်တို့သည် ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ ဘုရားရှင်အမှတ်ဖြင့် ငါ့အား ဦးတိုက်ရှိခိုးမည်ကိုကား စိုးရိမ်လှပါသည်”

“မျက်လုံးဖြင့် ဖူးတွေ့ရလျှင်ပင် ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ၊ ရှိမခိုးစေလိုသော် မခိုးပါ”

“အရှင်ကဲ့သို့ပင် တောင်းပန်၍ ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြခဲ့ရဖူးသူကား ဥပဂုတ္တ အရှင်မြတ်ပါတည်း။ ထိုအရှင်သည် ငါ့အား ရှိမခိုးပါဟု ပဋိညာဉ်ပေးပြီးပါလျက် ရှိခိုးသောကြောင့် ငါ့မှာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရဖူးပါသည်”

“မခိုးပါဟု ငါ ပဋိညာဉ် ထပ်၍ပေးပါ၏”

“သို့ဆိုလျှင် ဖန်ဆင်း၍ပြပါမည်။ မျက်လုံးဖြင့်သာ ကြည်ညိုပါလေလော့။ ဘုရားရှင်၏ နောက်ပါ သံဃာ တော်များတွင် အရှင်မြတ် ကြည်ညိုလှသော ဖုဿမထေရ်ကြီးလည်း ပါရှိပါလိမ့်မည်။ အာရုံပြုပေတော့”

ထို့နောက်တွင်ကား ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင် တစ်ပြိုင်နက်လွှတ်၍ မိမိ၏ စိတ်ကူးမျက်စိထဲမှ မပြတ် အာရုံပြုခဲ့သော ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်ထက် အဆရာထောင်မက သပ္ပာယ်လှစွာသော ဘုရားရှင်၏ပုံတော်သည် အရှင်မြတ်၏ရှေ့တွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်ပေါက်၍လာသည်။ ဘုရားရှင်၏ နောက်တော်မှ တပည့်သံဃာတော် တန်းကြီးသည်လည်း အမြောက်အမြား ပါရှိ၍ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်လျက်ရှိသော အရှင်တစ်ပါးသည်ကား မိမိ ကြည်ညိုလေးစားခဲ့သော ဖုဿမထေရ်ကြီး ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု တွေးမိသည်။

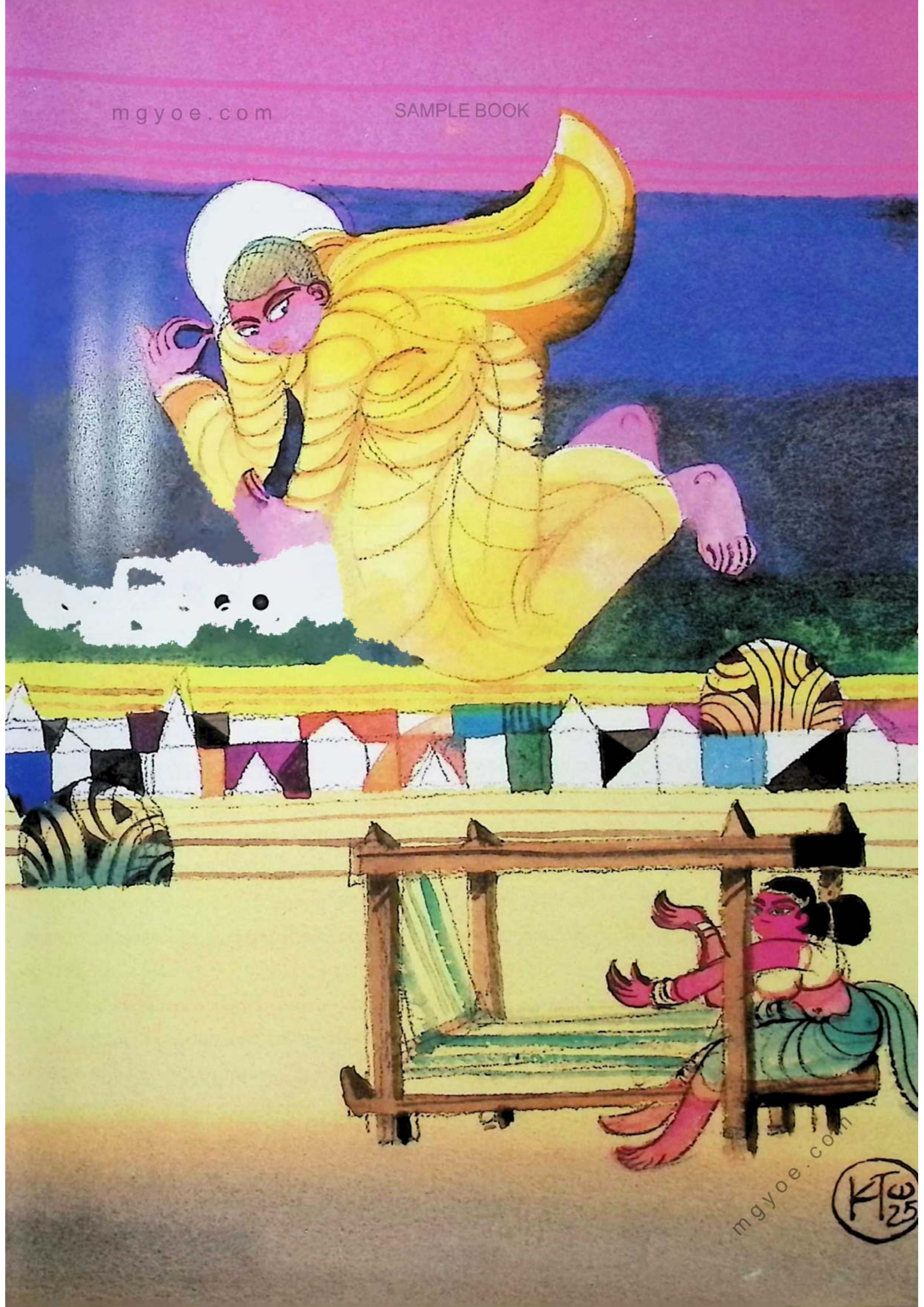
တစ်သက်ပတ်လုံး ထုံ၍လာခဲ့သော အရှင်ဖုဿဒေဝ၏ ဗုဒ္ဓါနုဿတိအာရုံသည် အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ပြီဖြစ်၏။ မာရ်နတ်ဆိုသည်ကို သတိမရ။ ထားခဲ့မိသော ပဋိညာဉ်ကိုလည်း သတိမရ။ မမှိတ်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ဖူးမြော်သည်။ အရှင်၏ လက်နှစ်ဖက်သည် တစ်သက်လုံး ထုံလာအပ်သော အလေ့အထကြောင့် မြောက်လာသည်ကို သတိမရ။ မြောက်လိုက်မိသည်ကိုလည်း သတိမရ။ နဖူးအပြင်သို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ ဖန်ဆင်းအပ်သော ဘုရားရှင်ပုံတော် ပျောက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ပျောက်သွားသည်ကိုလည်း သတိမရလိုက်။ အကြောင်းမူကား ဘုရားရှင်၏အာရုံဖြင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်တွင် ဗုဒ္ဓါနုဿတိအာရုံမှ ဆက်နွယ်အပ်သော

mgvooe.com SAMPLE BOOK

ပီတိတွေ ဝေဝေဖြာဖြာ ထွက်ပေါ် ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းပီတိကိုပင် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ သမာဓိမှ ဝိပဿနာသို့တင်၍ ရှုနေကျအတိုင်း ရှုပွားလိုက်သောအခါ ထိုနေရာတွင်ပင် တရားသားမြောက်၍ အရဟတ္တ ဖိုလ်တည်းဟူသော သံသရာထွက်ပေါက်သို့ ရောက်သတည်း။

လူပြန်တော်

[၁]

သူတို့ကို လွယ်လွယ်ခေါ်လိုသူတို့က “ဘုန်းကြီးလူထွက်”၊ “ရဟန်းလူထွက်” ပဲဟု ခေါ်သည်။ အားနာပါးနာနှင့် ချီးချီးမြှောက်မြှောက်ကလေး ခေါ်လိုသူတို့က “လူပြန်တော်” ဟု ခေါ်သည်။ အပြောင်ခေါ်လိုသူတို့က “ဘကလထ” (ဘုန်းကြီးလူထွက်) ဟု ခေါ်သည်။

ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ဘုန်းကြီးလူထွက် လူပြန်တော်ဆိုသည်မှာ အတော်ခက်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ခက်ပုံ အမျိုးမျိုး ရှိသည်။

ပထမခက်ဟန်ကား ရဟန်းဘဝတွင် ရဟန်းအကျင့်တရားနှင့်အညီ နေထိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မနေသည်ဖြစ်စေ ရဟန်းဟူသည် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ ကြည်ညိုစေမှုကိုသာ သတိပြု၍ နေထိုင်ရသူများဖြစ်လေရာ ရဟန်းဘဝတွင် ကိုယ်ဟန်ကလေး ညှိုးညှိုးယိုယို၊ မျက်နှာပေးကလေး လွှာလွှာချချနှင့် နေခဲ့ရသောအကျင့်မှာ လူ့ဘဝရောက်လာသောအခါတွင်လည်း ရုတ်ခြည်း ဖျောက်ပစ်နိုင်ဖို့ ခက်လေရာ လူ့အဝတ်နှင့် ရဟန်းပုံစံပေါက်နေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဒုတိယခက်ဟန်ကား ရဟန်းဘဝဟူသည် ရုန်းမှု၊ ကန်မှု၊ လှုပ်ရှားမှု အလုပ်ဟူ၍ မရှိဘဲ အေးအေးနေ၊ အေးအေးစား၊ အေးအေးစားဆိုရာတွင်လည်း ထမင်းပွဲရှေ့ရောက်သည်တိုင်မှ မစားသေးဘဲ လက်တွင်းသို့အရောက် ထည့်ကာ ကပ်လာမှ စားခဲ့ နေခဲ့သူများဖြစ်ပေရာ လက်ကြောတင်းမှ ထမင်းတစ်လုတ်စားရသော လူ့ဘဝသို့ ရောက်လာသောအခါ များသောအားဖြင့် ဆရာယောင်ယောင်၊ သမားယောင်ယောင်နှင့် အံ့မဝင်ခွင်မကျနိုင်ဘဲ အပျင်း ထူတတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

တတိယအခက်ကား ရဟန်းလူထွက်ဟူသည် “ဘုန်းကြီးလူထွက် ပေါ့ပျက်ပျက် ဟင်းချိုရေသွက် အသောက်ခက်” စသည်ဖြင့် လူ့ဘဝ၏ အရှုတ်ချခံ လူတန်းစားပင် ဖြစ်၏။ အဘယ်မျှ ကြီးမြင့်နေသူပင်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းလူထွက်ဟူသော အဖြစ်ကြောင့် မည်သူကမျှ သူတို့အပေါ်တွင် စိတ်ဝမ်းချချ ဘဝင်မကျနိုင်ကြသည်ကို သူတို့သိသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ သူတို့ကို ရဟန်းလူထွက်မှန်း မသိအောင်၊ ရဟန်းလူထွက် မဟုတ်လေယောင်ဆောင်ရသည်မှာ ဒုက္ခကြီးတစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိတော့သည်။

သို့သော် ရဟန်းလူထွက်ထက် ခက်သောသူများ ရှိနေသေး၏။ တရားသမား လူထွက်၊ တရားလူထွက် ပေတည်း။

တရားလူထွက်ဟူသည် ရဟန်းလူထွက်လောက် မများပြား၊ ရှားပါးလှသောကြောင့် “တရားလူထွက်” ဟူသော ဝေါဟာရကို အချို့ ကြားဖူးကောင်းမှပင် ကြားဖူးပေမည်။ ရှိသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

တရားလူထွက်ဟူသည် တကယ့်တရားသမား ရဟန်းဘဝမှ ထွက်လာသော ရဟန်းလူထွက်သော်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ လူဝတ်ကြောင်သော်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ရဟန်းလူထွက်အကြောင်းကို ဤမျှ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နေသည်မှာ ရှုတ်ချလိုသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဤဝတ္ထု၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အကျင့်နာမည်ကျော် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီး၏တပည့် တကယ့်ရဟန်း၊ တကယ့်ဆရာသမား စူဠကဿပ ရဟန်းတော်၊ ရဟန်းလူထွက်ဆိုသော် ကိုစူဠကဿပ၊ အူကြောင်ကြောင် လူပျင်း အကျင့်ပျက် ကိုစူဠ၏ အကြောင်းရပ်ပါတည်း။

[၂]

နာမည်ကျော် အရှင်မဟာကဿပကြီး၏ အနွယ်ကိုလိုက်၍ အရှင်မဟာကဿပ၏ ညီများ၊ တူများ၊ အမျိုးအဆွေများသည် သာသနာတော်သို့ ဝင်လာကြသည်။ ဘမျိုးဘိုးတူ ဆိုသကဲ့သို့ပင် ပညာကျော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၏ တပည့်များ ပညာကြီးကြသလို၊ တန်ခိုးကျော် အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တပည့်များ တန်ခိုးကြီးကြသည့်နည်း၊ အကျင့်ကျော် အရှင်မဟာကဿပ၏ တပည့်များလည်း အကျင့်သိက္ခာတွင် နာမည်ကြီးကြသည်။

ကြီးသင့်ပါပေ၏။ အကြောင်းကား အရှင်မဟာကဿပ၏ တပည့်မှန်လျှင် အရှင်မဟာကဿပကြီးကဲ့သို့ ဓုတင် ၁၃ ပါးစလုံးကို မဆောင်နိုင်ဦးတော့၊ ဆောင်နိုင်ခက်သော ဓုတင်အကျင့်ကို သူတစ်ပါးထက်တော့ ခေါင်းတစ်လုံး သာအောင် ဆောင်နိုင်ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ အရှင်မဟာကဿပကဲ့သို့ပင် တောတွင်သာ အနေများပြီး တောပျော် ရဟန်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ဆွမ်းကောင်းဆွမ်းမွန်ကို မရေတွက်၊ အရှင်မဟာကဿပကဲ့သို့ပင် ဘုရားရှင်ချီးမွမ်းသော ဆွမ်းခံသမှု ပြုသူချည်းဖြစ်သည်။

စူဠကဿပ ရဟန်းတော်သည်လည်း တကယ့်ရဟန်းရှင်ပင် ဖြစ်ပါပေ၏။ သို့သော် သူ့အကျင့်က ထက်ဝက် အံ့ချော်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သင်္ကြန်အမြောက်အကျင့်ဟု ဆိုနိုင်စကောင်း၏။ သင်္ကြန်အမြောက်ဟူသည် တကယ့်အမြောက်ကဲ့သို့ ဒိန်းခနဲမြည်နိုင်သော်လည်း အဆန်ကား မပါ။ အရှင်စူဠကဿပ၏ အကျင့်အဆင့်သည် လည်း ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရကို ရှုမြင်သည့် ဝိပဿနာမပါ။ သမထ အဆင့်မျှသာတည်း။

မဇ္ဈိမတိုက်၌ သမထလုပ်ငန်းဟူသည် မှိုင်းမှုန်ပြာရီ ပဝေဏီမှစ၍ အဆက်အနွယ် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှ၏။ တရားရှာသော မဇ္ဈိမတိုက်ဖွား သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ဥရုဝေလတွင် အာဠာရနှင့် ဥဒကသမထ ဆရာကြီးများအထံ၌ သမထလမ်းဆုံးအထိ သင်ခဲ့ ကျင့်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့နောက်မှသာ မိမိကိုယ်ပိုင် သစ္စာလမ်းစဉ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန် အမြင်ပေါက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ယင်းသို့ဖြင့် သမထ၏ အသုံးဝင်ပုံကိုသိသော ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏ သစ္စာလမ်းစဉ်တွင် မိမိ၏ထုံးနည်းအတိုင်း မှီးလိုသောသူများကို မှီးစေကာ သမထလမ်းစဉ်ကို မပစ်ပယ်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် သမထ၏ အဆန်မပါသော တစ်ခြမ်းပဲ့ အနှစ်သာရကိုသိ၍ အသံရော အဆန်ပါ ပါစေသော ဝိပဿနာလုပ်ငန်းကို တစ်ဆင့်တက်စေသည်။ တွဲဖက်ပေးသည်။

အကြင်ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပထမအဆင့်အနေဖြင့် သမထချည်းသက်သက် ကျင့်လိုသော် ကျင့်နိုင်၏။ ကျွဲကူးရေပါ ဆိုသကဲ့သို့ သမထရော ဝိပဿနာပါ တွဲဖက်၍ ကျင့်လိုသော် ကျင့်နိုင်၏။ သမထစခန်း ပေါက်ရောက် ပြီးသည့်အခါကျမှ ဝိပဿနာသို့ တစ်ဆင့်တက်လိုသော် တက်နိုင်၏။ ဝိပဿနာချည်းသက်သက် ကျင့်လိုသော် ကျင့်နိုင်၏။ ယင်းသို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်မှန်ဦးသို့ လမ်းစုံဖွင့်ပေးထားပေရာ ဖွင့်ပေးထားသည့်အတိုင်းပင် မိမိနှစ်သက် သလို ရဟန်းတို့ လမ်းစုံကျင့်ကြသည်။

အရှင်စူဠကဿပကား သမထသမားတည်း။ သမထအဆင့်တွင် ပျော်မွေ့နေသူတည်း။ သာမန်အဆင့်မျှ မဟုတ်၊ နာမည်ကျော် အောင်ခြင်းရှစ်ပါးမှ နန္ဒောပနန္ဒနဂါးဆိုးကြီးကို နှိမ်နင်းရာ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ် အသုံးပြုသော စတုတ္ထဈာန်အဆင့်အထိ အဆင့်မြင့်မြင့် ကျင့်သုံး အောင်မြင်ပြီးသော ရဟန်းတော်ပေတည်း။

ခက်သည်ကား အရှင်စူဠကဿပက ဝိပဿနာ နိဗ္ဗာန်လမ်းစဉ်သို့ မကူးရက် မကူးနိုင်သေးဘဲ သူ့သမထကို သူ စွဲမက်ခင်တွယ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ခက်သည်ဆိုသော် သမထဟူသည် လမ်းဆုံးသို့ရောက် သည်ဆိုသည့်တိုင် လောကီနယ်ပယ်တွင်သာ ရှိလေသေးရာ ခိုင်မြဲမှုအတွက် တစ်ဆိတ်ကလေးမျှ စိတ်မချရသော ကြောင့်တည်း။

စိတ်မချရသော ထုံးဟောင်းသက်သေတွေ မြောက်မြားစွာရှိ၏။ အထင်ရှားဆုံးသော သက်သေကား မိဖုရား၏ မလျော်သော အမြင်အာရုံကြောင့် အလာတုန်းက ကောင်းကင်မှ ဈာန်ပျံလာပြီး အပြန်တွင်မူ ခြေကျင်လျှောက်ရသော ဘုရားလောင်း ဟရိတစ ရသေ့ကြီးပေတည်း။

ဘုရင်ကိုးကွယ်သော ဟရိတစ ရသေ့ကြီးသည် မိမိ၏ သမထတန်ခိုးဖြင့် နန်းတော်သို့ ကောင်းကင်မှသာ ဈာန်ပျံ၍ လာမြဲဖြစ်၏။ တစ်နေ့ နန်းတော်သို့အလာတွင်မူ လေသာပြတင်းမှ နန်းတွင်းသို့အဝင်၌ အဝတ်အဆင် မသေသပ်မှုကြောင့် ကိုယ်လုံးပေါ်သွားသော မိဖုရားအလှကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်ရသောအခါ အရင်းအမြစ်သို့ မလိုက်ဘဲ သမထဖြင့် အတင်းဖိနှိပ်၍ထားအပ်သော ကိလေသာအခိုးတို့ ကိုယ်တွင်းမှ ထောင်းခနဲထလာ၍ ကြိုးစား ရသမျှ ဈာန်ကလေး တစ်ချိတည်း လျှောကျကာ နန်းတော်မှအပြန်တွင် ခြေကျင် ပြန်ရလေတော့သည်။

နောက်ထပ် ဈာန်လျှော နာမည်ကျော်တစ်ဦး ရှိသေး၏။ “ဟဲ့ ... ကိုရင်၊ ဈာန်သိပ်မကစားနဲ့ ကန်းမနဲ့ ညားသွားမနော်” ဟူသော ဆရာ၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဈာန်ကစားလွန်းသဖြင့် ကန်းမနှင့်ညားရသော ကိုရင်ကလေး၏ အကြောင်းရပ်ဖြစ်သည်။

သမထကြောင့် ရရှိလာသော ဈာန်ကလေးဖြင့် တမြူးမြူး တကြွကြွဖြစ်ကာ ကောင်းကင်တွင် ဈာန်ကစား လွန်းသော တပည့် ကိုရင်ကလေးအား ဆရာက ဆုံးမသည်ကို နားမထောင်၊ ဈာန်ကစားရင်း ဟင်းရွက်ခူးနေသော ရက်ကန်းသည် အမျိုးသမီးကလေး၏ အညှအထေနှင့် တွေ့သောအခါ ဈာန်လျှောလေတော့သည်။ ယင်းအမျိုးသမီး ကလေးနှင့် ညားပြီး အခိုက်အလှည့်မသင့်၍ ရန်ဖြစ်ရင်း ရက်ဖောက်တံနှင့် ပစ်မိသောကြောင့် အမျိုးသမီး မျက်စိ တစ်ဖက် ကွယ်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ ဆရာစကား မှန်လေခြင်းဟု နောင်တရလေတော့သည်။

ယင်းသို့လျှင် မြေလျှိုးမိုးပျံ ဈာန်သမထဘဝမှ လျှောကျသော ဖြစ်ရပ်များမှာ ဈာန်ပျံသူတွေ ပေါလှသော ကြောင့် သီဟိုဠ်တစ်ကျွန်းလုံး နေပြောက်ပင်မထိုးဟု ကျော်ကြားခဲ့သော သီရိလင်္ကာ သာသနာတော်သမိုင်း၌ ပေါများ လှပေ၏။

ယခု အရှင်စူဠကဿပသည်လည်း သမထယာဉ်ပျံ ဈာန်သမားအဆင့်မျှသာ ရှိသေး၍ အရှင်စူဠကဿပအဖို့

ဝိပဿနာမုခ်ဦးသို့ မကူးရက်နိုင်သေးသော အကြောင်းနှစ်ရပ် ရှိနေ၏။ တစ်ကြောင်းမှာ မဇ္ဈိမ၏ အစဉ်အလာစွဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်စွဲဖြင့် သမထမျှကို အထင်ကြီးနေခြင်းဖြစ်၍ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ‘မမြင်ဖူး မူးကိုမြစ်ထင်’ ဟု ဆိုရအံ့ သကဲ့သို့ ဈာန်ချမ်းသာမှုကိုပင် တကယ့်သုခ၊ တကယ့်ပျော်မွေ့ဖွယ်ကြီးပမာ အထင်ကြီးနေရှာမိခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ဝိပဿနာဉာဏ်တံခါး ဖွင့်ပေးမည့်ဆရာနှင့် အလိုက်သင့် မတွေ့သေးသောကြောင့်ဟုလည်း သက်သက်ညာညာ ဆိုနိုင်ရာ၏။

ယင်းသို့ ဈာန်ကလေးတကြွကြွ၊ သမထတန်းလန်းနှင့်အခိုက်မှာပင် ဒုက္ခတွေ့ရလေတော့သည်။ တွေ့လို၍ တွေ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပထမသော် ဒုက္ခသည်ပင် သုခလေလား ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ တစ်စတစ်စနှင့်မှ ဒုက္ခတွင်းသို့ သက်ဆင်းရလေတော့သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ဖော်ပြပါ ဟရိတစရသေ့ကြီးဖြစ်ရပ်နှင့် ဆင်ဆင်ဖြစ်၏။

[၃]

အရှင်စူဠကဿပ၏ ဆွမ်းခံအိမ်များအနက် ဆွေတစ်စမျိုးတစ်စ တော်စပ်သူ ပန်းထိမ်သည် ဒါယကာကြီး တစ်ဦး၏သမီးမှာ အရှင်စူဠအား လူ့ဘဝကပင် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင်နေခဲ့သူ ဖြစ်၏။

အကြင်ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အပေါ်၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်လာပြီဆိုလျှင် ကြောင်လက်သည်းကဲ့သို့ မွေးရာပါ သဘာဝလက်နက်များကို ထုတ်၍သုံးတတ်သည်။ ယင်းလက်နက်များသည် စူးရှ ပြင်းထန်သော်လည်း သာမန်ယောက်ျားတို့ မြင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းတို့သည်ကား ခန်းခနဲပြောခြင်း၊ မထိတထိကြည့်ခြင်း၊ မထိတထိ ကပိုကရို ဝတ်ဆင်ပြခြင်း၊ ရယ်သွမ်း သွေးခြင်း၊ မကောက်တကောက် စိတ်ကောက်ဟန်ပြုခြင်း၊ ငိုချင်ပြုခြင်း စသော ကိုယ်ပိုင်လက်နက်များ ဖြစ်သည်။ ‘မာယာလေးဆယ်’ ဟု အမည်ပေး၏။ ‘မိန်းမလက်နက် အင်ရှစ်ချက်’ ဟုလည်း ခေါ်၏။ သူတို့ဒဏ်ခံရသဖြင့် ရှုတ်ချလိုသူတို့ကမူ ‘မာယာလေးဆယ်၊ ပရိယာယ်တစ်သိန်း၊ အပလိန်းအနန္တ’ ဟု လွန်လွန်ကျွံကျွံ ပြော၏။

ဤသည်တို့ကား ဒုတိယတန်းစား လက်နက်များမျှသာဖြစ်၍ တကယ်လိုအပ်သည့်အခါမှ ထုတ်၍သုံးသော ပထမတန်းစား လက်နက်ကြီးများလည်း ရှိနေပေသေးသည်။

ငှက်ဆင်ချီ၍ တောထဲသို့ရောက်သွားကာ တရားရှင်ရသေ့ကြီးကိုသာ အားထားရတော့မည်ဖြစ်သော ဥတေန ဘုရင်၏မိခင်ကေသနီမိဖုရားသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တရားအားထုတ်လာသဖြင့် ဣန္ဒြေရင့်ကျက် တင်းမာလျက်ရှိသော ရသေ့ကြီးအား နောက်ဆုံးလက်နက်ဖြစ်သော ‘မလျော်သော နေထိုင်ခြင်း၊ မလျော်သော ဝတ်ရုံခြင်း’ တို့ဖြင့် တိုက်ခိုက် ဆွဲဆောင်လိုက်သောအခါ သမထနယ်သား တစ်ဦးမျှသာဖြစ်သော ရသေ့ကြီးမှာ ဈာန်လျှော့ခဲ့ရရှာသည် မဟုတ်ပါ လော။

ထို့ကြောင့် အဘယ်မျှ ခိုင်မာရင့်ကျက်ပါသည်ဆိုစေ၊ ရွံ့ဖြင့်သာ ဝိတ်ဆိုအပ်သော အပေါက်ကဲ့သို့ သမထ နယ်သားမျှသာဆိုလျှင် မိန်းမတစ်ညှုစာမျှ၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတ ပြောရမည်ဆိုလျှင်လည်း အမျိုးသမီး သမထတရားသမားဆိုပါက ယောက်ျားတစ်လှည့်စာမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

“ရဟန္တာဈာန်ပျံ့မို့ ခံနိုင်မည်လား” ဟု ဝိဇယမင်းသားကို အမိဖမ်းလိုသော မယ်ကုဝဏ်က ကြိမ်းသည်။ ရဟန္တာဆိုလျှင် ဟုတ်ပါ၏။ ဈာန်ပျံ့မျှသော အရှင်စူဠအဖို့ကား ဆွမ်းခံဆွမ်းလောင်းရင်း တစ်ချိန်ချိ အညှုမျှဖြင့်ပင် နောင်တော့နောင်တော်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လူ့ဘဝသို့ တုံးခနဲ ရောက်ခဲ့ရသတည်း။

သမီး၏ မေတ္တာရှင်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ မွန်ရည် ဖျတ်လတ်ခဲ့သော မောင်စူဠ၏ ယခင်က အစွမ်းအစ ကလေးများကို သိခဲ့ မြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍လည်းကောင်း အမျိုးသမီးမိဘများက မောင်စူဠ အိမ်ပေါ်ရောက်လာသည်ကို အလိုက်သင့် လက်ခံခဲ့ကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရဟန်းလူထွက်ဆိုသည်မှာ အတော် ခက်သည်။ ရဟန်း လူထွက်ထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုယ်ဟန်သေသေ မျက်နှာနေစင်းစင်းနှင့် အချိန်ရှိသမျှ သမထတရား ရှုပွားလေ့လာ ဝါသနာစွဲခဲ့သော တရားလူထွက်မို့ ပို၍ခက်သည်။

ခက်ဟန်ကား အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျားတို့ လုပ်အပ်သော အလုပ်မှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမျှ လက်ကြောတင်း အောင် မလုပ်ချင်။ လုပ်လည်း မလုပ်တတ်။ အပျင်းထူသလို ဖြစ်လာသည်။ ပြုတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ရဲခဲ့ပြီးသော ဈာန်စည်းစိမ်ကလေးကို တမြို့မြို့ စားမြို့ပြန် ဖိမ်ခံသည်။ အချိုးမကျသော ရဟန်းလူထွက်ဟန်ဖြင့် အဝတ်အဆင် အချိုးမကျ၊ အနေအထိုင် မဟန်သည်ကလည်း ရှိသေးသည်။

သည်တော့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် အပထား၍ မိဘအလုပ်တွင် ကူဖော်လောင်ဖက်မျှ မရလေသောအခါ ယောက္ခမ ကြီးများ၏ မျက်ထောင့် တညိုညို၊ အလိုမကျ၊ တဖွဖွ တစောင်းစောင်းနှင့် အကြိမ်းအမောင်း အဆူအပူကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှလိုလို ခံလာရသည်။

‘မလုပ်မကိုင် အလကား တမင် ဖျင်းလှချည့်ဟု၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ မတရားအစဉ် ညည်းလိုက်ပုံက၊ အများ မြင်ပြင်းအောင်ပခွင့်မကျေ အတူတူ၊ မကြားချင်ရင် ဆင်းပေတော့တဲ့၊ မင်းအမေဟာ အင်မတန်ဆူ’ ဟု စာသမား ရဟန်းလူထွက်ပီပီ မယားကိုသာ ကွယ်ရာတွင် ညည်းတွားပြောဆိုရလေတော့သည်။

မှန်ပေ၏။ မကြားတကြားနှင့် စောင်းမြောင်း၍ အိမ်ပေါ်မှ မောင်းအချခံနေရသည်မှာ များလှပေပြီ။ မယား ကလည်း ချစ်သည်ဆိုခဲ့ပေမဲ့ တကယ်ဆိုတော့ သူ့မိဘများဘက်သာ ရှိနေသည်။

ထို့ထက်ဆိုးသည်ကား ‘ဘုန်းကြီးလူထွက် ပေါ့ပျက်ပျက်’ ဆိုသည့်အတိုင်း မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့် ပျင်းရံ ပျင်းရံမျှသာ မဟုတ်၊ လူပျင်းတို့၏ အောက်ဆွဲလမ်းစဉ်အတိုင်း လူပျင်း လူဖျင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းကာ အကျင့် ပျက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သာမန် အကျင့်ပျက်ရုံ မဟုတ်၊ လူလိမ် လူလှည့်စား သူခိုးဘဝသို့ပင် ရောက်လာ၏။

ထိုအခါတွင်ကား ယောက္ခမကြီးများက ပြောင်ပြောင်ပင် နှင်ချလိုက်ပြီဖြစ်၍ တွယ်ရာမဲ့ကာ သူခိုးဘဝ၊ လောင်းကစားသမားတို့ဘဝ၊ သေရည်သမားတို့ဘဝ၊ အောက်တန်းလောကတွင် ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစားကာဖြင့် လူညံ့လူဆိုး အကြီးစားဘဝသို့ပင် ရောက်လာသတည်း။

သူခိုးဘဝ ဆိုသည်ကလည်း ‘ပညာ’ ဟူသည် ရှိပေသေး၏။ ဥပမာအားဖြင့် အကင်းပါးရမည်၊ ကျင်လည်ရမည်၊ ဖျတ်လတ်ရမည်၊ ရဲရင့်ရမည်၊ ကျီးလန်အစာစားဆိုသော ဘဝမို့ လူသာမန်တို့ထက် ပို၍ သတိရှိရမည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်နေရာ ဘယ်အလုပ်တွင်မှ အချိုးမကျခဲ့သော ကိုစူဠအဖို့ သူခိုးဘဝသို့ ရောက်နေ၍ သူခိုးဆိုရမချည်း၊ အဘယ်ပုံ အချိုးကျကာ သူခိုးအရာ ဝင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

အဖြေကား သူခိုးအဖြစ်တွင် လွယ်လွယ်နှင့် အဖမ်းခံရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူခိုးဟူသည် ထိုစဉ်က ရာဇဂြိုဟ်၏ တရားဥပဒေအရ လူသတ်ကုန်း ကြိုးစင်သာတည်း။ သာမန် အသတ်ခံရရုံမျှ မဟုတ်သေး။ ဆိုးချင်မိုက်ချင်သူတို့ ကြောက်လန့်စေရန် လူသတ်ကုန်းမပို့မီ လမ်းဆုံလမ်းခွတို့၌ ကားကြက်၍ ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ဆိုသကဲ့သို့ ကြိမ်ဒဏ်အရိုက်ခံရဦးမည်။

သူခိုးဟူသည် သေဒဏ်အထိ သတ်မှတ်ထားသော ပြစ်မှုကြီးဖြစ်ရာ ထိုခေတ်ပြည်သူတို့ အလွန်ရှုတ်ချသော အလုပ်ဖြစ်၏။ တကယ့်သူခိုးကြီးမဆိုထားဘိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကလေး ဆောက်ရာတွင် ဘုရင့်သစ်ကလေး၊ ဝါးကလေး တစ်စွန်းတစ်စ ယူမိသောကြောင့် တရားရှင် ရဟန်းတော်ပင်လျှင် ခိုးပြစ်ဖြင့် စွပ်စွဲခံရကာ ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်နှင့် ပြဿနာကြီးဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူကြည်သော၊ ပြည်သူမုန်းသော သူခိုးဟူသည် ကိုစူဠတို့လို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သူခိုးမျိုး အပထား၍ ဘုရင့်ဘဏ္ဍာ၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာ၊ သူတစ်ထူးဘဏ္ဍာ မှန်လျှင် တိတ်တခိုး ခိုးသော၊ ဝှက်သော၊ ကဲ့သော သာမန်သူခိုးပင်လျှင် အင်မတန်ရှားသည်။ မနေနိုင်၍ သူခိုးဓားပြ လုပ်စားပြီဆိုလျှင်လည်း တောထဲတွင် ဂိုဏ်းနှင့် အုပ်နှင့်၊ အင်နှင့်အားနှင့် တစုတဝေး လုပ်စားတတ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကိုစူဠတို့လို သူခိုးတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီဆိုလျှင် လမ်းဆုံလမ်းခွတို့တွင် ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်သောပွဲ ဟူသည်မှာ ပြည်သူတို့ တစုတဝေး ရှုတ်ချကြည့်ရှုကြသော ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွမျှသာမက အချို့က သင်္ချိုင်းကြိုးစင်အထိပင် လိုက်၍ကြည့်ကြသည်။

ဤတွင် လမ်းဆုံတစ်နေရာ၌ ကားစင်အတင်ခံရကာ ကြိမ်ဒဏ် တရွမ်းရွမ်းနှင့် ဒုက္ခကြီးရောက်လျက်ရှိနေရှာ သော တပည့်ကျော်အား ဆရာဖြစ်သူ အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက ဆွမ်းခံကြွလာရင်းနှင့် မရှုရက် မမြင်သာ တွေ့ကြုံရပါလေ၏။

တွေ့သော်လည်း မတတ်နိုင်၊ ကယ်နိုင်ခွင့်မရှိ။ တစ်ချိန်က ကောင်းကင်ဈာန် တကြွားကြွားနှင့် တရားသမားကြီး ဖြစ်ခဲ့သော တပည့်အား ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာရပါလိမ့်ဟု ကရုဏာဓမ္မဖြင့်သာ ရင်တမမ ကြည့်ရှုနေရရှာသည်။

သို့ရာတွင် တပည့်ဟူသော မေတ္တာဓမ္မဖြင့် စွမ်းနိုင်သမျှ ကူညီရန် လက်မရွံ့များအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသော အခါ ထင်ရှားသော ဆရာတစ်ပါးဖြစ်သည့်အတိုင်း လက်မရွံ့များက ကြိမ်ဒဏ်ကိုရပ်၍ အရှင်မဟာကဿပအား ဆီးကြို အရိုအသေပြုကြသည်။

“ဒါယကာတို့ ။ ။ တာဝန်မကြီးလျှင် ရာဇဝတ်သားအား တရား အနည်းငယ် ဟောခွင့်ပြုစေလိုပါသည်”

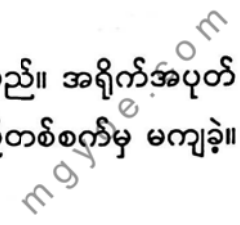
“ဟောတော်မူပါဘုရား၊ ကြိုးစင်တင် တံကျင် အလျှိုခံရတော့မည့်သူဖြစ်၍ သံဝေဂရဖို့ တရားနာရန် သင့်လျော် လှသူ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

အရှင်မဟာကဿပ ရောက်လာစဉ်ကပင် ကိုစူဠ မြင်သော်လည်း ရှက်လှသဖြင့် မျက်နှာကို လွှဲထားသည်။ ယခု မိမိအနီးသို့ ဝင်လာသောအခါ ရှက်ရုံမျှမက ဆရာနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရသောကြောင့် ဦးခေါင်းစိုက်ကာ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားသည်။

ဆရာကို မြင်လိုက်သောအခါ မျက်စိအလည်ကြီး လည်ခဲ့မိသော မိမိဘဝကို သတိရသည်။ သင်္ကန်းတော်ရောင် ကို မြင်လိုက်သောအခါ မိမိ၏ ရဟန်းဘဝနှင့် စွန့်ပစ်မိခဲ့လေသော တရားအလုပ်ကို သတိရသည်။

“တပည့် ။ ။ ဘယ်လိုများဖြစ်လာရပါလိမ့်၊ အံ့ဖွယ်ပါတကား”

“မြင်တော်မူသည့်အတိုင်းပါဘုရား” ဟု ဆိုနှင့်နေသော အသံဖြင့် လျှောက်ထားသည်။ အရိုက်အပုတ် အညှဉ်းဆဲခံရစဉ်က ‘မိုက်လှတဲ့အကောင် ခံထားကွ’ ဟူသော ဇွဲနှင့်မာန်နှင့် ခုခံ၍ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျခဲ့။

ဆရာကိုမြင်ရ၍ ဆရာ၏ ကရုဏာမေတ္တာကို ခံယူရသောအခါတွင်မူ အသည်းနှလုံးအထိ ယူကျုံးလိုက်ဆူလာသဖြင့် မှေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်တွေတွေကျသည်။

“တပည့်။ ။ အပြစ်လုပ်လျှင် ခံရမည်မှာ ဓမ္မတာတည်း။ သို့သော် သင့်မှာ အားကိုးရာရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။ သင်ကျင့်ခဲ့သော တရားဟူသည် သင်အားထားရာပင် မဟုတ်ပါလော။ ကျင့်ဆဲ မဟုတ် သင့်အဖို့ ကျင့်သုံးပြီး ရရှိထား ခဲ့ပြီးပင် မဟုတ်ပါလော။ ထိုတရားထက် အားထားဖွယ်ရာ အခြားမရှိတော့”

“မှန်လှပါ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ဘုရား ။ ။ တပည့်တော် သတိရပါပြီ”

“အိမ် ... ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ။ ကြိုးစားပေတော့ တပည့်” ဟု မိန့်ကြားကာ ဆရာ မျက်နှာလွှဲ သွားသည်။

မှန်လှပေ၏။ မျက်စိလည် သတိမေ့လျော့၍ မဆိုင်သည့်နေရာရောက်ကာ မဟုတ်တာတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရသော် လည်း ကိုစူဠကား တရားတည်းဟူသော လက်နက်ထူးပိုင်ရှင် မဟုတ်ပါလော၊ မဟုတ်ခဲ့ပါလော။ တရားဟူသည် သတိမေ့လျော့ကာ မလိုချင်မှ မလုပ်ချင်မှသာရှိစေ၊ ရောက်အပ်ပြီးသော အဆင့်သို့ကား လိုချင်လာသောအချိန်၌ အလွယ်တကူပင် ရအပ် ရောက်အပ်နိုင်သည်သာတည်း။

အရှင်စူဠကဿပ ရောက်အပ် ရအပ်ခဲ့ပြီးသော တရားဟူသည် ဝိပဿနာ မပါ၊ သမထအဆင့်မျှသာ ရှိသည်ဆိုစေ၊ ဝိပဿနာနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍သာ သူ့ကို ရှုတ်ချရသော်လည်း လူသာမန်တို့အဖို့မူ နားလည်ဖို့မျှပင် ခက်လှစွာသည့် ကြီးမားသော အဆင့်ပေတည်း။

အကြောင်းမူကား ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ သုခဝေဒနာဟူသည် စိတ်၏ ခံစားမှုမျှသာ ဖြစ်၏။ မြင့်မား သော ခံစားချက်သည် သူ့အောက်နိမ့်သော ခံစားမှုဝေဒနာကို လွှမ်းမိုးနိုင်နင်းမြဲ ဖြစ်သည်။ မင်း၏စည်းစိမ်သည် ဆင်းရဲသား၏ စည်းစိမ်ထက် ကြီးမား၏။ မီးမြှိုက်ခံရသော ဝေဒနာသည် နေပူထက် ကြီးမားသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ စတုတ္ထဈာန်ဝင်စားကာ ကောင်းကင်ပျံနိုင်သည်အထိ ဝသီဘော်ကြီးမားခဲ့သော စိတ်ခံစားမှု ဟူသည် တရားနယ်ပယ်၌ အမြင့်မားဆုံးအဆင့် မဟုတ်စေကာမူ အများနားလည်သော လောကနယ်ပယ်မှ ခံစားမှု ဝေဒနာမျိုးစုံထက်မူ မနှိုင်းယှဉ်စလောက်အောင် မြင့်မားသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာအရှင် ကျောခိုင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ညွှန်ကြားခဲ့သော ဆုံးမစကားအရ သတိရကာ အလေ့အထုံ ဝသီဘော်ရှိခဲ့ပြီးသော စတုတ္ထဈာန်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ခံစားမှုကြီးမားသော သတိဖြင့် ပြန်လည်ရှုပွား စူးစိုက် လိုက်သောအခါ ရုတ်ခြည်းပင် ပင်ကိုတရားအဆင့်သို့ ရောက်ရှိ ရရှိလာသည်။

အဖြေကား ကြိုးဒဏ်၊ ကြိမ်ဒဏ် ပြုမူချင်သမျှကို ပြုမူကြပေရော။ ခံစားတတ်သည့် တစ်ချောင်းတည်းသော စိတ်ကို ကေဂုတာယာဉ်သို့ တင်လိုက်မိပြီဖြစ်၍ စိုးစဉ်းမျှ မဖြူလာ မနာကျင်တော့ပြီတည်း။

လက်မရွံ့တို့သည် တာဝန်အတိုင်း လုပ်မြဲအလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်၏။ ရိုက်မြဲ ဆက်ရိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ယခင်က တစ်ချက်ရိုက် တစ်ခါအော်၊ တစ်ကြိမ်ရိုက် တစ်ကြိမ်တွန့်ဖြင့် နာကျင်မှုပုံစံမျိုးစုံကို တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ နာကျင်မှုဟူ၍ လုံးဝမပြတော့ဘဲ သစ်ပင်သစ်တုံးကို ရိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့ရ သောကြောင့် လက်မရွံ့တို့ အံ့အားသင့်ကြသည်။

တန်ခိုးတော်သခင် အရှင်မဟာကဿပကြီးကပင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုမူပေးခဲ့ပြီလောဟု စဉ်းစားကြသည်။ ရာဇဝတ်သားပင်ဖြစ်စေကာမူ အရှင်စူဠကဿပ၏ မိုးပျံမြေလျှိုး တန်ခိုးထက်ခဲ့သည်ဆိုသော သတင်းစကားများ ကိုလည်း သူတို့ ကြားသိခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။

ကိုစုဋ္ဌ၏ ကိုယ်ဟန်နှင့် မျက်နှာကလည်း ရှေးကနှင့်မတူတော့၊ သမထတန်ခိုးဖြင့် စိတ္တဇရုပ်တို့ လွှဲပြောင်းဆောင်ယူထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေနှင့် ဝင်းကြည်၍နေသည်ကိုလည်း တွေ့လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရိုက်နှက်ရင်းတန်းလန်းနှင့်ပင် လက်မရွံ့များရော ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်များပါ အံ့ဩဘာနန်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်းရှိလေပြီလောဟု ဘုရင်သို့ သွားရောက် လျှောက်ထားကြသောအခါဝယ် ဗိဇ္ဇိသာရဘုရင်အဖို့ သောတာပန်အဆင့်သို့ ရောက်ပြီးသူဖြစ်၍ တရားဓမ္မဘက်သို့ သက်ဝင်နိုင်သူလည်းဖြစ်၊ လေးစားအပ်သော အရှင်မဟာကဿပနှင့် စပ်လှာသည်လည်းဖြစ်သောကြောင့် “လွတ်ပစ်လိုက်ကြ၊ ချမ်းသာပေးလိုက်ကြ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သေမိန့်ပေးပြီးသူကို ကယ်တင်နိုင်သူကား ဘုရင်သာတည်း။

ယင်းသို့လျှင် ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် ကိုစုဋ္ဌအား သွားရောက်လွှတ်ကြစဉ်မှာပင် ပရိသတ်အလယ်သို့ ဘုရားရှင်ကြွရောက်လာသဖြင့် ကိုစုဋ္ဌရော ပရိသတ်ပါ ဘုရားရှင်အား ဝပ်တွားရှိခိုးကြသည်။

“ဒါယကာတို့ ။ ။ ဃရာဝါသတည်းဟူသော တောအုပ်မှ ထွက်မြောက်ပြီးသူဖြစ်ပါလျက် ဃရာဝါသတောအုပ်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက် ဒုက္ခရောက်ရရှာသော ဤသူကို ရှုကြလော့”

အကြင်သူတစ်ယောက်သည် သာသနာတော်တည်းဟူသော အေးရိပ်သာသို့ ရောက်လာပြီးသည်ဆိုလျှင် ထိုသူအား သာသနာတော်မှ ပြန်လည် မဆုတ်နစ်လိုတော့သည်မှာ ဘုရား အစရှိသော ဆရာအရှင်တို့၏ မေတ္တာအစဉ်အလာ ဖြစ်ပေ၏။ သာသနာတော်သို့ ရောက်ပြီးပါလျက် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်ဆိုလျှင် မလွဲသာ၍သာ ကြည့်နေရသော်လည်း ကရုဏာရှေ့ထား သနားလိုက်ကြရသည်သာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဘုရားရှင်၏ ယင်းစကားတော်သည် ကိုစုဋ္ဌအား ရှုတ်ချလိုသည်ကား မဟုတ်၊ သာသနာတော်သို့ ရောက်ပြီးပါလျက် လူထွက်ကြသော ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်သာသနာ အစဉ်အဆက် ရဟန်းလူထွက် လူပြန်တော် ဘာကလထ များသို့ သတိရကြစေရန် ရည်ညွှန်းအပ်သော ကရုဏာမိန့်ခွန်းတော် ဖြစ်သည်။

“စုဋ္ဌကဿပ ။ ။ သင်သည်ကား အသိခေါက်ခက်နှင့် အဝင်နက်နေသူမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ နိဗ္ဗာန်ပန်းတိုင်သို့ လက်တစ်ကမ်းမျှဖြင့် လှမ်းကိုင်နိုင်သူဖြစ်ပါလျက် သတိစွန့်ပစ် ဆုတ်နစ်နေသူမျှ ဖြစ်ပေသည်။ ရရှိပြီး တရားအစဉ်တွင် သင်၏ရလက္ခဏာယာဉ်တင်၍ ဆင်ခြင်ရှုပွားလေလော့”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ စုဋ္ဌကဿပအဖို့ အခြေခံရှိပြီးသူဖြစ်၍ ရုတ်ခြည်းပင် လောကီနယ်မှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ကိုစုဋ္ဌသည် အရှင်စုဋ္ဌကဿပ ဖြစ်သွားပြန်၏။ သို့ရာတွင် သာမန် လောကီဈာန်ရှင်အရှင်စုဋ္ဌ မဟုတ်တော့၊ ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာ အရှင်စုဋ္ဌကဿပ ပေတည်း။

အပြုံး

[၁]

“သည်သူငယ်ကြောင့် ခက်တော့သည်” ဟု ကိုယ်တော်ကြီးက ညည်းညူတော်မူလိုက်၏။

ညည်းညူသူကား သက်တော်ရှည် အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးဖြစ်၍ “သည်သူငယ်” ဟု အခေါ်ခံရသူကား ဘုရားရှင်၏ လက်ကသုံးတောင်ဝှေး အလုပ်အကျွေး အရှင်အာနန္ဒာပင်တည်း။

ကိုယ်တော်ကြီးက အရှင်အာနန္ဒာကို အလွန်ချစ်သည်။ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အကျွမ်းဝင်သည်။ ရင်းနှီးသည်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်သောကြောင့် မိခင်သည် သားဖြစ်သူအား စိမ်းသံပါလေမည်ကြောင့် အမည်ကို တည့်တည့်မခေါ်ရက်ဘဲ “လူကလေး”၊ “ငါ့သား” စသည်ဖြင့် ခေါ်သကဲ့သို့ ကိုယ်တော်ကြီးက အရှင်အာနန္ဒာအား “သတို့သား”၊ “သူငယ်” ဟုသာ ချစ်စနိုး ခေါ်လေ့ပြောလေ့ရှိသည်။

ကိုယ်တော်ကြီးနှင့် သက်တော်ချင်းနှိုင်းစာလျှင် အရှင်အာနန္ဒာမှာ တူအရွယ်၊ သားအရွယ် ဖြစ်သောကြောင့် ခေါ်၍လည်း တင့်တယ်သည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်၍သာ ခေါ်သည်။ အရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သက်တော်ရှစ်ဆယ်တွင်း ဆံပင်ဖွေးဖွေးဖြူပြီတည်း။

မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ဝယ် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော့မည်ဟု သိရသည့်အချိန်မှစ၍ အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ မေတ္တာထု နက်ရှိုင်းသလောက် အရှင်အာနန္ဒာ၏ သောကထုမှာလည်း နက်ရှိုင်းလှပေသည်။ ပုထုဇဉ် ရဟန်း၊ ပုထုဇဉ် ဒါယကာတို့အနက် အရှင်အာနန္ဒာမှာ သောကတံခွန်ကို လွှင့်ထူထားဘိသို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

တရားကို သိပါ၏။ မထိ။ မမိ။ ကျောက်သားတောင်ထုပမာ ရဟန္တာအရှင်တို့အလယ်တွင် မိမိမှာ ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် မရှောင်နိုင်၊ မဖယ်နိုင်၊ မကွယ်နိုင်၊ မရှက်နိုင်။ အရေးပါနေသူဖြစ်၍ ရှက်စနိုးဖြစ်သောကြောင့် တရားဖြင့် ဆင်ခြင်ပါ၏။ သို့သော် မမြင်၊ မထင်။ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဘုရားရှင်အား လက်လွှတ်ရမှုတည်းဟူသော သောကသည်သာ ဖိစီးလျက်ရှိခဲ့သည်။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူချိန်ဝယ် အနေချင်း အတန်ဝေးခဲ့သောကြောင့် အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ အန္တိမဈာပနသဘင်သို့ အတန်ပင် နောက်ကျမှ ရောက်လာရ၏။ ကိုယ်တော်ကြီး

mgyoe.com

ရောက်လာအောင်လည်း ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံး ဈာပနသဘင်ကို အတန်ပင် စောင့်ဆိုင်းပေးခဲ့ရသည်။ ရောက်လာ ပြန်တော့လည်း ဘုရားရှင်၏ ဈာပနသဘင်ကို ဦးဆောင် သင်္ဂြိုဟ်ပေးရမည့် တာဝန်မျှသာမက ကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ အခြားတာဝန်တစ်ရပ်လည်း ပူးတွဲ ပါရှိလာခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်ကို ဘုရားရှင်အား ကျေးဇူးဆပ်သော အနေဖြင့် သင်္ဂါယနာတင် သန့်စင်ပေးရမည့် တာဝန်တည်း။

ဘုရားရှင်သည် ပထမသော် မိမိ၏သာသနာကို တပည့်တပန်း ရဟန်းပရိသတ်အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအနေဖြင့်လည်းကောင်း စည်ပင်တိုးပွားအောင် ကြိုးစားခဲ့ရ သည်။ စည်ပင်တိုးပွားလာပြန်တော့လည်း လူများလျှင် အမှားပါလာတတ်သော သဘာဝအလျောက် မိမိတပည့် တပန်း ရဟန်းတို့အထဲမှပင် တက်ထောင်မောင်းနင်း ကသောင်းကနင်းပြုလုပ်သူ၊ စည်းကမ်းချိုးဖောက်သောသူများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ယောနိသော မနသီကာရဖြင့် တစ်ဖက်မှကြည့်သော် စည်းကမ်းချိုးဖောက်သော ထိုသူ ဤသူတို့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဖို့ရှိသည်။ အကြောင်းကား သူတို့ကြောင့်ပင် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များ ဖြစ်ပေါ်၍လာရကာ ဘုရားရှင် ၏ ၄၅ ဝါတို့အတွင်း၌ နောက်ထပ်ဖြည့်တင်းဖို့ရန် မလိုတော့လောက်အောင် စည်းကမ်းဥပဒေတို့ဖြင့် ပြည့်စုံလှသော သာသနာတော်ကြီးဖြစ်လာသောကြောင့်တည်း။

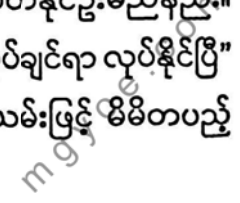
ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များသည်ကား သာသနာတော်၏ အသက်ပေတည်း။ ဤစကားသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသည့်အခါ၌ ပို၍မှန်၏။ အကြောင်းကား ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်၌ သာသနာ့သခင် ဘုရားရှင်၏ ကြီးမားလှစွာသော အရှိန်အဝါဖြင့် သာသနာ့အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ပေးသေး၏။ ယခုကဲ့သို့ ဘုရားရှင် မျက်နှာလွှဲတော်မူသည့်အခါ၌မူ ဟောကြားချမှတ်တော်မူသည့် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ စည်းကမ်း ဥပဒေများသည်သာ ဘုရားရှင်ကိုယ်စား သာသနာတော်၏ အားထားရာ အသက်စင်စစ် ဖြစ်လေတော့ သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အား ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လျှင်၊ ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အား ကြည်ညိုခဲ့လျှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရှိနေတော်မူစဉ်ကထက်ပင် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များကို ပို၍လေးစားရမည်။ လိုက်နာရမည်။ ရိုသေရမည်။ ဤကား ဘုရားရှင်၏ လက်ရင်းတပည့် ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး၏ အမြင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဘုရားရှင်၏အလောင်းတော် မကွယ်ပျောက်မီမှာ သာသနာကို ဆန့်ကျင်သူ၊ စည်းကမ်းသိက္ခာတော် ကို ချိုးဖောက်သူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို ဘုရားရှင်ဈာပနသို့ ကြွလာရင်း လမ်းခရီးတွင် အရှင်မဟာ ကဿပကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ပေါ်မည့်ပေါ်တော့လည်း အခြားက မဟုတ်။ မိမိ တပည့်တပန်း ထဲကပင် ဖြစ်နေသည်။ သုဘဒ် ရဟန်းတည်း။

“ငါ့ရှင်တို့ ။ ။ စည်းကမ်းသိက္ခာပုဒ်ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွားပေပြီ။ နောက်ထပ် ဘာစည်းကမ်းများ ချမှတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ ဘယ်နှယ်ဗျာ ... စည်းကမ်းဥပဒေတွေက များလိုက်တာ၊ ဟိုဟာ မလုပ်ရ၊ သည်ဟာ မလုပ်ရ၊ ဟိုလို မနေရ၊ သည်လို မနေရနဲ့ ရှုပ်ယှက်ကို ခတ်နေတာပဲ။ အခုတော့ သူ ကွယ်လွန်ပြီ။ ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ သည်နေ့ကစပြီး ကျုပ်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို နေနိုင်ပြီ။ စားချင်သလို စားနိုင်ပြီ။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်ပြီ”

ကြက်သီးထဖွယ် စကားများတည်း။ ပရိသတ်အလယ်တွင် ဟင်းခပ်ဇွန်းကြီး တယမ်းယမ်းဖြင့် မိမိတပည့်

သုဘဒ်ရဟန်းကြီး ကျယ်လောင် ကျယ်လောင် ပြောကြားနေသည်ကို အရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်တိုင် ကြားခဲ့ရသည်။ တပည့်အား ဤသို့မပြောရန် ဆုံးမတားမြစ်ရင်း ဓမ္မသံဝေဂအပြည့်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဈာပနသဘင်သို့ ကြံချီခဲ့ရသည်။

အနာဂတ်သာသနာတော်၏ အရေးကား ရင်လေးဖွယ်ရာပါပေတကား။ ဤအရေး၊ ဤပြဿနာကို ဖြေဖျောက်ဖို့ရန် ငါ့မှာ တာဝန်လုံးလုံးရှိလေသည်။ ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်သည် ငါ့တွင် ချေဆပ်မကုန်နိုင်အောင် ကြီးမားလှပါဘိသည်။ ဘုရားရှင်သည် မည်သူ့အားမျှ မပေးစဖူး ကိုယ်တော်တိုင် သုံးဆောင်လျက်ရှိသော သင်္ကန်းတော်ဖြင့် ငါ့အား ပေးကမ်းချီးမြှင့်တော်မူဖူးသည်။ ဤကျေးဇူးကို ဆပ်ရမည်။ ကိုယ်တော် ချစ်မြတ်နိုးတော်မူလှသော ကိုယ်တော် သာသနာတော်ကို ငါ အတတ်နိုင်ဆုံးနည်းဖြင့် သန့်စင်စေရမည်။ ခိုင်မာစေရမည်။ ထင်လင်းစေရမည်။ လန်းဆတ်စေရမည်။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် ယင်းသို့သော ဓမ္မသံဝေဂဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဈာပနသဘင်အပြီးတွင် ၄၅ ဝါတို့ပတ်လုံး ဘုရားရှင် ဟောကြားပြသ ဆုံးမတော်မူခဲ့သမျှသော ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ တရားအားလုံးကို သံဃာအများစုပေါင်း၍ ထင်ထင်ရှားရှား သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ကျင်းပရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်သည်။

[၂]

အလွန်ပင် လျော်ကန်သင့်မြတ်လှသော စေတနာ၊ လျော်ကန်သင့်မြတ်လှသော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အဆင့်သုံးဆင့်၊ အခက်အခဲသုံးရပ် ရှိနေသည်ကို ကိုယ်တော်ကြီး ဆက်၍ စဉ်းစားတော်မူရပြန်သည်။

ပထမအခက်မှာ သံဃာ ခုနစ်သိန်းခန့်အနက်မှ သင်္ဂါယနာအတွက် လိုအပ်သမျှ သံဃာအနည်းအကျဉ်းမျှ ကိုသာ ရွေးချယ်ရေးအခက် ဖြစ်သည်။

ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူတော့အံ့ဟု ဘုရားရှင် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူသည့် အချိန်လောက်မှစ၍ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေလျက်ရှိသော သံဃာတော်များသည် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် ဘုရားရှင် ရှိရာသို့ စုရုံးချဉ်းကပ်၍ လာခဲ့ကြရာ ကုသိန္နရုံအင်ကြင်းတောတွင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူချိန်၌ ရဟန်းသံဃာပေါင်း ခုနစ်သိန်းခန့် စုဝေး ရောက်ရှိနေကြသည်။

ယင်းသံဃာအားလုံးဖြင့် သင်္ဂါယနာတင်၍ မဖြစ်နိုင်။ များလွန်းလျှင် ထိန်းသိမ်းမှု ခက်ခဲမည်။ ထို့ပြင် ရဟန်းဟူသည် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ကို အမှီပြုရမြဲဖြစ်ရာ ရဟန်းများလျှင် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ အခက်အခဲရှိမည်။ ထို့ပြင် လူများလျှင် ကိစ္စများ၍ ‘လူများ၍ ပွဲမစည်’ ဆိုသကဲ့သို့ လိုအပ်သော သင်္ဂါယနာကိစ္စကိုပင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖွယ် ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဂါယနာအတွက် ထိပ်တန်းလက်ရွေးစင် သံဃာငါးရာဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီဟု ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး အဆုံးအဖြတ်ပြုလိုက်၏။

ဒုတိယအခက်မှာ သင်္ဂါယနာတင်ရန် နေရာရွေးချယ်ရေး ဖြစ်သည်။ သင်္ဂါယနာတင် သံဃာများသည် သင်္ဂါယနာတင်အချိန် အနည်းဆုံး သုံးလခန့်အတွင်း ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ပြည့်စုံရမည်။ သင်္ဂါယနာတင်ကိစ္စအတွင်း တရားဓမ္မအားလုံး၌ အာရုံစူးစိုက်နိုင်မည့် သမာဓိတရားနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ရန် ပတ်ဝန်းကျင်ပြည့်စုံသည့်နေရာ ဖြစ်ဖို့လိုသည်။

ဤကိစ္စအတွက် သံဃာအများနှင့် ညှိနှိုင်းလိုက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် အဇာတသတ်ဘုရင်ကို မြင်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်နှင့် အခြား အရံကျောင်းပေါင်း ၁၈ ကျောင်းအထိ ရှိသည်။ သံဃာတော်တို့ စိတ်အေးလက်အေး သီတင်းသုံးနိုင်ဖို့ရန် ပရိကမ် ပြည့်စုံသည်။ အဇာတသတ်ဘုရင်မှာလည်း တစ်ချိန်က သာသနာတော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးစေကာမူ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်ကြောင့် ဒါယကာတို့တွင် အတုမရှိ သဒ္ဓါရှင် ဖြစ်လာသည်။ ဘုန်းကြီးသော ဘုရင်ဖြစ်၍လည်း လိုအပ်သမျှ အကူအညီကို အခက်အခဲမရှိ ပေးနိုင်စွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယအခက်ဖြစ်သော နေရာအတွက် ရာဇဂြိုဟ်ကို ရွေးချယ်လိုက်၏။

တတိယအခက်ကား အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်၏။

သင်္ဂါယနာတင် သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အခက်ဖြစ်သည်။ အများအဖို့ သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်မည့်အခါမှ ပေါ်ပေါက်မည့် ပြဿနာအခက်ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသော်လည်း ဦးစီးရှေ့ဆောင်ဖြစ်သော ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ကား ရှေးမဆွကပင် စဉ်းစားတော်မူခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ဖြစ်မှဖြစ်ပါမည်လားဟုလည်း စိတ်တထင့်ထင့် ရှိရသည်။ မဖြစ်ခါမှ ရှိစေရေး၊ ဤသင်္ဂါယနာအတွက် ဤနည်းကိုပင် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ လျှို့ဝှက်စီမံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုသော်လည်း ဖော်ထားသော လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဤနယ်ဟု သံဃာ့ရှေ့ဆောင် ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးက ဖွင့်ဟမပြောသော်လည်း သံဃာအများကမူ ကိုယ်တော်ကြီး၏ ဆန္ဒတော်နှင့် စီမံချက်ကို သိကြသည်သာဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်းလည်း ဖြစ်သင့်ပါပေသည်ဟု သံဃာအများကလည်း ခပ်မဆိတ်သဘောတူတော်မူကြလေသည်။

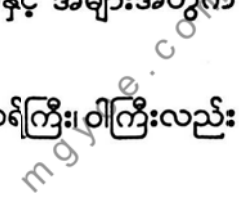
ထိုအခက်သည်ကား သင်္ဂါယနာတင် သံဃာငါးရာတွင် အရှင်အာနန္ဒာအား ရွေးချယ်ပါဝင်စေရေး အခက်ပေတည်း။

သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်ရာတွင် ဆန္ဒမျိုးစုံ၊ ပြဿနာမျိုးစုံ တွေ့ကြုံရသည်။ အကြောင်းကား သင်္ဂါယနာ သံဃာငါးရာတွင် ပါဝင်နိုင်ရန် အဘက်ဘက်မှ ထက်ထက်မြက်မြက် သံဃာတော် မြောက်မြားစွာရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်နီးပါး သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိ ကြီးမားတော်မူလှသော ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအား မယှဉ်နိုင် မတုနိုင်၍သာ နေကြရသော်လည်း သင်္ဂါယနာတွင် ပါဝင်နိုင်ရန် ထက်ထက်မြက်မြက် သံဃာအချို့က ဆန္ဒမျိုးစုံ၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားကြသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှောက်တော်မူခဲ့သော ဧတဒဂ်ဘွဲ့ရ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရှင်များ အနက် ကျန်ရှိနေသေးသမျှ အားလုံး ပါဝင်ရမည်။ တန်ခိုးပညာအရာရာတွင် ပြည့်စုံသော ကျွတ်တမ်းဝင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရမည်။ ထေရ်ကြီး၊ ဝါကြီး ဖြစ်ရမည် စသော ရွေးချယ်ရေး စည်းကမ်းချမှတ်၍ ရွေးချယ်လိုက်သည့်အခါမှ ပြီးပြတ်သွားသည်။

သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်ရေးစည်းကမ်းနှင့် ရွေးချယ်ပုံမှာ ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ်ကြောင့် ငါးရာ အပြည့် မရွေးဘဲ ၄၉၉ ပါးသာ ရွေးချယ်ထားပါသနည်း။ ဤကား ရှင်မဟာကဿပ၏ လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် အများအတွက် ပြဿနာဖြစ်၏။ ပြဿနာသခင်ကား အရှင်အာနန္ဒာတည်း။

ရှင်အာနန္ဒာသည် ဧတဒဂ်ငါးတန် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး အထပ်ထပ်ရသည်လည်း မှန်ပါ၏။ ထေရ်ကြီး၊ ဝါကြီးလည်း

မှန်ပါ၏။ သို့သော် ရှင်အာနန္ဒာမှာ ရဟန္တာမဟုတ်သေးသောကြောင့် စည်းကမ်းအရ ရွေးချယ်၍လည်း မဖြစ်၊ မရွေးချယ်ဘဲ ချန်ထား၍လည်း မဖြစ်။

မတတ်နိုင်၊ မိမိ ဓမ္မဋ္ဌာန်စေတနာနှင့် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို နားလည်ကြလျှင် တော်ပြီ။ အရှင်အာနန္ဒာ အတွက် မိမိ၏ ဦးစီးအခွင့်အရေးဖြင့် တစ်နေရာ ချန်ထားလိုက်သည်။ အကြောင်းကား ရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာပင် မဖြစ်သေးပေဦးတော့၊ သင်္ဂါယနာတွင် သူ့မပါလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မပြည့်စုံနိုင်မည်ကို အများအသိပင် ဖြစ်ကြသောကြောင့်တည်း။

ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ လူကြီးဆိုသည်မှာ ဆေးပေးမီးယူဆိုသကဲ့သို့ အကူအညီ အလုပ်အကျွေး လိုစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ တာဝန်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ပို၍လိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အဖို့ သက်တော်ဝါတော် အတန်ထောက်လာသောအခါ အလုပ်အကျွေးဟူ၍ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး တင်မြှောက်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်အား မိမိနှင့်ထပ်တူ ချစ်သော၊ လေးစားသော၊ ကြည်ညိုသော ရှင်အာနန္ဒာနှင့်ကျမှ ခိုင်မြဲသည်။ အဆင်ပြေသည်။ လိုက်လျောသည်။ သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာအား အလုပ်အကျွေး ခန့်ရသည်မှာလည်း ဘုရားရှင်ဘက်မှ အရင်းအနှီး မသေးလှ။ အလုပ်အကျွေးမခန့်မီ ရှင်အာနန္ဒာဘက်မှ စည်းကမ်းချက်များ တောင်းဆိုသည်။ ထိုအချက်များကို ဘုရားရှင်က အကုန်လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

ဥပမာအားဖြင့် မိမိမသိဘဲ တစ်နေရာတွင် ဘုရားရှင်ဟောခဲ့သမျှ ဓမ္မဒေသနာအားလုံးကို မိမိအား ပြန်၍ဟောပြုရမည်။ မိမိက ခွင့်တောင်းလျှင် မည်သည့်အချိန် မည်သူ့ကိုမဆို ဘုရားရှင်က တွေ့ခွင့်ပေးရမည်။ မိမိအား ဘုရားရှင်က မည်သည့်လာဘ်သပ္ပကာမျိုးကိုမျှ မစွန့်ကြဲရ၊ မပေးရ ... စသည် စသည်တို့ ဖြစ်၏။ ရှင်အာနန္ဒာ၏ တောင်းဆိုချက် အားလုံးကို ဘုရားရှင်က လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်၏ တရားဓမ္မများကို သင်္ဂါယနာတင်ကြရာ၌ ဘုရားရှင်၏ ဓမ္မအားလုံးကို နေရာဒေသ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းရပ် အချက်အလက်အားလုံးနှင့်တကွ သိ၍ နှုတ်ငုံဆောင်ခဲ့သဖြင့် ဗဟုသုတ တေဒဂ်ပင် ရခဲ့သော ရှင်အာနန္ဒာ မပါခဲ့လျှင် ဤသင်္ဂါယနာသည် အဘယ်ပုံ ပြည့်စုံနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့မူ သင်္ဂါယနာတွင် ပါဝင်ရအောင်လည်း မကြိုးစား။ ရှောင်ဖယ်၍လည်း မနေ။ ဘုရားရှင်မရှိလျှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်စား မိမိအားထားရမည့်သူမှာ ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသာလျှင် ဖြစ်ရာ ရှင်မဟာကဿပ၏ အစီအမံအတိုင်း လိုက်နာဖို့ရန်သာ အားပြုထားသည်။ ယနေ့အချိန်၌ ရှင်အာနန္ဒာ၏ တစ်ခုတည်းသော အဖော်သည်ကား ဘုရားရှင်အား တတမ်းတတဖြစ်လျက်ရှိသော သောကသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးက ရှင်အာနန္ဒာ၏ မကြည်သော မျက်နှာ၊ မသာသော ကိုယ်ဟန်ကိုကြည့်၍ “သည်သူငယ်ကြောင့် ခက်တော့သည်” ဟု ညည်းညူတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို တရားဟောနေဖို့ မလိုဘူး။ ခင်ဗျားလောက် ဘုရားရှင် တရားတော်ကို နာယူရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူ ရှိသေးသလဲ။ အသက်အရွယ်တွေကလည်း မငယ်ကြတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဆံပင်လည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ဦး။ တပူပူ တပင်ပင် လုပ်နေလို့ ကိစ္စပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ သာသနာတော်ရေးကိစ္စ၊ ကိုယ်ရေးကိစ္စတွေက ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့် ကိစ္စလည်း ကိုယ်ပြီးစီးအောင် လုပ်ဦးခင်ဗျာ”

ဟု ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက ရှင်အာနန္ဒာအား နှစ်ကိုယ်ကြား ဆုံးမသည်။ ဆက်၍ -

“အခုတော့ အလိုရှိရာ ကြွနိုင်ပါပြီ။ သင်္ဂါယနာချိန် နီးတော့သာ ရာဇဂြိုဟ်ကို မပျက်မကွက် ကြွခဲ့ပေတော့” ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

အဇာတသတ်ဘုရင်နှင့် သင်္ဂါယနာအရေးကို ဆွေးနွေးလိုက်သောအခါ အားတက်စရာတွေချည်း တွေ့ကြရသည်။ ဤဘုရင်သည် အပေါင်းအသင်းမကောင်း၍ တစ်ချိန်က မိုက်မှားခဲ့သော်လည်း ဗီဇညံ့သူမဟုတ်။ စေတနာသဒ္ဓါ ထက်သန်သည်။ အမြော်အမြင်ကြီးသည်။ နဂိုကသာ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိခဲ့ပါမူ ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့ပင်ရှိသည်။

ရှင်မဟာကဿပ ဦးဆောင်သော သံဃာအဖွဲ့က သင်္ဂါယနာအတွက် အဇာတသတ်ဘုရင်နှင့် ဆွေးနွေးလိုက်သောအခါ သာမန် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စကို အပထား၍ သင်္ဂါယနာပွဲကြီး ဆင်နွှဲနိုင်ရန် လိုဏ်ဂူကြီးကို အချိန်မီဆောက်လုပ်ပေးသည်။ လိုဏ်ဂူကို အစွမ်းကုန် ခြယ်လှယ်သည်။ သံဃာတော်တို့ သင်္ဂါယနာတင် သီတင်းသုံးရန် နေရာများကို အစွမ်းကုန် ဖွမ်းမံသည်။ သို့နှင့် သင်္ဂါယနာကိစ္စအတွက် သံဃာရော လူပါ မိမိတို့ ဆိုင်ရာတာဝန်များကို ရောရောထွေးထွေး ဆောင်ရွက်လိုက်ကြသည်မှာ အားလုံးကုန် အဆင်ပြေ၍ တစ်နေ့တခြား ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာတို့သာ ဖြစ်သည်။

ဆရာရော ဒါယကာပါ စိတ်ဝမ်းတက်တက်ကြွကြွနှင့် အားလုံး အဆင်ပြေကြသော်လည်း အဆင်မပြေသူမှာ အရှင်အာနန္ဒာ တစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား သင်္ဂါယနာ အရှင်ရဟန္တာကိုယ်တော်ကြီးများအနီးသို့ အရှင်အာနန္ဒာ ရောက်သွားလျှင် ပုပ်စော်နံ့သည်၊ ပုထုဇဉ်နံ့ နံ့သည်ဟု အပြောခံရသည်။ အချို့က ရှင်အာနန္ဒာကိုကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့ပြုကြသည်။ အချို့ကလည်း “သင်္ဂါယနာပွဲကြီးကတော့ ခမ်းနားပါဗျာ။ နို့ပေမဲ့ သင်္ဂါယနာ မပြီးမချင်း တော့ အပုပ်နံ့ တသင်းသင်း နေဦးတော့မှာပဲ” ဟု ဆိုကြသည်။ အားလုံး၏ စကားများသည် အရှင်အာနန္ဒာသို့သာ ဦးတည်ကြ၏။

အားလုံး၏ အကြည့်များသည် ရှင်အာနန္ဒာအပေါ်၌ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အချို့က ကရုဏာမျက်စိဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ အချို့က ရှုတ်ချသည့်မျက်စိဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ကြည့်ဖန် ပြောဖန်များသော် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ အတန်ပင် ရှက်လာသည်။ ဤစကား၊ ဤအကြည့်များသည် ရှင်မဟာကဿပ၏ အစီအမံများ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် ငါ့အား ရဟန်းကိစ္စပြီးစေရန် အလျင်အမြန် အလိုရှိနေ၏။ ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ။ ဤအရှင်ကောင်းတို့အား ငါ့အစွမ်းကို မကြာမတင်ပင် သိစေ၍ ဝမ်းမြောက်စေရမည်ဟု အားသစ်လိုက်၏။

ရှင်အာနန္ဒာတွင် ရှေးမဆွကပင် မာန်ကလေးတစ်ရပ် ရှိခဲ့သည်။ ထိုမာန်သည်ကား အခြားမဟုတ်၊ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော ရဟန်းတရားကို မိမိအားထုတ်လျှင် အချိန်မရွေး လက်ဝယ် ရောက်နိုင် ရနိုင်သည် ဟူသော မာန်ပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်၊ မိမိကိုယ်တိုင်က မိမိအင်အားကို သိသည့်အပြင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် တိုင်ကလည်း -

“အာနန္ဒာ ။ ။ အားထုတ်လော့။ သင် အားထုတ်လျှင် အချိန်မရွေး ပြီးပြည့်စုံနိုင်သည်” ဟူသော အားပေး မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သော အချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း အားမထုတ်ခဲ့။ ယင်းသို့ အားမထုတ်ခြင်းမှာ မိမိဘက်တွင် အကြောင်းရှိ၍ ဖြစ်သည်။ မိမိသိရသမျှမှာ ရဟန္တာကိုယ်တော်ကြီးများသည် ဧကစာ ပျော်တော်မူလွန်းကြသည်။ ဗဟိဒ္ဓနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မလွဲမရှောင်သာသည့် ကိစ္စများ၌သာ အာရုံပြု၍ အစဉ်သဖြင့်လိုလို အဇ္ဈတ္တကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ ရဟန်း

အလုပ်တွင် နစ်မြုပ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မိမိမူကား ဤသို့မဖြစ်လိုသေး။ အကြောင်းမူကား မိမိအဖို့ ဗဟိဒ္ဓာတွင် အာရုံစိုက်စရာကိစ္စတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေသည်။ မိမိက ဗဟိဒ္ဓာကို အာရုံစိုက်နိုင်ခဲ့လျှင် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အထွေထွေကိစ္စများကို အဘယ်သူ လုပ်ကျွေးပြုစုပါအံ့နည်း။ မိမိအလားတူ ဘုရားရှင်အား လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်သူများ ရှိကောင်းရှိပေမည်။ သို့သော် အလုပ်အကျွေး မခံနိုင်။ မိမိသာ လုပ်ကျွေးလိုသည်။ မိမိသာ ကြင်နာလိုသည်။ မိမိသာ အနစ်နာ အပင်ပန်းခံလိုသည်။ ထို့ကြောင့် အခါခပ်သိမ်း ရယူနိုင်သော မိမိအတွက် ရဟန်းတရားကို လျစ်လျူရှုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုသော် ရဟန်းတရား ရယူချိန်တန်ပြီဟု အရှင်အာနန္ဒာ သတိဝင်ခဲ့၏။ အခြားအကြောင်းပြချက်တွေ အပထား၍ ရဟန္တာကြီးများအလယ်တွင် ရွေးချယ်မှုစည်းကမ်းကို ခြွင်းချက်ပြုပြီး မိမိအား ရွေးချယ်ခဲ့သော အရှင် မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး၏ မေတ္တာစေတနာကို ထောက်ထားသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရဟန္တာ ၄၉၉ ပါး တို့၏အလယ်တွင် မိမိ၏ မဖွယ်မရာအသွင်ဖြင့် ဝင်ရမည်ဆိုလျှင် တာဝန်မကျေရာ၊ ပေါ့လျော့ရာရောက်မည့် သာသနာ့ အစွန်းအထင်းကြီးကို ငဲ့ကွက်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း ရဟန်းတရားကို ရယူချိန်တန်ပြီဟု ရှင်အာနန္ဒာ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်သည့်အချိန်မှာလည်း အချိန်တော်ပင်ဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမူကား နက်ဖြန်နံနက်တွင်ပင် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီးကို စတင်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်မှစ၍ မဟိဒ္ဓကိစ္စများတွင် အာရုံကိုလျှော့၍လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားမှုမှ စ၍ အတိုက်ဓာတ်တို့ကျရောက်ရာ မျက်စိ စသော တံခါးပေါက်များတွင် သတိတည်းဟူသော အစောင့်ကို ဖြစ်စေ၍ လည်းကောင်း အရာရာတွင် သတိကိုဆောင်လိုက်သည်။ ကိုယ်လက်လန်းဆန်းစေရန် ရေကို သတိဖြင့် ချိုးယူသုံးသပ် သည်။ ဆွမ်းကို ခါးတိုင်းထက်ပို၍ သတိဖြင့် သုံးဆောင်သည်။ အကြောင်းကား တရားအားထုတ်မှု၏ ပရိကမ်အကျင့် စရဏတရားအလုပ်၌ ဤကိစ္စများသည် အရေးကြီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သင်္ဂါယနာလိုဏ်ဂူတွင် အထွေထွေကိစ္စ ရှေ့ဆောင်လျက်ရှိကြသော အရှင်မဟာကဿပနှင့် အခြားမထေရ်ကြီးများကို ဦးတိုက်၍ မိမိ၏ တည်းကျောင်းရိပ်သာသို့ သတိဖြင့် ပြန်ခဲ့သည်။

တည်းကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ စင်္ကြံတွင် မလျော့မတင်း ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သည်။ ဝီရိယကိုလည်း မပိုစေ၊ ရှုမှတ်ဆင်ခြင်မှုကိုလည်း မလွန်စေရအောင် သတိပြုသည်။ ညောင်းညာသည့်အခါ ထိုင်၍ရှုသည်။ အထိုင် ကြာလျှင် လျှောက်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သဒ္ဓါ ပညာနှင့် ဝီရိယကို မျှစေ၍ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျင့်သုံးခဲ့ရာ အိပ်ရာဝင်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အတန်ပင် နွမ်းနယ်၍ တစ်ရေးတစ်မော မှေးစက်ပြီးမှ ပြန်၍ကျင့်သုံးမည်ဟု အာရုံကပ်လိုက်သည်။

ရှစ်ဆယ်တွင်းဖြစ်၍ အသက်အရွယ်ကလည်း ကြီးရင့်လှပြီ။ စိတ်ဆောင်သလောက် ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်။ စိတ်အလိုသို့ အိုမင်းပြီဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို အတင်းအလိုက်ခိုင်းလျှင် ပညာနှင့် ဝီရိယ မမျှတဘဲ လိုအပ်သည့် အခြေသို့ မရောက်နိုင်ဘဲရှိမည်။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနားပေးရန် သတိကိုရှေ့ထား၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှဲစောင်းလိုက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှစ၍ ယခုဘဝ တစ်သက်တာအထိ ပိန်းပိတ်၍လာခဲ့သော အရဟတ္တ ဖိုလ် တံခါးကြီးသည် တစ်ကြိမ်မျှ မကြုံဖူးသော ထူးခြားသည့်ခံစားချက်နှင့်အတူ ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်သွားလေတော့ သည်။ မတွေ့ဖူးသော အတွေ့၊ မမြင်ဖူးသော အမြင်၊ မခံစားဖူးသော တရားအရသာတို့ကို ခံစားလိုက်ရ၍ ဝမ်းမြောက် လိုက်ပုံမှာ ပြောစရာမရှိ။ တစ်နေ့လုံး သတိတရား ရှေ့ဆောင်မှုဖြင့် ထိန်းချုပ်သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော အသိတရား

ကလေးမှာ အေးငြိမ်းမှုသတိဖြင့် ရွှေကြုတ်အတွင်းမှ ဝှမ်းပုံစုအလယ်တွင် ငြိမ်ဝပ်စွာ တောက်ပလျက်ရှိသော ပတ္တမြား အသွင် ဖြစ်တော့သည်။

မိမိတွင် ရဟန်းတရား ပြီးပြည့်စုံပြီကို ရှင်အာနန္ဒာ ထင်းခနဲ သိလိုက်၏။ ထိုအသိ၊ ထိုဝမ်းမြောက်မှုနှင့်အတူ အပြုံးကလေးတစ်ချက်ပင် ဝင့်လိုက်မိသေး၏။ အကြောင်းမှာကား ဘုရားရှင်သာသနာတော်၌ နိဗ္ဗာန်သို့ ကူးမြောက်ဆဲ ကူးမြောက်ပြီးကြသူ ရဟန္တာအရှင်တို့ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိကြသည့်အနက် မိမိကဲ့သို့ သွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း တည်းဟူသော ဣရိယာပုတ် လေးပါးမှလွတ်၍ တရားပြီးမြောက်မှု မရှိခဲ့။ မိမိမှာ ထူးထူးခြားခြား ဣရိယာပုတ် လေးပါးမှ လွတ်၍ ပြီးမြောက်ပါကလားဟု စဉ်းစားလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

[၄]

နံနက်လင်းလျှင် သတ်မှတ်ထားသောအချိန်တွင် ရောက်ရှိရန် ရဟန္တာအရှင်တို့သည် လိုဏ်ဂူသို့ တစ်ပါးပြီး တစ်ပါး ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးသည် သတ်မှတ်ထားသော သံဃာ ဥက္ကဋ္ဌနေရာ၌ နေရာယူ၏။ ရှင်မဟာကဿပ၏ ရှေ့တူရူဆီတွင် သီးခြား နေရာနှစ်ခု ခင်းကျင်းထားသည်။ တစ်နေရာမှာ ဝိနယ ဒေသနာတော်အတွက် ရှင်မဟာကဿပ၏ အမေးကို ဖြေကြားရမည်ဖြစ်သော ဝိနည်းဇာတဒဂ်ရ အရှင်ဥပါလိထေရ်၏ နေရာဖြစ်၍ ကျန်တစ်နေရာမှာ သုတ္တန်နှင့် ကျန် ဒေသနာတော်များကို ဖြေကြားရန် သတ်မှတ်ထားသော အရှင်အာနန္ဒာ ၏ နေရာဖြစ်၏။

သင်္ဂါယနာ အချိန်နီးသောအခါ သံဃာအားလုံးသည် မိမိတို့နေရာသို့ မပျက်မကွက် ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တိုင် မရောက်ရှိသေးဘဲ လစ်လပ်လျက်ရှိနေသေးသော နေရာသည်ကား အရှင်အာနန္ဒာ၏ နေရာဖြစ်ပေသည်။

သင်္ဂါယနာတင်ရန် သတ်မှတ်ထားသောအချိန်သည် အနည်းငယ်မျှ လိုသေးသည် မှန်သော်လည်း အခြား အရှင်များကဲ့သို့ပင် ရှင်အာနန္ဒာ ရောက်ရှိလာဖို့ကောင်းပြီ။ ဝီရိယထက်သန်လှသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေး နေရာကိုပင် ရရှိခဲ့သော ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ အများထက် ဝီရိယနည်းပါးသည်ကား မဟုတ်တန်ရာ။ ပုထုဇဉ်စော်နံသည်၊ ပုပ်စော်နံသည်ဟု အရှင်ကောင်းများက စေတနာဖြင့် သတိပေး နှိုးဆော်ကြသော စကားကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ ရှက်စနိုးပြီး မလာတော့လေသလော။ ဤသို့လည်း မဟုတ်တန်ရာ။ အကြောင်းသော်ကား ဤမျှ ပြင်ဆင်၍ထားသော သင်္ဂါယနာကိစ္စကြီးသည် ရှင်အာနန္ဒာ မပါလျှင် မပြည့်စုံနိုင်သည်ကို ရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင် သိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ရှင်အာနန္ဒာ မရောက်လာသည်ကို အချို့အရှင်များက ရှင်အာနန္ဒာ၏နေရာသို့ မျက်နှာမော်၍ ကြည့်ကြ၏။ အချို့အရှင်များက မျက်လွှာကိုလှန်၍ ကြည့်ကြ၏။ ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးကမူ မျက်ဝန်း ကလေးတစ်ချက် လှုပ်လိုက်ရုံမျှ ဖြစ်၏။

အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် သင်္ဂါယနာပွဲကြီး ပွဲချီးစတင်သည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကျောက်စည်ခေါင်းလောင်း နာရီမောင်းတို့ကို တီးခတ်ကြတော့မည်။ သံဃာအများကလည်း မိမိကို တောင့်တလျက်ရှိကြလေပြီကို အရှင် အာနန္ဒာ သိ၏။ မိမိသည် သံဃာအလယ်သို့ သွားရောက်ချိန်တန်ပြီဟု အရှင်အာနန္ဒာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့ အာနန္ဒာသည် မနေ့က အာနန္ဒာ မဟုတ်တော့ပြီကို သင်္ဂါယနာတင်ကိစ္စတွင် စိတ်အားကြီး နေကြသော အရှင်ကောင်းတို့ သိကောင်းမှ သိမည်။ အရှင်တို့သည် ငါ့အား သံဃာ့အလယ်သို့ ကိလေသာကင်းစင်

သောအသွင်ဖြင့် ဝင်ရောက်စေလိုကြသည်။ အရှင်ကောင်းတို့၏ ယင်းဆန္ဒအတိုင်း မိမိသည် ယခုအခါ သင်္ဂါယနာ အချိန်မီ ပြီးပြည့်စုံနေပြီကို အရှင်ကောင်းတို့အား သိစေမှဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် အရှင်အားလုံးအား မိမိ၏ ပြည့်စုံမှုကို ပြသနိုင်ရန် အချိန်မရှိတော့။ အရှင်အားလုံးကို သိစေရန်မှာ နည်းတစ်နည်းသာ ရှိသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း အရှင်ကောင်း တို့အား ပြသ ပြောကြားမှသာလျှင် သင့်လျော်ပေမည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် သတ်မှတ်ထားသော သင်္ဂါယနာ အခါတော် ကျရောက်သဖြင့် သင်္ဂါယနာလိုဏ်ဂူဝန်းကျင်နှင့် တကွ တစ်မြို့လုံးရှိ ကျောင်းကန်ရေပုံ ဤနေရာ ထိုနေရာတို့မှ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့သော ကျောက်စည်ခေါင်းလောင်း၊ အုန်းမောင်း၊ နာရီ၊ ကြေးစည် ကြီးငယ်တို့၏ ဓမ္မတေးသံသည် ဘဝင်လျှံမျှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယင်း ဓမ္မတေးသံ များသည် အတန်ကြာ ထွက်ပေါ်ကြပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း တမျှင်မျှင် အသံမျိုးစုံတို့ ညှင်းညှင်းတိုးတိုး ဖြစ်သွား သည်။ ဓမ္မတေးသံ အသံညှင်းတို့ မပြတ်စဲမိကလေးတွင်ပင် သင်္ဂါယနာလိုဏ်ဂူအတွင်းမှ အရှင်ကောင်းတို့၏ “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟူသော သင်္ဂါယနာ အခမ်းအနားဖွင့်အဖြစ် ဘုရားရှင်သို့ ဦးခိုက်ရှိညွတ်သော အသံသည် စည်စည်ပင်ပင် ထည်ထည်ဝါဝါကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံများတွင် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အသံလည်း ပါ၏။ အကြောင်းမူကား သင်္ဂါယနာ အဖွင့်အဖြစ် နမော တဿကို ရွတ်ဆိုကြတော့အံ့ဆဲဆဲ၌ပင် အရှင်အာနန္ဒာသည် မိမိ၏ အဘက်ဘက်မှပြည့်စုံသော ရဟန်းကိစ္စ ပြီးပြည့်စုံမှုအစွမ်းဖြင့် မိမိအတွက် ခင်းထားအပ်သောနေရာ သံဃာ့အလယ်သို့ သံဃာ့ဥက္ကဋ္ဌ ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအား ရှိခိုးဦးတိုက်ရင်း ဘွားခနဲ ရောက်ရှိလာသောကြောင့်ပေတည်း။

ယင်းသို့ ရှင်အာနန္ဒာ ရောက်ရှိလာပြီကို ဘွားခနဲ မြင်ကြရသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာအတွက် တတောင့်တတ ရှိခဲ့ကြရသော အရှင်မြတ်အားလုံးအဖို့ သင်္ဂါယနာ အခမ်းအနားကြီး၏ ပြီးပြည့်စုံမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ အရှင် အာနန္ဒာ၏ ပြီးပြည့်စုံမှုကို သိရသောကြောင့်လည်းကောင်း နှလုံးရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြသဖြင့် အရှင်မြတ်တို့၏ မျက်နှာတော်များတွင် အပြုံးပန်းကိုယ်စီ ပွင့်တော်မူကြသည်။ ထို့နောက် အရှင်အာနန္ဒာကိုကြည့်၍ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ကာ ချီးပ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

ဘုရားရှင်အလား သိက္ခာသမာဓိ ကြီးမားတော်မူသဖြင့် တစ်ကြိမ်ကလေး ပြုံးပန်းပွင့်တော်မူဖို့မျှကိုပင် အင်မတန်ကြီး ခက်ခဲတော်မူလှသော သံဃာ့ဥက္ကဋ္ဌ အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးပင်လျှင် မျက်ဝန်းတော် အနည်းငယ်ကျဲ့၍ နှုတ်ခမ်းတော် အနည်းငယ်စေ့ကာ ပြုံးရောင်ကလေး သန်းသွားသည်ကို သတိပြုမိသော အရှင် ကောင်းတို့ တွေ့မြင်လိုက်ကြပေသည်။

မျက်နှာငယ်သူ

[၁]

အသက်အရွယ် ငယ်ပင်ငယ်သေးသော်လည်း သူ့အကြောင်း သူ့ဘဝကို စဉ်းစားလိုက်လျှင် မျက်နှာငယ်စရာ တွေချည်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား သူ့ဖြစ်ရပ်နှင့် သူ့ကို မွေးဖွားလာရပုံမှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ခက်ခက်ခဲခဲဖြစ်သည်။ သာသနာတည်းဟူသော အမှီသဟဲ၊ သို့မဟုတ် အရှင်သာရိပုတ္တရာတည်းဟူသော အမှီသဟဲကြောင့်သာ သူ့ဘဝ အဆင်ပြေလာခဲ့ရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်မည့်သူမှန်း မသိဟုပင် တွေးထင်ကြရသည်။

ဖြစ်ရပ်ကား သူသည် မိခင်ဝမ်း၌ သန္ဓေအရင့်အမာနှင့်ရှိစဉ် သူ့မိခင် ရုတ်ခြည်း ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ သူ့မိခင် အလောင်းကို သုသာန်ထုတ်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်သောအခါ မိခင်ဝမ်းတွင်ရှိနေသော သူပါ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခံရရှာသည်။ ဤကိစ္စ တွင် လူကြီးများ၏ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့မှုဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ သို့မဟုတ် ရုတ်ခြည်း ရောဂါအခြေအနေကြောင့် ကမ္ဘာ မီးလောင် သားကောင်ချနင်း ခံရသည်ဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ သို့မဟုတ် တရားဖြင့်ကြည့်သော် သူ့ဘဝဝဋ်ကြွေး မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။

သို့ရာတွင် သူကား မသေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ ပြာပုံအလယ်တွင် ငုတ်တုတ် ကလေး အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသော သူ့ကို တွေ့ကြရသည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စဉ်က တံစူးဝါးတို့ဖြင့် အထိုးခံရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များသာ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်စိထောင့်စွန်းတွင် အထိုးခံရသော ဒဏ်ရာမှာ ထင်ရှား၏။ ထို့ကြောင့် ဗျူပွတ်အရ မှည့်ခေါ်လေ့ရှိကြသော အစဉ်အလာအတိုင်း “သံကိစ္စ” ဟု အမည်ရလာသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဆွေမျိုးတို့အလယ်တွင် မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် ခုနစ်နှစ်သားအထိ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူ့ဝဋ်ကြွေးမှာ ဤမျှဖြင့် မပြီးသေးပေ။ ထူးဆန်းသော ဤသူငယ်ကြောင့် ဆွေခုနစ်ဆက်မျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် ဆင်းရဲမည်ဟူသော အဟောထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးသောနေရာမှာ သာသနာတော်သာ ဖြစ်ပေရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ချီးမြှောက်မွေးမြူခြင်းဖြင့် ကိုရင်သံကိစ္စအဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဤနေရာတွင် “ပစ္စိမဘဝိက - နောက်ဆုံးဘဝရှင်” ဟူသော ကျမ်းဂန် အဆိုအမိန့်တစ်ရပ် ထွက်လာ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား ဤဘဝတွင် ရဟန္တာအဖြစ်တည်းဟူသော ကျွတ်တမ်းဝင်ရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွတ်တမ်းမဝင်ဘဲနှင့် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်နှင့်မျှ မသေ။ မြင်းမိုရ်တောင်နှင့် အဖိခံရလျှင်ပင် မသေဟူသော အဆိုအမိန့်ပင် ဖြစ်၏။

မှန်လှပေ၏။ မောင်ရင်လောင်းကလေးသံကိစ္စသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဆံချပေးစဉ် သင်ကြားပေးအပ်သည့် ဆံပင်၊ မွေးညင်း စသော တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုမှတ်ရင်း ဆံချပေးခိုက်တွင်ပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။ သာမန်ရဟန္တာဖြစ်ကာမျှ မဟုတ်။ တန်ခိုးရှင်၊ ပညာရှင် ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။

ထို့ကြောင့် မမွေးမီကပင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခံရခြင်း၊ တံစူးဝါးဖြင့် အထိုးခံရသောကြောင့် ရုပ်အဆင်း ပျက်ယွင်းရခြင်း၊ ဆွေမျိုးတို့အလယ်တွင် မျက်နှာငယ်ရခြင်း စသော မကောင်းကြမ္မာတို့မှာ ထိုးမည့်ဆင် နောက်ဆုတ်သော ကြမ္မာများ ဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ အကြောင်းမူကား ယင်းကြမ္မာတို့ကြောင့်ပင် အမြင့်ဆုံးသောဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုရင်သံကိစ္စ၏ ရဟန္တာအဖြစ်ကို ဆရာဖြစ်သူ အရှင်သာရိပုတ္တရာမှတစ်ပါး အခြားရဟန်းများ မသိကြ။ ကိုရင်သံကိစ္စကလည်း အဆင်မလှခဲ့သော မိမိဘဝကို သံဝေဂယူ၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာရှင်ပေါ်တွင် ပြုအပ်သော တပည့်ဝတ်များကို မပျက်အောင် ဆောင်ရွက်သည်မှတစ်ပါး ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ကလေးသာ သီတင်းသုံးသည်။ အချိန်အား သမျှ တရားနှင့်သာ မွေ့လျော်သည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် ရဟန္တာ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း သိန်းသောင်းမက မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် ရှိကြရာ၌ သာသနာတော်နှင့်စပ်၍ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက စသည့် ထင်ရှားသော ထေရ်အရှင်များမှတစ်ပါး ရဟန္တာဟူ၍ သိရသူ အလွန်ရှားသည်။ ရဟန္တာအဖြစ်ကပင်လျှင် ပလ္လားမှု၊ ထင်ရှားမှု မှန်သမျှကို ပယ်ချပြီးဖြစ်ပေရာ ပကတိအားဖြင့်ပင် နှိမ်ချ ရိုးသားကြပြီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ရဟန္တာဟု ဖွင့်ထုတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့်အခါ သို့မဟုတ် အခြားနည်းဖြင့် သိနိုင်ဖို့ရာ သာသနာတော် အရေးအကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာ သည့်အခါမှသာ ရဟန္တာဟု သိကြရသည်။

ဤတွင် ကိုရင်သံကိစ္စ အခွင့်အရေးသာဖို့ အကြောင်းပေါ်လာ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဒါယကာ သုံးဆယ်အစုတို့ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာရသောကြောင့် သဒ္ဓါထက်သန်လာသော ဇေတဝန်၏ တရားနာ ဒါယကာ တစ်စုသည် ရဟန်းဝတ်ပြီး တောထွက်ကြရန်အထိ ကြိုးစားလာကြသည်။ အဖွဲ့ဝင် ဒါယကာတစ်ဦးနှင့် အဆက် အသွယ်ရှိသော တောကျေးလက် ရွာတစ်ရွာကို အမှီပြုကာ တရားအားထုတ်ကြရန် စီစဉ်သည်။ အစီအစဉ်များ ပြီးစီး၍ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ တရားတောင်းရင်း ခွင့်ပန်ကြသောအခါ ဘုရားရှင်က သင့်လျော်သော တရားများကို ဟောကြား ပြီးနောက် အလွယ်ပင် ခွင့်ပြုတော်မူသည်။ သို့ရာတွင် သင်တို့နောင်တော်ကြီးဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာကို ဖူးမြော်ပြီးမှ သွားကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာအထံတော်သို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။

“ငါ့ရှင်တို့ ။ ။ တောတွင် သီတင်းသုံးရန် သင်တို့၏ကြိုးပမ်းမှုသည် ကောင်းလှစွာ၏။ ဘုရားရှင်က ရဟန်းတို့အတွက် တောကို အစဉ်ချီးကျူးတော်မူ၏။ မြို့တွင် တရားအားထုတ်နေသော ရဟန်းထက် တောတွင်အိပ်နေ သော ရဟန်းကိုပင် ချီးကျူးတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား မြို့တွင် တရားအားထုတ်နေသော ရဟန်းသည် အာရုံငါးပါး တည်းဟူသော အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်သည်။ တောတွင်အိပ်နေသော ရဟန်းသည် တရားသို့သာ ရှေးရှုသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်တို့၏အားထုတ်မှုကို သာဓုခေါ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သင်တို့၏ တရားအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ငါ၏ ကိုရင်တစ်ပါးကိုလည်း ခေါ်သွားကြပါကုန်”

“အဘယ် ကိုရင်ပါနည်း အရှင်ဘုရား”